JOEL BEEKE

AİLE İBADETİ REHBERİ 2

JOEL BEEKE

AİLE İBADETİ REHBERİ

2
YEŞU – ESTER

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Aile İbadeti Rehberi 2: Yeşu - Ester
Joel R. Beeke, Genel Editör
Michael P. V. Barrett, Eski Antlaşma Editörü
Gerald M. Bilkes, Yeni Antlaşma Editörü
Paul M. Smalley, Editoryal Asistan

Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri Editörü: Toğrul Salamzade
Düzeltmen: Göksel Erdoğdu
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN:
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2016 by Reformation Heritage Books. All rights reserved. Originally published by Reformation Heritage Books. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Basım: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Ağustos 2025

İÇİNDEKİLER

Giriş *7*

Tarihsel Kitaplara Giriş *15*

Yeşu *21*

Hâkimler *41*

Rut *57*

1. ve 2. Samuel'e Giriş *65*

1. Samuel *73*

2. Samuel *91*

1. ve 2. Krallar'a Giriş *107*

1. Krallar *115*

2. Krallar *129*

1. ve 2. Tarihler'e Giriş *145*

1. Tarihler *155*

2. Tarihler *169*

Ezra *187*

Nehemya *199*

Ester *211*

Giriş

Aile İbadeti Nasıl Yapılmalı

Aile ibadeti zor zamanlar geçiriyor. Ebeveynler genellikle bunun için çok meşgul olduklarını söylüyor ya da kendi ebeveynleri bunu yapmadığı için nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bu kitap, aile ibadetini yapmanıza ve/veya daha iyi yapmanıza yardımcı olmak için yazıldı. Bunun sizin için büyük bir fayda sağlayacağını dua ederek ümit ediyorum.[1]

Ebeveynlerimin ellinci evlilik yıldönümünü kutladıklarında, beş çocuktan her birimiz, birbirimize danışmadan, annemize ve babamıza tek bir şey için teşekkür etmeye karar verdik. İlginç bir şekilde, hepimiz annemize duaları için, babamıza ise pazar akşamları düzenlediği özel aile ibadetindeki liderliği için teşekkür ettik. Kardeşim, "Baba, en eski hatıram, pazar akşamları bize *Çarmıh Yolcusu* kitabından nasıl Kutsal Ruh'un imanlıları yönlendirdiğini öğretirken gözyaşlarının yüzünden süzüldüğünü görmek. Üç yaşında, Tanrı seni kullanarak bana Hristiyanlığın gerçek olduğunu gösterdi. Daha sonraki yıllarda ne kadar uzaklaşmış olsam da Hristiyanlığın gerçekliğini asla ciddi şekilde sorgulayamadım ve sana bunun için teşekkür etmek istiyorum," dedi.

Hristiyanlar uzun zamandır Tanrı'nın genellikle aile ibadetini, kilisede reform ve uyanış getirmek için kullandığını kabul etmektedir. Örneğin, 1677 yılında Massachusetts, Dorchester'daki Püriten cemaatinin kilise antlaşmasında şu taahhüt yer alıyordu: "Ailelerimizi ıslah etmek, kendimize Tanrı'nın ibadetini önümüze koyup onu ailelerimizde muhafaza etmeye özen göstereceğimize dair bilinçli bir sorumluluk yüklenmek ve evlerimizde mükemmel bir yürekle sadık bir şekilde tüm ailevi görevleri yerine getirmek, çocuklarımızı ve hane halkımızı Rab'bin yollarını tutmaya eğitmek, öğretmek ve onlara bunu emretmek."

Aile ibadetinin, çağlar boyunca sayısız insanı Müjde gerçeğine kazandıran güçlü bir araç olduğu göz önünde bulundurulduğunda, Tanrı'nın aile reislerinden, ailelerini yaşayan Tanrı'ya ibadet etmeye yönlendirmek için ellerinden geleni yapmalarını istemesi şaşırtıcı değildir. Yeşu'nun şu beyanında olduğu gibi: "Ben ve ev halkım

---

[1] Bu kitap, *The Reformation Heritage KJV Study Bible*'dan (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2014) her bir Kutsal Kitap bölümü için Thoughts for Personal and Family Worship bölümlerini almaktadır. Bildiğimiz kadarıyla bu türdeki ilk kitaptır. Artık kullandığınız Kutsal Kitap çevirisinden bağımsız olarak Kutsal Kitap okumanıza eşlik etmesi için kullanabilirsiniz.

RAB'be kulluk edeceğiz" (Yşu. 24:15). Buradaki "kulluk" kelimesi, Kutsal Yazılar'da birçok kez *ibadet* olarak çevrilmiştir.

Aile ibadeti biraz hazırlık gerektirecektir. Bu ibadet için Tanrı'nın bereketini dileyerek dua etmelisiniz. Kutsal Kitaplarınız'ı hazır bulundurun ve bir kutsal metin seçin. Çocuklar için hazırlanmış kateşizmler ve soru-cevap kitapları oldukça faydalıdır. Bazen John Bunyan'ın *Çarmıh Yolcusu* veya *Kutsal Savaş* gibi bir kitabını okuyup birlikte tartışabilirsiniz. Söylemesi ve ezberlemesi kolay mezmurlar ve ilahiler seçin. Ailecek toplanacağınız bir yer belirleyin; akşam yemeği masası veya oturma odası uygun olabilir. Aile ibadeti için belli saatler belirleyin; genellikle kahvaltı ve akşam yemeği vakitleri en uygunudur, ancak ailenizin ihtiyaçlarına göre düzenleyebilirsiniz. Hangi saatleri belirlerseniz belirleyin, o vakitleri değerli bir mücevher gibi özenle koruyun.

Aile ibadetinde kısa ve öz olmaya özen gösterin. Çocuklarınızı zorlukla karşı karşıya bırakmayın. Eğer günde iki kez ibadet ediyorsanız, sabahları on dakika, akşamları yirmi beş dakika ayırmaya çalışın. Tutarlı olun. Haftada birkaç kez uzun süreli ibadet yapmaktansa, her gün yirmi dakika boyunca aile ibadeti yapmak daha iyidir; örneğin, pazartesi kırk beş dakika ibadet edip salı günü hiç yapmamak yerine düzenli bir rutin oluşturun.

Aile ibadetinden kaçınmak için bahanelere sığınmayın. Yorgun olsanız bile, Tanrı ve ailenize duyduğunuz sevgi uğruna nefsinize hâkim olun. Aile ibadeti vaktinden yarım saat önce öfkenize yenik düşseniz bile, sahte bir alçakgönüllülükle bu ibadeti ihmal etmeyin. Bunun yerine, aile ibadetine günahlarınızı itiraf ederek ve Tanrı'nın huzurunda ailenizden bağışlanma dileyerek başlayın. A. W. Pink'in dediği gibi, "Hristiyan'ın işlediği günahlar değil, itiraf edilmemiş günahları bereketin yollarını tıkar ve çoğu insanın Tanrı'nın en iyisini kaçırmasına neden olur."

Aile ibadetini sağlam, babacan bir liderlikle ama yumuşak ve tövbekâr bir yürekle yönlendirin. Umut dolu bir ciddiyetle konuşun. Bu vakitlerde doğal ama saygılı bir üslup kullanın, sanki derin saygı duyduğunuz bir dostunuzla ciddi bir konu hakkında konuşuyormuş gibi davranın. Antlaşmasına sadık büyük bir Tanrı'dan büyük şeyler bekleyin.

Kutsal Yazılar'a göre, Tanrı bugün ailelerde özel ibadetlerle şu üç şekilde hizmet edilmelidir.

Tanrı Sözü'nde Günlük Eğitim

Tanrı, günlük olarak O'nun Sözü'nü okumayla ve öğretileriyle yüceltilmelidir. Anne babalar ve çocuklar, sorular, cevaplar ve öğretiler aracılığıyla her gün kutsal hakikatler üzerine birbirleriyle etkileşimde bulunmalıdır. Yasanın Tekrarı 6:6–7'de şöyle yazılmıştır: "Bugün size verdiğim bu buyrukları aklınızda tutun. Onları ço-

cuklarınıza benimsetin. Evinizde otururken, yolda yürürken, yatarken, kalkarken onlardan söz edin."

Bu sözler ilk kez yazıldığında, çoğu imanlının Kutsal Yazılar'ın değerli bir tomarına erişimi yoktu. Çocuklarına, duydukları ve ezberledikleri kutsal metinlerden öğretmek zorundaydılar! Oysa günümüzde çoğu imanlı, Kutsal Kitap'a kendi ana dilinde sahip olma ayrıcalığına sahiptir. Bu ayrıcalıktan tam anlamıyla faydalanalım ve Kutsal Kitap'ı ailecek okuyalım. Aile olarak Kutsal Kitap'ı okurken ve öğretirken şu önerileri göz önünde bulundurun.

1. Bir okuma planınız olsun. Sabahları Eski Antlaşma'dan on veya yirmi ayet, akşamları ise Yeni Antlaşma'dan on ila yirmi ayet okuyun. Veya bir dizi benzetme, mucize veya tarihî bölümleri okuyabilirsiniz. Önemli olan, belirli bir zaman dilimi içinde tüm Kutsal Kitap'ı okuduğunuzdan emin olmaktır. J.C. Ryle'ın dediği gibi: "Zihinlerini Kutsal Yazılar'la doldurun. Söz onların içinde bol bol yaşasın. Daha küçük yaşlardayken bile onlara Kutsal Kitap'ı, tüm Kutsal Kitap'ı verin."

2. Aileyi sürece dâhil edin. Okuyabilen her aile üyesinin bir Kutsal Kitap'ı olmalı ve okunanları takip etmelidir. Kutsal Yazılar'ı, yaşayan ve "nefes alan" bir kitap olarak anlamlı bir şekilde okuyarak ortamı siz belirleyin. Eşinize ve çocuklarınıza çeşitli bölümleri okuyacak şekilde görevler verin. Çocuklarınıza anlaşılır ve ifadeli okumayı öğretin. Onların mırıldanmasına veya aceleyle okumalarına izin vermeyin. Saygılı bir şekilde okumayı öğrenmelerini sağlayın. Okuma sırasında, küçük çocukların anlayış seviyesine göre kısa açıklamalar yapın.

3. Anlamı açıkça ifade edin. Çocuklarınıza okuduklarınızı anlayıp anlamadıklarını sorun. Kutsal Yazılar'daki metinleri açık bir şekilde uygulayın. 1647 İskoçya Kilisesi Aile İbadeti Rehberi, şu hikmetli öğüdü verir: "Eğer Söz'de bir günah kınanıyorsa, aileyi ona karşı uyanık olmaya çağırın; eğer bir yargı tehdidi varsa, onları uyarın; eğer bir görev buyuruluyorsa, onlara bunu uygulamalarını söyleyin; eğer bir vaat sunuluyorsa, o zaman ona güvenmelerini ve ondan teselli bulmalarını teşvik edin."

4. Tanrı'nın Sözü etrafında aile diyaloğunu teşvik edin. Mısır'dan Çıkış 12:26–27 ve 13:14–15'te görüldüğü gibi, İbrani evlerinde uygulanan soru-cevap yöntemiyle Tanrı'nın Sözü üzerine aile içinde sohbet edin. İşte bu noktada Aile İbadeti Kutsal Kitap Rehberi size yardımcı olabilir. Her gün, ailenizle birlikte Kutsal Kitap'ın her bölümüne dair açıklamaları yüksek sesle okuyun. Okunan konular hakkında sohbet edin. Sorulan sorulara cevap verin. Özellikle gençleri soru sormaya teşvik edin; onları düşünmeye yönlendirin. Cevapları bilmiyorsanız, bunu kabul edin ve birlikte cevapları araştırmalarını teşvik edin. Jean Calvin, Matthew Poole ve Matthew Henry gibi güvenilir yorumları elinizin altında bulundurun. Unutmayın, eğer çocuklarınıza doğru cevapları siz vermezseniz, onlar başka yerlerden cevaplar arayacaklar ve çoğu zaman yanlış bilgilere maruz kalacaklardır.

5. Öğretide saf olun. Titus 2:7 şöyle der: "İyi olanı yaparak her konuda onlara örnek ol. Öğretişinde dürüst ve ağırbaşlı ol, kimsenin kınayamayacağı doğru sözler söyle." Küçük çocuklara öğretirken doktrinsel doğruluktan ödün vermeyin; basit ama sağlam temeller üzerine inşa edin.

6. Uygulamada güncel olun. Yerinde ve uygun olduğunda kendi deneyimlerinizi paylaşmaktan çekinmeyin, ancak bunu basit ve öz bir şekilde yapın. Somut örnekler kullanın. Mümkünse, Kutsal Kitap'tan aldığınız dersleri, en son duyduğunuz vaazlarla bağdaştırarak pekiştirin.

7. Şefkatli olun. Süleyman'ın Özdeyişleri, sürekli olarak "oğlum" ifadesini kullanarak Tanrı'dan korkan bir babanın öğretilerinde sıcaklık, sevgi ve aciliyet olduğunu gösterir. Çocuklarınıza bazen bir baba olarak dostça uyarılarda bulunmanız gerekebilir; bunu içten bir sevgiyle yapın. Onlara Tanrı'nın tüm öğütlerini aktarmanız gerektiğini ve sonsuzluğu onlarsız geçirmek istemediğinizi söyleyin. Babam sık sık gözyaşlarıyla bize şöyle derdi: "Çocuklar, sizin hiçbirinizi cennette eksik görmek istemem." Çocuklarınıza şunu söyleyin: "Açık bir Kutsal Kitap'ın bize izin verdiği her ayrıcalığı size tanıyacağız, ancak size 'hayır' dersek, bilin ki bu, size olan sevgimizden kaynaklanıyor." Ryle şöyle der: "Sevgi, başarılı eğitimin en büyük sırrıdır. Ruhsal sevgi, tüm sevginin özüdür."

8. Dikkatli olmalarını sağlayın. Süleyman'ın Özdeyişleri 4:1 şöyle der: "Çocuklarım, babanızın uyarılarına kulak verin. Dikkat edin ki anlayışlı olasınız." Anne babalar olarak çocuklarınıza aktarmanız gereken önemli hakikatler vardır. Evinizde Tanrı'nın hakikatlerine kulak verilmesini sağlamalısınız. Bunun için bazen ibadet başında şu tür hatırlatmalar yapmanız gerekebilir: "Oğlum, dik otur ve konuşurken gözlerime bak. Tanrı'nın Sözü'nden bahsediyoruz ve Tanrı işitilmeyi hak ediyor." Aile ibadeti sırasında çocukların yerlerinden kalkmasına izin vermeyin.

Tanrı'nın Tahtı Önünde Günlük Dua

"Sürekli dua edin" (1.Se. 5:17) buyruğu, ailemizle birlikteyken de geçerli değil midir? Aileler, lütufkâr Tanrı'nın günlük rızkını sofralarında yer ve içerler. Bunu Mesih'e yaraşır bir şekilde yapmak için bir ailenin 1 Timoteos 4:4–5'i uygulaması gerekir: "Oysa Tanrı'nın yarattığı her şey iyidir, hiçbir şey reddedilmemeli; yeter ki, şükranla kabul edilsin. Çünkü her şey Tanrı'nın sözüyle ve duayla kutsal kılınır."

Yine, aileyi duada yönlendirmek için bazı özel rehberlikler sunmak istiyorum.

1. Kısa tutun. Bazı istisnalar dışında, dualarınız beş dakikayı geçmesin. Uzun ve sıkıcı dualar, faydadan çok zarar getirir. Duanızda öğretmeye çalışmayın; Tanrı'nın öğretilere ihtiyacı yoktur. Öğretirken gözleriniz açık olsun; dua ederken gözlerinizi kapatın.

2. Basit ama derin olun. Çocuklarınızın anlayabileceği konular için dua edin, ancak dualarınızı yüzeysel ve önemsiz hâle getirmeyin. Dualarınızı bencil, sığ dileklerden ibaret kılmayın.

3. Dolambaçlı konuşmayın. İhtiyaçlarınızı Tanrı'nın önüne koyun, davanızı sunun ve merhamet dileyin. Gençlerinizi ve çocuklarınızı isimleriyle anarak onların özel ihtiyaçları için her gün dua edin. Bu, onların üzerinde büyük bir etki bırakır.

4. Doğal ama ağırbaşlı olun. Açık ve saygılı bir şekilde konuşun. Yapay, tiz bir ses tonu veya tekdüze bir üslup kullanmayın. Çok yüksek ya da çok kısık sesle, anlaşılmayacak kadar hızlı ya da dikkati dağıtacak kadar yavaş dua etmeyin.

5. Çeşitlilik katın. Her gün aynı şeyleri tekrarlamayın; bu sıkıcı hâle gelir. Dualarınıza çeşitlilik katmak için gerçek duanın temel unsurlarını hatırlayın ve vurgulayın: Tanrı'ya sizi duyması için yakarmak, O'nun isimlerini ve sıfatlarını yüceltmek, alçakgönüllü bir şekilde O'na bağımlılığınızı ve ihtiyaçlarınızı dile getirmek, ailevi günahları itiraf etmek hem maddi hem manevi aile nimetleri için dua etmek, dostlar, kiliseler ve uluslar için aracılık etmek, Tanrı'nın bereketleri için şükretmek ve O'nu krallığı, görkemi ve gücü için yüceltmek. Farklı günlerde farklı kişiler ve organizasyonlar için dua etmeyi hatırlamak adına bir dua listesi oluşturun. Dualarınıza çeşitlilik katmak için bu unsurları farklı oranlarda karıştırın.

Her Gün Tanrı'ya Övgüler İlahiler Söyleyin

Mezmur 118:15 şöyle der: "Sevinç ve zafer çığlıkları çınlıyor doğruların çadırlarında: 'RAB'bin sağ eli güçlü işler yapar!' " Bu, açıkça ilahi söylemeye bir göndermedir. Her Hristiyan ailesi, ezgi ve müzikle düzenlenmiş mezmur kitapçığının (Psalter) ve ilahilerin bulunduğu birkaç iyi ilahi kitabına sahip olmalıdır. Eğer ailenizden biri piyano çalabiliyorsa, bu daha da iyi olur. Ama kaydedilmiş müzik bile faydalıdır. Ailenizin birlikte Tanrı'yı övmesini sağlamak için elinizdeki tüm imkânları kullanın.

1. Öğreti açısından saf ilahiler söyleyin. Melodisi ne kadar çekici olursa olsun, doktrinsel hatalar içeren ilahiler söylemek için hiçbir mazeret yoktur.

2. Öncelikle ve en önemlisi Mezmurları söyleyin, ancak sağlam ilahileri de ihmal etmeyin. Calvin'in "ruhun tüm yönlerinin bir anatomisi" olarak adlandırdığı Mezmurların, bugün elimizde bulunan en derin, en canlı, en deneyimsel ve en Kutsal Kitap'a dayalı dindarlık hazinesi olduğunu unutmayın.

3. İçtenlikle ve hissederek söyleyin. Koloseliler 3:23'te şöyle denir: "Her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın." Söylediğiniz sözler üzerine düşünün. Bazen, söylenen bir ifadeyi ailecek tartışın.[2]

---

[2] Aile ibadetinin nasıl yapılacağı konusunda daha ayrıntılı bilgi için Joel R. Beeke, Family

Sonuç

Mesih'e iman edenler, İbrahim'in imanının izinden gittikleri gibi, onun ailesine önderlik etme konusundaki itaatkâr adımlarını da takip etmelidirler. Tanrı şöyle dedi: "Doğru ve adil olanı yaparak yolumda yürümeyi oğullarına ve soyuna buyursun diye İbrahim'i seçtim. Öyle ki, ona verdiğim sözü yerine getireyim" (Yar. 18:19).

John Paton, bir asırdan fazla bir süre önce, Güney Pasifik Okyanusu'ndaki yamyam bir halka Müjde hizmetkârı olarak hizmet etti. Bu insanlar, Paton'dan önce gelen Müjde hizmetkârlarını, varışlarının birkaç dakikası içinde öldürüp yemişlerdi. Paton, büyük zorluklar ve sıkıntılarla karşılaştı. Ancak, Mesih'in adı uğruna sabırla devam etti. Tanrı'nın onu bu hizmete hazırlamak için kullandığı yeryüzündeki en önemli araçlardan biri, İskoçya'daki babasıydı. John Paton, ilerleyen yıllarda babasına büyük bir minnettarlıkla baktı.

Paton'un babası, evlerinde bulunan bir dükkânda çalışıyordu. Ailelerinin, dua odası olarak kullandıkları küçük bir odaları vardı. John, babasının o odadaki düzenli dua yaşamından derinden etkilendi. Şöyle hatırlıyordu: "Her gün ve sık sık, genellikle her öğünden sonra, babamızın oraya çekilip 'kapıyı kapattığını' gördük ve biz çocuklar zamanla anladık ki, orada bizim için dualar ediliyordu; tıpkı eski çağlarda Başkâhin'in En Kutsal Yer'de perde arkasında yaptığı gibi." Paton çocukları bazen, babalarının lütuf tahtı önünde onlar için yakarırken sesiyle dile getirdiği duyguları duyabiliyorlardı.

Paton ayrıca babasını şu sözlerle hatırlıyordu: "Dizlerinin üzerine çöktüğünde, hepimiz aile ibadeti sırasında onun çevresinde diz çökmüşken, putperest dünyanın İsa'nın hizmetine dönmesi için ve her kişisel ve ailevi ihtiyaç için gözyaşları içinde ruhunu tamamen Tanrı'ya döktüğünde, hepimiz kendimizi yaşayan Kurtarıcı'nın huzurundaymış gibi hissederdik ve O'nu İlahi Dostumuz olarak tanımayı ve sevmeyi öğrenirdik."

John Paton, teoloji eğitimi almak ve şehir müjdeciliği yapmak üzere Glasgow'a gitmek için evinden ayrıldığında, tren istasyonuna ulaşmadan önce kırk mil yürümek zorundaydı. Babası, onunla ilk altı mili yürüdü. Yol boyunca Rab hakkında konuştular ve babası ona öğütler verdi. Son yarım mil boyunca ise sessizlik içinde yürüdüler. Babasının dudakları hâlâ hareket ediyordu, ancak artık sessizce oğluna dua ediyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ayrılacakları yere geldiklerinde, baba oğlunun elini sıkıca tuttu ve "Tanrı seni kutsasın, oğlum! Babanın Tanrısı seni bereketli kılsın ve her türlü kötülükten korusun" dedi. Duygularına hâkim olamayan baba, daha fazla konuşamadı, ancak dudakları sessiz dua etmeye devam etti. John Paton, yıllar sonra bu anı üzerine düşünerek şu sözleri yazdı: "Tanrı'nın

---

Worship (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2005) adlı kitaba bakınız. Bu giriş bölümünün büyük bir kısmı bu kitabın kısa bir özetidir.

bana lütfettiği böyle bir anne ve babayı asla üzmemek veya onlara utanç getirmemek için, Tanrı'nın yardımıyla yaşamaya ve hareket etmeye derinden ve sıkça ant içtim."

Tanrı, bu Aile İbadeti Kutsal Kitap Rehberi aracılığıyla sizi ve beni, böylesine iman dolu ebeveynler hâline getirsin!

* * *

Kutsal Kitap'taki çoğu kitap için bu aile ibadeti düşüncelerini yazmama yardımcı olan ve bu çalışmanın çeşitli bölümlerinde benimle birlikte editörlük yapan Michael Barrett, Jerry Bilkes ve Paul Smalley'e teşekkür etmek istiyorum. Bu eserde kalan herhangi bir hata tamamen benim sorumluluğumdadır. Ayrıca, Kutsal Kitap'ın geri kalan kitapları için aile ibadeti düşüncelerinin ilk taslaklarını yazan şu katkıda bulunanlara teşekkür ederim: Geoff Banister, Charles Barrett, Brian DeVries, Ian Goligher, John Greer, Jerrold Lewis, Alan Macgregor, Andy McIntosh, Pooyan Mehrshahi, Colin Mercer, Gerald Procee, Maurice Roberts, David Silversides, John Thackway ve Malcolm Watts. Tanrı, bu sevgi emeğine harcanan tüm çabaları bereketlesin.

Joel Beeke

TARİHSEL KİTAPLARA GİRİŞ

TARİHSEL KİTAPLAR'A GİRİŞ

Tarihsel Kitaplar, Eski Antlaşma'nın büyük bir kısmını oluşturmaktadır. Türkçe Kutsal Kitap'ta bu kitaplar sırasıyla Yeşu'yla başlar ve Ester'le biter. İbranice Kutsal Kitap ise üç bölüme ayrılmıştır: Yasa, Peygamberler ve Yazılar. Tarih kitapları ikinci ve üçüncü bölümde yer almaktadır: Rut haricinde, Yeşu'dan 2. Krallar'a kadar olan kısımlar, Peygamberler'in bir parçasıdır ve genellikle Önceki Peygamberler olarak addedilirler; Rut, Ester, Ezra, Nehemya ve 1. ile 2. Krallar ise Yazılar'da yer almaktadır. Kitaplar aynıyken, kitapların sıralaması farklıdır.

Eski Antlaşma'nın çok büyük bir kısmının tarihsel olması önemlidir. Bu bir yandan, Kutsal Kitap dininin, Antik Yakın Doğu'daki Mısır, Kenan ya da Mezopotamya dinlerinden farklı olduğuna işaret etmektedir. İsrail'in komşu bölgelerindeki neredeyse tüm dinî yazılar mit şeklindeydi ve insanlarca ilah olarak kabul edilen figürlerin maceralarını aktarıyordu, ki bu ilahlar da çoğu zaman erdemlerinden çok ahlaksızlıklarıyla insanlaştırılıyorlardı. Oysa Kutsal Yazı dininde, insan aklından bağımsız olarak ezelden var olan tek gerçek ve yaşayan Tanrı, kendisini gerçek zamanda ve mekânda insanlara açıklamaktadır. Kutsal Kitap dini, tarihsel bir temele dayanmaktadır. Kutsal Kitap dini, yani Hristiyanlık, gerçektir; kurgu ya da hayal ürününü değildir.

Öte yandan, Tarihsel Kitaplar Tanrı'nın, Mesih'in zamanın doluluğunda gelmesiyle birlikte zirveye ulaşan kurtarış tasarısını ve amacını geriye doğru takip etmek için olmazsa olmazdır. Tarihsel Kitaplar, Pentatük'te açıklanan Soy vaadini genişletir. Kadının soyu, İbrahim'in soyu İshak'ın soyu Yakup'un/İsrail'in soyu aracılığıyla gelecektir. Mesih olacaksa, bir İsrail olmak zorundadır (Rom. 9:4-5). Sonuç olarak, İsrail'in tüm inişli çıkışlı tarihi doğrudan Tanrı'nın kurtarış mesajının açıklanmasına katkıda bulunmaktadır. Zaman zaman Yılan'ın soyu avantaj elde edip gidişatı bozacakmış gibi görünür ancak tekrar tekrar, düşmanlık ister İsrail ulusunun dışından isterse de ulusun içinden geliyor olsun, Tanrı'nın günahın icabına bakmak için Mesih'i zaman ve mekân içerisine gönderme amacı bozulamayacaktır.

Tanrı'nın İbrani tarihinde kayda geçirilen kurtarış tasarısının ilerleyişi, yol boyunca belirgin olan pek çok ruhsal ders içermektedir. Bu tarihin ardında insanlarla,

olaylarla ya da tarihlerle ilgili geçerli bilgilerden daha fazlası vardır. Şu önemlidir ki, İsrail'in tarihini gözden geçirmesinin öncesinde mezmur yazarı, "ağzımı meselle (benzetmeyle) açayım" demiştir (Mez. 78:2). Bir başka deyişle, tarihsel gerçekler salt tarihten farklı, ruhsal boyuttaki şeylerdi (bkz. 1.Ko. 10:6, 11). Kutsal Kitap tarihi, ahlak ve etik, günahın sonuçları ve itaatten ve de Tanrı'nın lütufkâr antlaşmasına sadakatten gelen kutsamalar yönünden dersler vermektedir.

Kutsal Kitap tarihinin, tüm sonuçları ve uygulamalarıyla birlikte kurtarışın ilerleyişiyle bağlantısı, onu tarihsel kayıtlar arasında eşsiz yapmaktadır. Bu eşsizlik bazen Eski Antlaşma tarihini, aynı olayları kaydeden seküler tarihin anlatılarıyla zıt düşürmektedir. Şaşırtıcı değildir ki, Kutsal Yazılar'a yönelik "akılcı" eleştirmenler bu uyuşmazlıkları Kutsal Kitap'taki hatalar olarak sunmaktalardır. Oysa aksine, bu çelişki noktaları seküler anlatılardaki hatalara işaret etmektedir. Tarih yazımının doğasını belirli bir düzeyde anlamak bu çıkarımın doğrulanmasına yardımcı olur. Tarih yazımı iki şey gerektirir: geçmişe ilişkin bilgi ve bu geçmişte neyin önemli olduğuna ilişkin bir bakış açısı. Her seküler tarih bu iki noktada da eksiktir. Hiçbir insani yazar tüm geçmişi bilmez ve her insani yazar benimsediği belirli bir gündemi yansıtan bir bakış açısı taşır. Dolayısıyla da her seküler tarih sınırlı ve taraflıdır. Özellikle antik dünyada, çoğu tarihsel belge krala bir miras yaratmak ve o mirası sürdürmek üzere oluşturulan resmî kayıtlardı; kasıtlı olarak taraflı olup gerçeklere dair eksik bilgilere dayanıyordu. Tümüyle anlamlı olan bir tarih yazmak her şeyi bilir olmayı ve saf bir niyeti ya da gündemi gerekli kılar. Gerçek bir anlamda, Kutsal Kitap bugüne dek yazılmış tek tümüyle anlamlı ve yanılmaz olan tarihtir. Dolayısıyla Tarihsel Kitaplar M.Ö. 14. ve 15. yüzyıldan bu yana dünyada yaşanmış her şey arasından, bilinecek ve inanılacak olan en önemli şeyleri kaydetmektedir.

İbrani tarihinin Tarihsel Kitaplar tarafından ele alınan yüzyılları mantıken altı bölüme denk gelmektedir: Fetih (M.Ö. 1406-1380), Hâkimler (M.Ö. 1380-1050), Krallık (M.Ö. 1050-931), Bölünmüş Krallık (M.Ö. 931-586), Sürgün (M.Ö. 586-539) ve Sürgün Sonrası (M.Ö. 539-424). Bu dönemlerden her biri bir şekilde Pentatük'ün, özellikle de Yasa'nın Tekrarı'nın vaatleri ve uyarılarıyla bağlantılıdır. Yasa'nın Tekrarı'ndaki büyük temalardan biri Tanrı'nın toprak vaadiyle ilgiliydi, ki bu toprakların alınması imana ve antlaşmanın gerekliliklerine olan itaate bağlıydı. Vaat Edilen Topraklar gerçek bir araziye göndermede bulunuyordu ancak daha da önemlisi, Tanrı bu toprakları ruhsal kutsamanın doluluğunu yansıtacak bir ders olarak kullandı. Bu topraklarda dinlenme Tanrı'nın varlığının zevkle deneyimlenmesiyle ilgiliydi. Musa bu topraklara girişin ve oradaki devamlılığın iman gerektirdiğini açıkça ortaya koydu. Tarihsel Kitaplar'da bu toprak taahhüdünün üç kısmı olduğu görülmektedir. *İlk olarak*, eğer buyrukları tutarlarsa, Rab onları bu topraklarda kutsayacaktı (Yas. 28:1-2, 8-13). *İkinci olarak*, eğer buyrukları, özellikle diğer ilahların ardından giderek çiğnerlerse, Rab onları lanetleyecekti (Yas. 28:14-15) ve

bunu en başta onları bu topraklardan atıp öteki uluslar arasında dağıtmakla yapacaktı (Yas. 28:63-64). *Üçüncü olarak*, eğer Rab'be dönerlerse, Rab lütufkâr olacak ve onları bu topraklara geri getirecekti (Yas. 30:2-3). İsrail'in inişli çıkışlı tarihi bu üç kısımdan her birini yansıtmaktadır.

Rab'bin perde arkasında öteki ulusları kontrol edişi, bu toprak taahhüdünün unsurlarını hayata geçirişinin başlıca yöntemiydi. Fetih döneminde çeşitli Kenan ulusları üzerindeki hâkimiyet açıktı, nitekim İsrail için savaşan Rab'di. Hâkimler döneminde Rab bu aynı Kenanlıların bazılarını, kendi halkını terbiye aracı olarak kullandı. Kendi isteğini yerine getirirken kullandığı bu yolun en bariz olduğu zamansa İsrail'in ve sonrasında da Yahuda'nın bu topraklardan atılması oldu. İsrail için Rab, silah olarak Asurluları kullandı. Askerî ve siyasi açıdan, Asurlular Yakın Doğu dünyasındaki en güçlü ulus olmuşlardı ve devasa arazilerini kontrol etmek üzere bir sürgün tasarısı yapmışlardı. Şu kayda değerdir ki, antik savaş tarihinde bu taktiğin ilk kez kullanılması tam da Tanrı'nın İsrail'i sürgün ettiği zamanda oldu (M.Ö. 722). Asurlular Yahuda'yı da fethedecek kadar güçlülerdi ancak Tanrı, Yahuda'nın günahı yargı için iyice olgunlaşana dek Asurlulara engel oldu. O gün geldi ve Tanrı sonrasında kendi amacını gerçekleştirmek için Babillileri kullandı. Babilliler, Tanrı'nın hizmetkârı Nebukadnessar altında üç evrede (M.Ö. 605, 597, 586) Yahuda'yı bu topraklardan attı. Ancak Tanrı'nın, halkı geri getirmeyi amaçladığı gün geldi çattı. O an geldiğinde Tanrı, ortaya Pers Kralı Koreş'i çıkardı. Babilliler, Asurluların sürgün uygulamasını sürdürse de Koreş, Yahuda da dahil daha öncesinde sürgün edilmiş olan insanların kendi memleketlerine geri dönmesine izin vererek mevcut politikaları değiştirdi. Koreş, Asur ve Babilli krallar, Tanrı tarafından nasıl kullanıldıklarından ve O'nun ilahi takdirindeki rollerinden bihaber olsalar da O'nun ellerindelerdi ve O'na karşı sorumlulardı.

Tarihsel Kitaplar'ın mesajı nettir: Tanrı zamanı, durumları, bireyleri ve krallıkları, kendi amacını gerçekleştirmek üzere kullanmaktadır. Tüm hikâyeleri okurken, davranışı yönlendirmek üzere çıkarılabilecek derslere dikkat edin. Ancak tüm ayrıntıları okurken ve mevcut dersleri çıkarırken, bunu tarihin nereye gittiğini gözeterek yapın. Mesih geliyor.

YEŞU

YEŞU'YA GİRİŞ

YAZAR:

Çoğu muhafazakâr, Yahudi geleneğinde de olduğu gibi, bu kitabı Musa'nın yerine geçen Yeşu'ya atfetmektedir. Yeşu 24:26 açıkça şunu belirtir: "[Yeşu] bunları Tanrı'nın Yasa Kitabı'na da geçirdi." Bu sadece Yeşu'nun veda konuşmasına göndermede bulunuyor olsa bile kitap boyunca beliren birinci şahıs atıflar ve coğrafi sezgiler, tüm kitabı Yeşu'nun yazdığına işaret etmektedir. Onun ölümüne ve gömülüşüne yapılan gönderme (24:29-30) Tanrı esiniyle yazmış bir başka peygamber tarafından eklenmiş olabilir; tıpkı Yeşu'nun da Musa'nın Yasa'nın Tekrarı'nda geçen ölümünü eklemiş olabilmesi gibi (Yas. 34:5-8). Yeşu, "Yahve kurtarır" ya da "Yahve kurtuluştur" anlamına gelir. Bu isim Grekçedeki "İsa" isminin İbranice karşılığıdır. İbraniler 4:8'de "İsa" açık bir şekilde Eski Antlaşma'daki "Yeşu"dur. Çölde Sayım 13:8, 16'ya göre Yeşu'nun ismi aslında Hoşea'dır ("kurtuluş" anlamına gelir)" ancak Musa onu on iki casustan biri olarak seçtiğinde bunu "Yeşu" şeklinde addetmiştir. Bu isim değişikliği şu gerçeği ortaya koymaktadır: "Hoşea" insani önder olsa da ulusu Vaat Edilen Topraklar'a götüren aslında Yahve'dir. İsmi ve işiyle, Yeşu ideal adaşı olan Rab İsa Mesih'e işaret etmektedir.

TARİH:

M.Ö. 1406-1386. Genellikle Yeşu'daki olayların yaklaşık olarak yirmi yıllık bir zamanı kapsadığı varsayılmaktadır. Fethi tarihlendirmek elbette sıkı sıkıya Mısır'dan Çıkış'la bağlantılıdır. Bu tarihler Mısır'dan Çıkış'ın geleneksel muhafazakâr tarihlendirilişinden doğmaktadır ki bu da (1. Krallar 6:1'deki hesaplamalara dayanarak) M.Ö. 15. yüzyılın ortalarına, 1446 yılına denk gelmektedir. 1406 yılı çöl deneyiminin sonu olur ve 1386 yılı da Yeşu'nun 110 yaşındaki ölümüne denk gelir (24:29). Yoruma açık olsa da önemli arkeolojik bulgular bu fethe dair Kutsal Kitap bulgularını desteklemektedir ve buna fethin tarihi de dahildir. Bu arkeolojik bulgular kazı alanlarını ve özellikle de kuvvetle muhtemel fethi Kenan bakış açısından tarif eden Tel el-Amarna mektuplarını (Kenan şehirleriyle Mısır arasındaki iletişimi) kapsamaktadır.

TEMA:

Fetih ve Miras: Tanrı, İsrail'e Kenan topraklarını verme vaadini gerçekleştirir. Bu ana temayı geliştirmek üzere iç içe geçen bazı alt temalar da vardır ve bunlara örnek olarak Rab'bin varlığı (özellikle de Antlaşma Sandığı sembolizminde görülür), Rab'bin gücü (doğaüstü eylemlerde sergilenir) ve Rab'bin yargısı (Kenanlılara yönelik tanrısal hükümde gösterilir) verilebilir. Yeşu 21:45 ana temayı şöyle özetler: "RAB'bin İsrail halkına verdiği sözlerden hiçbiri boş çıkmadı; hepsi yerine geldi."

AMAÇ:

Tanrı'nın kendi antlaşma vaatlerine sadakati ve o vaatlerine güvenip onların gerçekliğiyle hareket ederek imana dayalı yaşamın gerekliliği.

TOPLU BAKIŞ:

Yeşu'nun Kurtuluş Vahyine Katkısı

Kenan'ın fethine ve paylaşılmasına dair tarihsel gerçekleri kaydeden Yeşu kitabı, kurtuluş mesajını birkaç bağlamla yorumlar ve yansıtır ki bunlardan önemli bir tanesi Yeşu'nun, gelecek olan daha büyük Yeşu'ya (İsa'ya) işaret eden bir tip ya da bir peygamberlik figürü olmasıdır. Yeşu'nun görevinin başında, "RAB'bin ordusunun komutanı"yla karşılaşması –bu bir Kristofani ya da İsa'nın beden alma öncesindeki bir belirmesidir– (5:13-15) halkın ondan daha büyük önderi olduğunu öne sürmektedir. İsrail'e miraslarına kavuşma yolunda önderlik eden Yeşu, kilisesini yüceliğe götüren İsa'nın resim niteliğindeki bir peygamberliğidir (bkz. İbr. 2:10 – Mesih burada özellikle "onların kurtuluş öncüsü" olarak tanımlanır). Vaat Edilen Topraklar Tanrı halkının mirasını ve Tanrı'nın varlığını zevkle deneyimlerken bulacakları ruhsal rahatlığı simgelemektedir (İbr. 4:8-11).

İsrail'in bu toprakları kademeli olarak fethetmesi, kutsallaştırılmanın ilerleyen doğasının canlı bir resmidir. Tanrı, Kenanlıları topraklarından etti ve o toprakları İsrail'e mülk olarak verdi. Yine de İsrail'in Kenanlıları kovmak için savaşması gerekiyordu. Dolayısıyla ruhsal olarak da Mesih günahı fethetmiştir ve günah bizde artık egemen olamaz (Rom. 6:14) ancak yine de aktif bir şekilde günaha karşı savaşmak zorundayız (Rom. 6:12-13). Bir şehir üzerinde kazanılan zafer, fethedilecek bir başka şehre yol açtı. Biz de günaha daha da fazla ölmek ve doğrulukta daha da fazla yaşamak zorundayız. Kutsallaştırılma yüceltilmeye dek gelişerek ilerler.

Yeşu ayrıca günahın dehşet verici sonuçlarını vurgulayarak Müjde'ye olan ihtiyacı gösterir. Kenanlılara yönelik tanrısal hüküm, tanrısal adaletin kesin icrasına tanıklık etmektedir. Benzer şekilde, Akan olayı (7. bölüm) günahın başkalarını etkileme gücünü ve günahı Tanrı'dan saklamanın imkânsızlığını gösteren bir örnek-

tir. Yeşu, Kutsal Kitap tarihinin ardında geçerli bilgilerden daha fazlası olduğunu göstermektedir.

GENEL HATLAR:

I. Kenan'a Giriş (1:1—5:15)
- A. Yeşu İçin Kişisel Talimatlar (1:1–9)
- B. Şeria'yı Geçme Hazırlıkları (1:10—2:24)
- C. Şeria'yı Geçiş (3:1—4:24)
- D. Sünnetin Yenilenmesi (5:1–15)

II. Kenan'ın Fethi (6:1—12:24)
- A. Baş Kuşatma (6:1—9:27)
  - 1. Eriha'da Zafer (6:1–27)
  - 2. Ay Kenti'nde Yenilgi ve Zafer (7:1—8:29)
  - 3. Yasanın Okunması (8:30–35)
  - 4. Givonlularla İttifak (9:1–27)
- B. Güney Kuşatması (10:1–43)
- C. Kuzey Kuşatması (11:1–15)
- D. Fethe Genel Bir Bakış (11:16—12:24)

III. Toprakların Paylaşılması (13:1—21:45)
- A. Bölüştürme Yöntemi (13:1–7)
- B. Doğu Oymaklarına Düşen Yerler (13:8–33)
- C. Batı Oymaklarına Düşen Yerler (14:1—19:51)
- D. Özel Kentlerin Tayini (20:1—21:45)
  - 1. Sığınak Kentler (20:1–9)
  - 2. Levililer İçin Kentler (21:1–45)

IV. Toprakların İdamesi (22:1—24:33)
- A. Şeria Ötesindeki Oymaklar İçin Uyarılar (22:1–34)
- B. Yeşu'nun Nasihatleri (23:1—24:33)

1. BÖLÜM

1. Musa ölmüştü ancak Tanrı'nın işi onsuz da devam ediyordu çünkü bu iş Musa'nın değil, Tanrı'nındı (1:1-2). Musa büyük bir adamdı ve birçok olağanüstü şey yapmıştı ancak yeri doldurulamaz değildi. Yeşu işi devam ettirmek üzere Tanrı'nın Musa'ya vermiş olduğu aynı vaatlerle oradaydı. Yeşu'ya düşen ve Musa'nın yapamadığı bir iş vardı. Musa'dan Yeşu'ya doğru bu geçiş, insana umut bağlamamak için bir uyarıdır. Çoğu zaman Hristiyan adamlar, kendi çevrelerinde imparatorluklar kurmaya çalışırlar ve işleri nihayetinde başarısızlığa uğrar çünkü tek bir kişilik üzerine kuruludur. Öte yandan, kilise tarihi bulundukları kuşakta Rab'be hizmet etmiş ve yerlerini sonraki kuşakta yine aynı Rab'be hizmet eden başkalarına bırakmış olan büyük parlak adamlarla doludur. Kilisenin iyiliği için armağan olarak verdiği bu önderler için Tanrı'ya şükredin (Ef. 4:11-13).

2. Yeşu kitabı Tanrı'nın, atanmış hizmetkârlarını kendi halkına önderlik etmeleri için nasıl kullandıklarına örnektir. Tekrar tekrar gördüğümüz modelde Tanrı öndere konuşmakta ve önder de sonrasında halka konuşmaktadır (9-10. ayetler). Dolayısıyla kilise hizmetkârlarının Tanrı'nın Sözü'nü bilmeleri şarttır ki o Söz'ü halka etkili bir şekilde aktarabilsinler. Ancak Yeşu'ya başarılı yaşamın tek yolu olarak Tanrı Sözü üzerinde sürekli olarak derin derin düşünmesi ve ona itaat etmesi yönündeki talimatlar, Tanrı halkının her bir bireyi tarafından takip edilmesi gereken bir modeldir. Tanrı Sözü'ne yönelik tutumunuzda nasıl Yeşu'nun örneğini izleyebilirsiniz?

2. BÖLÜM

1. Rahav, lütfun gücüne ve egemenliğine dair harika bir örnektir. Lütuf için pek muhtemel bir aday gibi görünmemektedir ancak mesele tam da budur. O, günah içinde ölü olan ve daha büyük Yeşu, yani Rab İsa Mesih tarafından yaşama döndürülen herkesin canlı bir resmidir. Rahav'ın günahının derinliği, lütfun güzelliğini daha da yükseltti. Nereden bakarsak bakalım, Rahav umutsuz durumdaydı, lanetli bir kentin vatandaşıydı, İsrail'de vatandaşlıktan yoksun, antlaşma vaatlerine yabancıydı. Ancak Tanrı, egemen bir şekilde casusları onun evine yönlendirdi. Aslında Tanrı "kırmızı ipi" oraya casuslar daha varmadan önce, ezelde koymuştu. Yeşu adamları ülkeye casusluk yapmaları için göndermiş olsa da casuslar, Tanrı tarafından Rahav'a vaaz etme görevini de almışlardı. İlginçtir ki Yakup bu adamlardan casus olarak değil, elçi (ulak) olarak bahseder (Yak. 2:25). Rahav'a söyleyecek bir sözleri vardı. İman, Tanrı Sözü'nün duyulmasıyla ve duymak da vaizler aracılığıyla olur (Rom. 10:13-14). Tanrı'nın egemen eli size nasıl ulaştı?

2. Lütuf, günahkârı hem bulur hem de uyandırır. Rahav inandı (İbr. 11:31) ve iman ikrarında bulundu. Tanrı'nın İsrail'i kurtarmış olan kudretli ve korku uyandıran gücünü gördü (Yeş. 2:9-10). Böyle bir Tanrı'nın ellerine düşmenin korkunç bir şey

olacağını biliyordu (İbr. 10:31). Yahve'nin gökte ve yerde tek gerçek ve yaşayan Tanrı olduğunu beyan etti (Yşu. 2:11). Pavlus'a göre hiç kimse Kutsal Ruh'la olmadan böylesine içten bir ikrarda bulunamaz (1.Ko. 12:3). Rahav merhamet için yalvararak (Yşu. 2:12-13) Tanrı'nın tek umudu, sığınacak tek yeri olduğunu gördü. Onun ikrarının bu unsurları üzerinde düşünün, nitekim kurtaran imanın yöneldiği kişi ve doğası bugün de aynıdır.

3. BÖLÜM

1. "Çünkü daha önce bu yoldan hiç geçmediniz" ifadesi (4. ayet) muhakkak İsrail'in deneyimlemek üzere olduğu yeni macerayı tarif etmektedir. Ancak gerçekte, bu manşet aslında her birimiz için yaşamın her gününü açıklamaktadır. Her gün beraberinde yeni deneyimler, durumlar ve birçok belirsizlik getirir. İsrail için Antlaşma Sandığı'nın, yani Tanrı'nın varlığının gözle görülür işaretinin onlara yol gösteriyor olduğunu bilmek bir teselli ve güven kaynağı olmalıydı. Bugünkü imanlılar olarak, bize Tanrı'nın varlığının güvencesini verecek gözle görülür bir nesneye sahip değiliz ancak O'nun bizi asla bırakmayacağını ve asla terk etmeyeceğini söyleyen Sözü'ne sahibiz. Teselli edicimiz ve rehberimiz olarak içimizde ikamet eden Kutsal Ruh'un kalıcı varlığına sahibiz. Tanrı'ya överek zaman geçirin çünkü yaşamın her adımı yeni olsa da O'nun bizimle olduğunu bilerek en karanlık gölgelerin içinden bile güvenle geçebiliriz (Mez. 23:4).

2. Yeşu 3:10 harika bir hatırlatıcıdır: Hizmetkârlar değişse de Tanrı'nın Sözü sabit kalır. Şeria'yı geçmek üzereyken Yeşu'nun halka söylediği söz, Musa'nın onlara daha önce söylemiş olduğu sözle aynıdır (Yas. 7:1-2). Bu sözün çıktığı ağız dışında hiçbir şey değişmemiştir. Tanrı'nın Sözü göklerde sonsuza dek durmaktadır (Mez. 119:89) ve yetki sözcüde değil, Söz'dedir. Siz kendi yaşamınızda bunun doğru olduğunu nasıl gördünüz?

4. BÖLÜM

1. Şeria'yı geçmenin anısına anıt dikilmesi bir kuşağın sonraki kuşağa Rab ve O'nun kudretli işleri hakkında öğretme sorumluluğunu göstermektedir. Bu anıt çocukların, babalarına "Bu taşların anlamı nedir?" diye sormaları için bir sebep oldu (21. ayet). Babalara da çocuklarını Tanrı bilgisine yönlendirmeleri için fırsat sağladı. Hristiyan ebeveynler kendi çocuklarında ruhsal bir merak uyandırmanın ve onlara Tanrı'dan korkup O'na itaat etmeyi öğretmenin bir aracı olarak evlerinde "aile tanıklık sunağı" dikmek zorundalardır. Bu itaat de nihayetinde ve öncelikle günahlarından tövbe ederek ve İsa Mesih'e inanarak Müjde'ye itaat etmeyi içermektedir. Tanrı ailenin evini hem talimat hem de örnek yoluyla dinî eğitimin birincil yeri olarak belirlemiştir. Siz iman hikâyelerini sonraki kuşağa aktarmak için ne yapabilirsiniz?

2. Yeşu 4:24, Tanrı'nın antlaşma sadakati ve kudretli gücü anısına dikilen anıtın aile için olduğu kadar dünya için de bir müjdeleme aracı olacağını öne sürmektedir. Dünyanın, Müjde lütfunun Tanrı halkının yaşamındaki etkilerini görmesi, lütfun gücüne etkili bir tanıklık sunmaktadır. Tanrı korkusuyla yaşamak dolayısıyla aileye tanıklık açısından özel, yabancılara tanıklık açısındansa genel bir meseledir. Tanrı'dan korkmak yaşamın tamamını etkiler. Siz Tanrı'nın yaşamınızdaki lütuf işini çevrenizdeki imansızlara tanıklık açısından nasıl genel kılabilirsiniz?

5. BÖLÜM

1. Gilgal, İsrail'in Vaat Edilen Topraklar'da aldığı ilk yerdi; gelecek kutsamaların bir ön işaretiydi ve gelecek kuşaklara da geçmiş kutsamaları hatırlatıyordu. Orası fetih stratejisinin oluşturulduğu yerdir ve ruhsal yaşamlarında gelişmek isteyen tüm imanlılar için bir strateji ortaya koymaktadır. İlk olarak sünnet, benliğin icabına bakmanın önemini göstermektedir. Sünnet birçok açıdan önemlidir ancak muhakkak sünnette etten bedenin kesilmesi günahtan arındırılmanın ve eski yaşamdan (Mısır'dan) ayrılmanın gerekliliğini yansıtmaktadır. Her bir Hristiyan eski şeylerin gelişine ve her şeyin yeni oluşuna tanık olmak zorundadır. Siz bunu kendi yaşamınızda nasıl deneyimlediniz?

2. İkinci olarak, Fısıh kutlaması Mesih'in bizim yerimize kurban olması aracılığıyla sahip olduğumuz kurtuluşu hatırlamanın önemini göstermektedir. Fısıh, Kuzu'da ziyafet bulurken lütuf, Tanrı'nın gücü, kan kefaretinin gerekliliği, imanın nesnelliği ve ruhsal korunum hakkında dersler vermektedir. Siz son zamanlarda Mesih'in kurbanını nasıl kutlayabildiniz?

3. Üçüncü olarak, Kristofani* Mesih'in kendisiyle buluşmanın önemini vurgulamaktadır. Sakramentler ruhsal gerçeklere dair faydalı, gözle görülür işaretlerdir ancak bunlar İsa Mesih'le kişisel bir ilişkiyi zevkle deneyimlemenin, O'na ibadet edip O'nun Sözü'nü işitmenin yerini alamaz. "Efendimin kuluna buyruğu nedir?" sorusu (14. ayet), Kutsal Yazı'yı her açtığında her imanlının içtenlikle sorması gereken bir sorudur. Sonuç olarak hepimizin Gilgal dediğimiz bir yere ihtiyacı vardır. Rabbiniz ile günbegün buluşma alışkanlığını geliştirmek için ne yapabilirsiniz?

---

* *Çevirmen Notu:* Kristofani, Mesih'in (Grekçede Hristos ki Kristo- buradan gelir) beden alma öncesinde belirmesidir.

6. BÖLÜM

1. Eriha, Bunyan'ın Yıkım Kenti'nin gerçek bir örneğidir.** Eriha'nın yıkımı tanrısal adaletin şiddetini apaçık ortaya sermektedir. Özellikle odakta olan üç düşünce noktası vardır. İlk olarak, tanrısal adalet sabırlıdır. Eriha dünyanın en eski kentlerinden biriydi. Arkeolojik bulgular buranın İbrahim'den yüzlerce yıl önce kullanımda olduğuna işaret etmektedir. Biliyoruz ki Kenanlıların günahları İbrahim'in döneminde henüz doluluğa ermemiş olsa da (Yar. 15:16) artık ermişti. Kente tövbe için yıllar tanınmıştı ancak tövbe etmediler. Şimdiyse yargı günü gelmişti. Tanrı'nın sabrını kötüye kullanmamalı, geç olmadan tövbe etmeliyiz. İkinci olarak, tanrısal adalet kaçınılmazdır. Kent emniyetli bir şekilde örtülmüştü ve kentin sakinleri aşılmaz gibi görünen duvarların emniyetine güveniyorlardı. Ancak Tanrı parmağını bile oynatmadan onların emniyetini yıktı. Eriha gelecekte duvarlardan daha fazlasının yıkılacağı bir yargıya delalet etmektedir (İbr. 12:26). Günahkârlar o gün ayakta duramayacaklardır (Nah. 1:6). Üçüncü olarak, tanrısal adalet değişken değildir. Hem Eski Antlaşma hem de seküler tarih kayıtları Kenan'ın kötülüğünün boyutunu göstermektedir: Eriha hak ettiğini buldu. Hiç kimsenin esirgenmemiş olması adalette ayrımın olmadığını göstermektedir: Her ruh Rab'be aittir ve günah işleyen ruh ölecektir (Hez. 18:4). Eriha Tanrı'nın günahın icabına nasıl baktığına dair bir derstir. Tanrı'yı sabrı, adaleti ve merhameti için överek zaman geçirin.

2. Eriha ayrıca bir kutsallaştırılma modelidir. Eriha nasıl İsrail'in Vaat Edilen Topraklar'ı ele geçirmesinin önündeki bir engeldiyse, günah da her imanlının çarpışmak zorunda olduğu ağır bir engeldir. Tanrı, Eriha'nın düşeceğini vaat etti ve aynı şekilde günahın artık bizim üzerimizde egemen olamayacağını vaat etmiştir (Rom. 6:14). Eriha'yı alt etme gücü Rab'bindi. Eriha'yı yenmeyi amaçlayan tanrısal tasarının odağında Antlaşma Sandığı vardı ki bu Tanrı'nın varlığının ve kefaretin simgesiydi (Yşu. 6:4, 6-9, 11-13). Bu doğrudan Mesih'e, O'nun kefaretine ve zafer için nihai güç olarak O'nunla bir oluşumuza işaret etmektedir (Kol. 2:14-15; İbr. 2:14-15). Zafer Tanrı'nın olsa da İsrail'in ilerlemesi ve Antlaşma Sandığı'na yakın kalması gerekiyordu. İbraniler 11:30'a göre, bunu imanla yaptılar. Dolayısıyla kutsallaştırılmada imanla Mesih'te neye sahip olduğumuzu biliriz, onu kişisel olarak doğru sayarız ve ona göre hareket ederiz (Romalılar 6'daki mantığa bakınız). Tanrı'dan size lütuf aracılığıyla zafer ve sadık itaatle yaşamanız için irade vermesini dileyin.

** *Çevirmen Notu:* Yazar burada John Bunyan tarafından yazılan ve Türkçe olarak da mevcut olan *Çarmıh Yolcusu* adlı esere gönderme yapmaktadır.

7. BÖLÜM

1. Eriha'nın akabinde her zaman bir Ay kenti vardır. Eriha inanılmaz bir zaferdi ve Kenan'ın fethinde dikkat çekici bir başlangıçtı. Ancak Kenanlıların geri kalanı otomatik olarak teslim olmadı; topraklarını savunacaklardı. Savaşlar devam edecekti ve İsrail geçmiş zaferinde rahat bulamazdı. Burada, günaha karşı mücadelelerle ve kutsallık gayretiyle dolu olan Hristiyan yaşamına dair paralellikler dikkat çekicidir. Mesih'in çarmıhta kazandığı nihai zaferi sayesinde, günah artık imanlı üzerinde egemenlik sahibi değildir. Ancak Kenanlılar gibi, günah yürekteki toprağını savunacak ve kolaylıkla teslim olmayacaktır. Günaha ve ayartıya karşı savaşmak ve zaferi imanla ve itaatle deneyimlemek zorundayız. Bir ayartı üzerindeki zaferin, bundan sonraki tüm ayartıları durdurmadığını hatırlamak şarttır. Kutsallaştırılma yaşam boyu devam eden bir süreçtir. Siz bu önemli bakış açısını akılda tutmak için ne yapmalısınız?

2. Akan'ın günahıyla İsrail'in Ay kentindeki yenilgisi arasındaki bağlantı önemli ve ciddi dersler vermektedir. Bir suçlunun itaatsizliği tüm ulusun yenilmesine sebep oldu ve suçlunun tüm ailesinin cezalandırılmasıyla sonuçlandı. Suçlu gizlice günah işlediyse de günahı ortaya çıkarıldı ve sonuçları toplumsaldı. Son derece gerçek bir anlamda, gizli günah diye bir şey yoktur. Ya sonuçlarıyla (savaşta 36 ölünün olması) ya da ortaya koyduğu örnekle (görüldüğü üzere ailesi Akan'ın suçuna sırdaş oldu), günah başkalarını etkiler. Buradaki anlatı ayrıca gizli günahların Tanrı tarafından tümüyle bilinir olduğunu ve uygun gördüğü zamanda tüm günahların açığa çıkarılıp icabına bakılacağını vurgulamaktadır. Pavlus şöyle dedi: "Bazı kişilerin günahları bellidir, kendilerinden önce yargı kürsüsüne ulaşır. Bazılarının günahlarıysa sonradan ortaya çıkar" (1.Ti. 5:24). Nihayetinde tüm günahlar ifşa edilir ve cezası uygulanır. Bunu bilmek kendi kutsallaştırılma savaşınızda size nasıl yardımcı olabilir?

8. BÖLÜM

1. Akan'ın günahı ve ulusun küstahlığı (7:3) Ay kentindeki ilk karşılaşmada trajik kayıpla sonuçlandı. Günahın icabına bakmalarının ve Rab'bin Sözü'ne olan bağımlılıklarını yenilemelerinin ardından, zafer kesindi. Bu, Rab'bi yüzüstü bırakmış olan her imanlı için harika bir umut mesajıdır. Yenilgiye uğramış imanlılar çoğu zaman kendilerini, tekrardan ruhsal zafere varmak için hiçbir umut olmadığına ikna ederler. Ancak İsrail'in Ay kentindeki ikinci karşılaşması bunun aksini göstermektedir. Eğer günahlarımızı itiraf edersek, O bağışlayacaktır (1.Yu. 1:9) ve eğer O'nun talimatlarına kulak verip itaat edersek, günah üzerindeki zafer önümüzdedir. Ay kentinin bugüne dek virane olması (Yşu. 8:28) Tanrı'nın kendi halkına zaferi yaşamak ve onlara vermiş olduğu mirasın zevkine varmak için nasıl bir başka şans

daha verdiğine tanıklık etmektedir. Siz kendi yaşamınızda veya bir başka imanlının yaşamında, yenilgi yerinin zafer yeri hâline geldiğine nasıl tanık oldunuz?

2. Yasanın (o zamanda Tanrı esini olan Kutsal Yazılar'ın tamamıydı) tüm halka okunması Kutsal Kitap'ın her imanlının yaşamı ve saadeti için olan önemine dair bir hatırlatıcıdır. Halkın önderi olarak Yeşu kendisini Tanrı Sözü'ne adamalıydı (1:8). Ancak halkın ilk elden Tanrı'nın ne söyleyeceğini işitmeleri de bir o kadar önemliydi. Benzer şekilde, Kutsal Yazılar'ı okumak sadece kilise görevlisinin sorumluluğu değildir. Siz Tanrı'nın Sözü'ne yaşamınızda nasıl daha üstün bir yer verebilirsiniz?

9. BÖLÜM

1. Yaptıkları hile ve aldatmacaya rağmen, Givonluların Yeşu'yla barış arayışları bazı Müjde gerçeklerini yansıtmaktadır. Givonlular, Yeşu'yla antlaşma içerisine girmedikleri sürece mahvolacaklarını fark ettiler. Yalnızca İsrail'le özdeşleşmek onları kurtaracaktı. Merhamet arama şekilleri kusurluydu ve mükemmellikten çok uzaktı ancak esas mesele şu ki, merhamete olan ihtiyaçlarını fark ettiler. Benzer şekilde, hiçbir günahkâr yoktur ki, Mesih'e kusursuz imanla ya da tövbeyle gelmiş olsun. Ancak Müjde'nin vaadi, Mesih'in kendisine gelen hiç kimseyi kovmayacağıdır (Yu. 6:37). Günahkârların ölümden kurtarılabilmelerinin tek yolu onların daha büyük Yeşu'yla, O'nun çarmıhının kanı aracılığıyla esenlik talebinde bulunmalarıdır. Daha küçük Yeşu'yla daha büyük Yeşu arasındaki asıl fark, daha küçük Yeşu'nun merhamet göstermesi için oyuna gelmiş olması, daha büyük Yeşu'nun ise kendisine gelen her günahkârın içini bilmesi ancak onu yine de kabul etmesidir. O'nun lütfu bizim günahımızdan daha büyüktür. İsa'yı lütfu ve merhameti için övün!

2. 25. ayet ölümün hükmünden ve tutsaklığından kurtarılmış olan herkesin sahip olması gereken düşünceyi göstermektedir: Kişi efendisinin isteğine ve memnuniyetine teslim olur. Givonlular kendilerini antlaşma yeminiyle esirgemiş olanların zevkle hizmetkârları oldular. Daha büyük bir antlaşmayla ve yeminle kurtarılmış olan Hristiyanların da kendilerini yeni Rab ve Efendi olan İsa'nın hizmetine zevkle teslim etmeleri gerekir. Lütfun ışığında, siz İsa'ya kullukta nasıl sevinç bulabilirsiniz?

10. BÖLÜM

1. Tanrı'nın ilahi takdiri çoğunlukla gizemlidir ancak her zaman bilgelik doludur ve daima O'nun yüceliğine ve halkının iyiliğine çıkar. İlk bakışta, Kenan ittifakı korkunç bir şey olabilirdi. Birden fazla düşman savaşta deneyimsiz bir halka karşı birleşiyordu. Halk sadece iki savaşa girmişti ve ilk savaş (Eriha) onları tehlikeye

dahi atmamıştı. Ancak Tanrı onlar için savaşıyordu ve bu ittifak, düşmanları surlarının ardından meydana çıkarmak ve böylelikle hepsini bir kerede yenmek için bir yoldu. Normalde ulaşılması yıllar alacak olan şey aslında tek bir savaşta gerçekleştirilmiş oldu. Burada doğaüstü bir olay da mevcuttu (günün uzaması) ki böylelikle savaşın galibinin Rab olduğu bariz bir şekilde gösterildi. Bazen o an için Tanrı'nın ilahi takdirinin neden o şekilde işlediğini sorgularız ancak sadece o anı görmek yanıltıcı olabilir. Tanrı sonu başlangıçtan bilir ve O'nun bilge takdiri niyet ettiği tasarıyı gerçekleştirmek için en iyi yolları devreye sokar. Dolayısıyla O'na güvenmek, gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamak önemlidir. Mevcut durumlar bizim aleyhimizde gibi görünse bile asla bizim aleyhimizde olamaz çünkü Tanrı bizden yanaysa, hiç kimse aleyhimizde başarılı olamaz. Siz bugüne dek Tanrı'nın kendi yüceliğini ve sizin iyiliğinizi sağlamak üzere ezici durumlarda etkin olduğunu nasıl gördünüz?

2. Givonluları savunmaya gelen Yeşu güzel bir Müjde gerçeğini yansıtmaktadır. Givonlular, Yeşu'yla olan antlaşma ilişkilerinden ötürü tehlike altındalardı. Düşman, Yeşu'ya ulaşamazdı, bu nedenle de Yeşu'yla barış (esenlik) yapmış olanlara karşı atağa geçtiler. Antlaşmadan dolayı Yeşu, Givonluları korumakla yükümlüydü. Şüphesiz, dünya Mesih'ten nefret eder ancak Mesih'e el süremediği için, nefretini Mesih'in, O'nunla bir ilişkiye sahip olan kilisesine çevirir. Dünya bizden nefret ederse, şaşırmamalıyız (1.Yu. 3:13) çünkü dünya önce O'ndan nefret etti. Size şu gerçeği bilerek cesaretle yaşamak üzere güven vermesi için Tanrı'ya dua edin: Mesih bizim garantili Koruyucumuz'dur ve O'nunla bir olmamız sayesinde O'nda güvendeyiz (Rom. 8:31-39). "Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?" (31. ayet).

11. BÖLÜM

1. Tanrı'nın iyi takdiri çoğu zaman beklentimize terstir. İsrail'e karşı dev bir ordunun bir araya gelmesi dehşet verici bir sahne olacaktı. Düşmanın avantaj elde ettiği mesajını verecekti ve tüm savaş arabalarının ve atların ışığında yenilgi kesin gibi görünecekti. İnsanın gözünden, İsrail savaş gücü açısından geride kalmıştı. Ancak görünüş ve gerçeklik çok farklıydı. Onların feci yıkımını hızlandırmak üzere Tanrı onları surlu kentlerinin ardından meydana çıkarmanın bir yolu olarak bizzat o orduyu toplamıştı. İlk başta zafer ortada yok gibi görünüyordu ancak Tanrı her şeyi kendi halkının iyiliği için işliyordu. Çoğu zaman mevcut iyiliği ancak ilahi takdirin geçmişteki olaylarına bakarak görebiliriz. Gördüğünüz şey iyi olduğunu düşündüğünüz şeyle çeliştiği zaman bile gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamayı öğrendiniz mi? Bugüne dek Tanrı'nın yollarının her zaman en iyisi olduğunu nasıl gördünüz?

2. Bu bölüm tekrar tekrar Yeşu'nun başarmış olduğu şeyin, Rab'bin Musa'ya buyurmuş olduğu şey olduğunu bildirmektedir ("Yeşu bunlara uydu ve RAB'bin Musa'ya buyurduklarını eksiksiz yerine getirdi" [15. ayet]). Bu, Tanrı'nın kendi vaatlerini yerine getirmekteki sadakatine dair harika bir hatırlatıcı sunmaktadır. Tanrı'nın vaatlerini başka ne şekillerde tutmuş olduğunu düşünüp hatırlayın.

12. BÖLÜM

1. Fethin detaylı özeti ve özellikle de yenilgiye uğratılan kralların isim-isim listelenmesi övgü ve şükran için önemli bir ders olmaktadır. Bu, Tanrı'nın kendi vaatlerini yerine getirerek ve sözünü tutarak ne yapmış olduğunun bilincine varıp sahip olduğumuz kutsamaları birer birer saymamız için bir örnektir. Çoğu zaman Tanrı'ya şükranımızı üstünkörü ifadelerle bildiririz. O'nun size sağlamış olduğu her bir fayda için şükürler sunarken spesifik olun.

13. BÖLÜM

1. Toprakların oymaklara dağıtılması Tanrı'nın vaadine somutluk katmakta ve O'nun vaatlerini yerine getirmekteki sadakatine tanıklık etmektedir. Tanrı'nın kendi antlaşma halkına bu toprakları vereceği vaadi geçmişe, İbrahim'e dek uzanıyordu. Bu vaat Musa tarafından tekrar edildi ve Yeşu tarafından, ulusa fetihte önderlik etmesiyle elde edildi. Ve şimdi oymaklar kendi mülkiyetlerini alırken, Tanrı'nın sadakatinin somut göstergesini deneyimlediler. Bu, tüm imanlılar için harika bir örnek sunmaktadır: Tanrı'nın vaatleri ne kadar uzakta görünürse görünsün, O kendi Sözü'nü yerine getirmekte sadıktır. Rab'bi beklemek asla faydasız bir şey değildir çünkü bekleyenler asla hayal kırıklığına uğratılmazlar. Her kutsama simgesini, Tanrı'nın tüm vaatlerinin daha büyük Yeşu olan İsa Mesih'te evet ve âmin olduğunun somut göstergesi olarak alalım (2.Ko. 1:20). Siz Tanrı'nın kendisini bekleyenlere olan sadakatini nasıl gördünüz?

2. Yeşu 11:23 ile 13:1-2 arasındaki çelişki açıktır ve her Hristiyan'ın tecrübeyle bildiği önemli bir gerçeği yansıtmaktadır: "Zaten gerçekleşti ama henüz tamamlanmadı." Her imanlı Mesih'te tamdır (Kol. 2:10) ve "Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde" kutsanmıştır (Ef. 1:3). Bunun harikalığı kavrayışın ötesindedir. Ancak ne kadar inanılmaz olursa olsun, şu anda bundan daha fazlasını vaat eden Kutsal Ruh'a sahibiz, nitekim O, "Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir" (Ef. 1:14). Bu zaten iyidir ancak en iyisi henüz gelmemiştir (1.Yu. 3:2).

14. BÖLÜM

1. Kalev'le Yeşu on iki casus arasında İsrail'e, Kenan'a girip onu ele geçirmelerini salık veren tek iki kişiydi (Say. 13-14). Sonuç olarak da çöl boyunca korunan ve Vaat Edilen Topraklar'a kavuşturulan tek kişiler oldular. Kalev de Yeşu kadar sadık olsa da Rab, Musa'nın yerini alması için Yeşu'yu görevlendirdi ve Kalev arka plandaydı. Yine de Kalev, sahne ışıkları Yeşu'nun üzerinde olsa bile Rab'be sadık kaldı. Rab'bin işinde rekabete veya kıskançlığa yer bırakmamak için nasıl tutumlar geliştirebiliriz?

2. Yalnızca Kalev'le Yeşu (19:50) Vaat Edilen Topraklar'da istedikleri miras yerini seçme iznine sahip oldular. Kalev'in yaşı ilerlemiş olsa da gücünün azalmamış olduğunu söyledi. İstediği herhangi bir yeri seçebilirdi ancak en zorlu ve tehlikeli olabilecek yeri seçti. Anaklıların olduğu yeri seçti. İroniktir ki, İsrail ulusunu korkutup o toprakları ele geçiremeyeceklerine ikna eden şey Anaklıları, o devleri görmeleriydi. Kalev'in gücü azalmadığı gibi, imanı da azalmamıştı. Çölden önce, Tanrı'nın o devleri kendi halkının ellerine teslim edeceğine inanıyordu ve hiçbir şey değişmemişti. İmanlılar genellikle Tanrı'dan büyük şeyler istemeye çekinirler. Kalev, Tanrı'dan büyük şeyler istemenin harika bir örneğidir, nitekim Tanrı için hiçbir şey imkânsız değildir. Sizin Tanrı'ya ne gibi büyük şeyler için istekte bulunmanız ve güvenmeniz gerekiyor?

15. BÖLÜM

1. Halk Tanrı'ya güvendiğinde, Tanrı'nın kendi tasarılarını gerçekleştirirken onları kendi yüceliği için büyük atılımlar yapmak üzere kullanışı bazen inanılmazdır. İsrail Kenan devlerini, özellikle de Anaklıları yenemeyeceğini düşünüp bir ulus olarak Tanrı'nın vaatlerine sarılmayı reddettiği için çölde dolaşmaya mahkûm edilmişti (Say. 13:28, 33). Kırk yıl sonra, tüm o yıllar boyunca Tanrı'yı takip eden Kalev, Kenan'a girer ve onun oğulları o devleri tek başlarına "oradan sürer." Siz yaşamınızın hangi alanlarında Tanrı'nın vaatlerini yerine getirmeyeceğinden korkup, imanla hareket etmekten geri duruyorsunuz?

2. Kalev bir iman örneğinden çok daha fazlasıdır. Kalev'in hikâyesi nihayetinde Tanrı'nın kurtarışının tarihsel ilerleyişi hakkındadır. Yalnızca ve yalnızca Mesih'e gerçekten güvenenler için, bu tarih nihai tamamlanışını Mesih'teki kurtuluş mirasında bulacaktır (Mat. 25:34; Kol. 3:24; İbr. 9:15). İmanlılar bundan kendi gündelik yaşamları için ne teselli almalılardır?

16. BÖLÜM

1. 16-19. bölümlerdeki detaylar önemlidir. Birlikte bunlar Tanrı'nın vaatlerini nasıl incelikle yerine getirdiğini göstermektedir. Yıllarca Tanrı kendi antlaşma halkının

çoğunlukla süt ve bal akan yerler olarak tarif edilen bu toprakları miras alacağını vaat etmişti. Bu, gelecek olan iyi şeylere dair geniş ve genel bir vaat gibi görünüyordu. Ancak vaat gerçekleşirken bölgelerin, kasabaların ve köylerin her oymağa nokta-nokta dağıtılması Tanrı'nın sözünü nasıl spesifik, kesin ve somut bir şekilde tuttuğunu göstermektedir. Ulusun her kısmı kendi payını aldı. Çoğu zaman Hristiyanlar Tanrı'nın sonsuzlukta görkemli bir gelecek vaadini mutlu ancak genel bir şey olarak görürler; onlara göre bir gün bir şeyler daha iyi olacaktır. Ancak gün gelecek ve her vaat hayal edemediğimiz kadar gerçek ve somut bir şekilde yaşanacaktır. Ve öyle olacak ki, Tanrı'nın seçilmiş halkının her bir üyesi mirasını alacaktır; hiçbiri dışarıda bırakılmayacaktır. Tanrı'nın kutsamalarının tüm detaylarının tadını çıkarmaktan asla usanmayacak olduğumuzu bilmek size nasıl teşvik oluyor?

17. BÖLÜM

1. Tanrı İsrail'e Kenanlıları tümüyle yok etmesini buyurmuştu. Dünyayı ve günahı temsil eden bu ulusların Tanrı halkıyla birlikte var olmamaları gerekiyordu. Onları tümüyle oradan sürmekte başarısız olmak eksik itaat anlamına geliyordu ve onları angaryasına çalıştırarak boyunduruk altına almaya çalışmak ahmakçaydı (12-13. ayetler). Bu, günah konusunda öğrenmek zorunda olduğumuz önemli bir ders vermektedir. İsrailliler güçlü hissettiklerinde, Kenanlıları kendi çıkarları için hizmetçileri olarak kullanabileceklerini düşündüler. Ancak Hâkimler kitabında söylediği üzere, çok geçmeden kontrolü kaybettiler. Günahı kendi gücümüzle kontrol edemeyiz. Dizginleyebildiğimizi düşündüğümüz günahın bizi alt etmesi çok sürmeyecektir. Günahın egemenliğinden özgür olabilmemizin tek yolu Mesih tarafından kazanılmış zafere imanla yaslanmaktır (Rom. 6). İrade gücü kendi başına asla yeterince güçlü değildir. Romalılar 6'ya göre, bu gerçeği gündelik yaşamlarımızda nasıl uygulamaya dökebiliriz?

18. BÖLÜM

1. İsrail'in Kenan topraklarını mülk edinmesi bir iman eylemiydi. Dolayısıyla bu toprakları mülk edinmemek ya da yedi oymakta olduğu gibi bunda yavaş kalmak (2-3. ayetler) bir imansızlık eylemiydi. Bu doğrultuda, Yeşu bu oymaklardaki insanları miskinliklerinden ötürü azarlar (3. ayet). Ancak onları sadece azarlamakla kalmaması şaşırtıcıdır; onlara aynı zamanda bir eylem planı sunar (4-7. ayetler) ki Tanrı o adamları harekete geçirmek üzere bu planı kutsar (8. ayet). Bu bölümde Yeşu'nun önderliğinden, öğüdünden ve eylem çağrısından, imansızlık ve kararsızlıkla mücadele edenlere rehber olma yolunda bize yardımcı olabilecek ne öğrenebiliriz?

19. BÖLÜM

1. İsrail oymaklarının Kenan'da kendi paylarına nasıl toprak aldıklarının bu uzun ve detaylı listesinin sonunda, Yeşu'nun da bir pay alması dikkate değerdir (49. ayet). Böylelikle, hem Yeşu hem de Kalev olmak üzere İsrail'in her iki iman kahramanı da bir miras aldı; Kalev bölüştürme bölümlerinin başlangıcında (14:6-15) ve Yeşu ise sonunda. Bu şekilde, "toprak kitabı" olan Yeşu kitabı bize şunu öğretmeye devam etmektedir: İlerleyen kurtarış tarihi ve bizim göksel Kenan'a olan nihai yolculuğumuz her zaman iman çerçevesine oturtulmak zorundadır. Yaşamlarını imanla yaşamak üzere tehlikeye atmış ve çöldeyken homurdanan İsraillilerin ortasında kırk yıl boyunca dirayetli kalmış olan Yeşu'yla Kalev şimdi ödüllerini aldılar. Yine öğreniyoruz ki iman her zaman Tanrı'nın lütfuyla fazlasıyla bol bir şekilde ödüllendirilecektir. Bu tarih bize kurtaran imanla yaşamanın ve istikrarla yola devam etmenin önemi hakkında başka ne dersler vermektedir?

20. BÖLÜM

1. Sığınak kentler yasanın İsa tarafından Dağdaki Vaazı'nda vurgulanan ruhsallığının Eski Antlaşma'da da geçerli olduğuna işaret etmektedir (Mat. 5). Mesih nefret edenlerin gerçekten bir can almasalar bile cinayetten suçlu olduklarını açıkça ortaya koydu. Sığınak kentler madalyonun diğer yüzünü göstermekte, kötülük ya da tasarı olmaksızın kazara can alanların cinayetten suçlu olmadıklarını ve dolayısıyla da cinayetin sonuçlarına çarptırılamayacaklarını açıklamaktadır. Asıl mesele yürektir. Bu, insan yaşamının kaybındaki trajediyi ortadan kaldırmaz ancak Tanrı'nın yasasının ruhsal önemine vurgu yapar. Kasıtlı cinayetten suçlu olanların hiçbir sığınak bulamamaları gerçeği de aynısını öğretmektedir. Bunu, bu ilkeyi tüm On Buyruk'a uygulamak için bir fırsat olarak görün ve şunu hatırlayın: Yürek insanın gözünden saklı olsa da Tanrı tarafından bilinmektedir. Niyet önemlidir.

2. Öç alacak kişi, ailesine gereken her şekilde yardımcı olma sorumluluğuna sahip olan yakın akraba-kurtarıcıdır. Bazen bu, Rut'un yakın akrabası olan Boaz'ın yaptığı gibi bir mülkü aile içinde tutmak için satın almayı içeriyordu. Buradaki bağlamdaysa yapılan şey adaletin icra edilmesiydi. Buradaki ana fikir şudur: Yakın akraba, ailenin saadeti için yapılmak zorunda olan neyse onu yapar. Şu dikkat çekicidir ki, aynı tabir Tanrı için kullanılmaktadır (Mez. 19:14). Burada şu harika gerçeği görüyoruz: Rab kendi halkıyla olan antlaşma ilişkisinden dolayı, onların saadeti için ne yapılması gerekiyorsa onlar için yapacaktır. Bu nihayetinde, bizim yakın akraba-kurtarıcımız olarak bizi ölümden kurtarmış ve bize bir ruhsal kutsama mirası sağlamış olan Mesih'e işaret etmektedir. O'nun bizim için gereken her şeyi bizim yerimize yapacağına güvenebiliriz. Yakın akraba-kurtarıcımız olan Mesih'i överek biraz zaman geçirin!

21. BÖLÜM

1. Levi oymağı Buluşma Çadırı hizmeti için Rab'bin özel hizmetkârları olmak üzere ilahi şekilde seçilmişti. Hepsi kâhin değildi ancak hepsi bir şekilde kutsal hizmette görev almanın eşsiz ayrıcalığını yaşıyordu. Rab'bin kendisi onların nihai mirasıydı ve bu nedenle diğer oymaklar gibi toprak mirasları yoktu. Ancak Tanrı'nın hizmetkârları olarak, Tanrı tarafından onlar için tüm ulusun saadeti ve faydası için hizmet etmek üzere bir yer ayrılmıştı. Tanrı onları etkilerinin ve hizmetlerinin ulus boyunca deneyimleneceği bir şekilde dağıttı. Onlar Tanrı'nın ulusa olan armağanıydı. Benzer şekilde, Tanrı kutsal hizmete adamlar çağırmış ve onları imanlıların ruhça geliştirilmesi ve saadeti için yerel ve belirli topluluklara vermiştir (Ef. 4:11-12). Siz bu adamları nasıl onurlandırıp takdir edebilirsiniz?

2. 21:43-45 ayetleri Tanrı'nın toprak vaadinin mutlak anlamda yerine getirilişini bildirmektedir ancak Hâkimler kitabı aslında toprakların tamamının fethedilmediğini ve Davut'un zamanında başka bir dinlenmenin (rahatlığın) geleceğini açıklamaktadır (2.Sa. 7:1, 11). Vaadin odağında sadece coğrafi bir unsurdan daha fazlası vardı. Nihayetinde, bu dinlenme Tanrı'nın varlığının zevkine varmayı içeriyordu ve iman deneyimiydi. Yeşu altında bu kuşak önlerindeki düşmanları fethetmişti ve miraslarına kavuşmuştu. Daha fazlasının gelecek olması gerçeği, onların Tanrı'nın vaat etmiş olduklarından aldıkları zevkin doluluğuna engel değildi. Bu bir kez daha Hristiyan deneyiminin bir özelliği olan "zaten gerçekleşti ama henüz tamamlanmadı" ilkesini yansıtmaktadır. Bugün Mesih'te, her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsanmış olduğumuzu ancak en iyisinin henüz gelmemiş olduğunu bilmek size nasıl teşvik oluyor (Ef. 1)?

22. BÖLÜM

1. Bu kısım Tanrı halkının birliğini ve günahın tüm bedeni etkileyebilen bulaşıcı sonuçlarını göstermektedir. Ulus birçoklarının Baal-Peor'daki günahının ve Ay kentindeki utanç verici yenilgiye sebep olan Akan'ın Eriha'daki günahının dehşet verici sonuçlarını hatırlıyordu. Derslerini almışlardı ve aynısını tekrar etmek istemiyorlardı. Dolayısıyla eğer doğu oymakları Tanrı'nın buyruğunu çiğnemekten suçlulardıysa, tüm ulus acı çekmesin diye bununla derhal ilgilenmeye hazırlardı. Azıcık bir mayanın tüm hamuru kabarttığını biliyorlardı (1.Ko. 5:6-7). Günahın ne kadar güçlü olduğunu ve en gizli günahların ya ortaya koyduğu örnekle ya da sonuçlarla başkalarını etkileyebileceğini hatırlamak zorundayız. Bedenin iyiliği için, kilisenin başkalarındaki günahtan haberdar olduğu zaman disiplin uygulaması şarttır. Biz kendimizin ve bedenin iyiliği için her günah üzerinde zafer elde etmek için nasıl çabalayabiliriz?

2. Batı oymaklarının Doğu'daki kardeşleriyle olan meseleyi ele alma şekilleri örnek niteliğindedir. Yargıda acele etmediler. Eyleme geçmeden önce soruşturma yapıldı ve kardeşlerine iyi zanla yaklaştılar. Çoğu zaman bazı Hristiyanlar en kötüyü varsayarlar ve imandaki kardeşlerini gerçekten ziyade şüpheye dayanarak mahkûm ederler. Burada Mesih'in Matta 18'de suç işleyen kardeşlerle ilgilenmeye yönelik olarak çizdiği yöntemin Eski Antlaşma'daki bir örneğini görüyoruz. Birlikte konuştuklarında ve gerçekler bilindiğinde, sonuç savaş değil, esenlik oldu. Gereksiz bölünme başlatmaktansa kardeşlerin birliğini korumak iyi olduğuna göre, ne gibi bilge uygulamalar oluşturmalısınız?

23. BÖLÜM

1. İsrail'in Vaat Edilen Topraklar'ı mülk edinişi, Tanrı'nın kendi vaadini gerçekleştirmesine bağlıydı ve onların sadık itaatleri koşuluyla deneyimlendi. Tanrı zafer vaat etti ve onlar için savaştı ancak onların kutsamayı deneyimlemeleri için O'nu sevmeleri ve O'na itaat etmeleri gerekiyordu. Bu ruhsal olarak bizim kutsallaştırılma yöntemimizle paralellik göstermektedir. Mesih, günah bizim üzerimizde artık egemen olmasın diye bizim ruhsal düşmanlarımızı fethetmiştir. O, zaferin ve vaadin ışığında, günaha ölmek ve doğrulukta yaşamak zorundayız. Kutsallaştırılmamız kademeli olarak ilerler ve Tanrı'nın Mesih'te yapmış olduklarıyla bizim zaferi yaşamak için Mesih'te yapmak zorunda olduklarımız arasındaki iş birliğini içerir. Pavlus'un Romalılar 6'daki mantığı üzerinde düşünün veya tartışın.

2. Tanrı'yı sevmek ve dünyayı sevmek bir arada olamaz. Tanrı'ya olan itaatlerinin ve sevgilerinin göstergesi olarak, İsrail'in o toprakların dünyasal ve putperest yaşayanlarıyla hiçbir ittifak içerisinde olmaması gerekiyordu. O uluslar Tanrı'dan kopmuşlardı ve yıkıma mahkûmlardı. Dolayısıyla Tanrı'yı seven Hristiyanlar olarak bizim de Tanrı'ya düşman ve geçip gitmeye mahkûm olan dünyaya ait şeyleri sevmememiz gerekir (1.Yu. 2:15-17). Yüreklerimizi dünya sevgisinden nasıl koruyabiliriz?

24. BÖLÜM

1. Yeşu'nun verdiği son salık Tanrı'nın kutsamasını korumak ve zevkle deneyimlemek için bir formül çizmektedir. İlk olarak, kutsamanın sebebinin egemen lütuf olduğunu hatırlayın. İbrahim putperestlik söz konusu olduğunda Ur'daki diğer herkes kadar suçluydu ancak Tanrı lütufkârca onunla bir antlaşma içerisine girdi. İsrail onları tutsak eden Mısırlılar kadar suçluydu ancak Tanrı lütufkârca onları gücüyle ve kurbanın kanıyla özgür kıldı. Biz de kendimizdeki herhangi bir iyi iş ya da çabayla değil, yalnızca hiçbir şekilde hak edilmemiş olan lütufla kurtulduk. Tanrı'yı lütuf armağanları için överek zaman geçirin.

2. İkinci olarak, kutsamanın garantisinin ilahi sadakat olduğunu hatırlayın. Yeşu tarihi gözden geçirirken art arda Tanrı'nın sözünü tutmadaki sadakatini, karşılarına çıkan her düşmanı yenilgiye uğratışını sıraladı. Toprakları miras aldılar çünkü Tanrı'nın vaadi kesindi. Ve biz de Tanrı'nın tüm vaatlerinin İsa Mesih'te evet ve âmin olduğunu hatırlamalıyız. Tanrı kendi halkının Kurtarıcısı olmak üzere Oğlu'nu gönderirken vermiş olduğu her bir antlaşma vaadine sadıktı ve Mesih sadakatle onları kurtarma görevini yerine getirdi. O hâlde büyük umutla hangi gelecek vaatlere tutunabiliriz?

3. Üçüncü olarak, kutsamanın şartı kişisel bağlılıktır. Tanrı'nın lütfunun ve sadakatinin ışığında, İsrail'in O'ndan korkması ve O'na içtenlikte ve gerçekte kulluk etmesi gerekiyordu. Yeşu açık bir şekilde onların bunu kendi başlarına yapamayacaklarını söyledi. O bağlılık, alınan lütfun göstergesiydi. Bu, Mesih'in kendi öğrencilerinden bekledikleriyle paralellik göstermektedir. Luka 14'te daha büyük Yeşu üç kez şöyle demiştir: Bir kişi Mesih'i başkalarından (26. ayet), kendisinden (26-27. ayet) ve her şeyden (33. ayet) daha önemli görmediği sürece O'nun öğrencisi olamaz. Tanrı'nın bu türden bağlılığı mümkün kılan devamlı lütuf armağanı için dua edin.

HÂKİMLER

HÂKİMLER'E GİRİŞ

YAZAR:

Kitap anonim olsa da geleneğe göre kitabın muhtemel yazarı Samuel ya da onunla aynı dönemde yaşamış olan biridir. Kitap kesinlikle peygamberlik ruhunu yansıtmaktadır.

TARİH:

Kitabın derlenme tarihi kesin değildir ancak içsel kanıtlar tarihe dair çıkarımlar öne sürmektedir. Çoğu yorumcu 18:30'daki "sürgün"e yönelik göndermeyi, 1. Samuel 4:11'de bahsi geçen Antlaşma Sandığı'nın ele geçirilişiyle (sürgünüyle) eş tutmaktadır. Bu, M.Ö. 1090 yılı civarında oldu. Hâkimler 1:21'de Yeruşalim'in Yevuslular tarafından ele geçirilişine yönelik gönderme, Davut'un 2. Samuel 5'te kaydedildiği üzere kenti ele geçirmesinden önceki bir zamana işaret etmektedir. Bu da M.Ö. 1003 yılı civarında oldu. Bu bulgular kitabın derleniş tarihini M.Ö. 1090 ile 1003 yılları arasındaki bir zamana denk getirmektedir. Eğer kitap bu dönemin sonuna doğru yazıldıysa, Samuel'in ömrü dahilindedir.

TEMA:

Antlaşmasını tutan bir Tanrı'nın kendi halkını, onlara zulmedenlerin elinden kurtarmadaki sadakati.

AMAÇ:

Tanrı'nın merhametle müdahalede bulunmaktan nasıl hoşnut olduğunu göstererek, Mesih'in günahla boğulan halkının Kurtarıcısı olarak gelişine zemin hazırlamak.

TOPLU BAKIŞ:

Hâkimler'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Hâkimler, Yeşu'nun ölümünden Samuel'in hizmetine kadar olan, yaklaşık 350 yıllık İsrail tarihini kapsamaktadır. Kayda geçirilen zulüm ve rahatlık yılları bundan çok daha büyük bir sayı ortaya koyar ancak baskıların çoğu belirli coğrafyalarla sınırlıydı ve zaman olarak örtüşüyordu. Kitap, tavizler verip tanrısızlarla ve onların putperest yaşayışlarıyla kaynaşmaya karşı uyarıda bulunmaktadır. Tanrı'nın tanrısız ulusları feci hâlde yok edeceğine dair dikkatle yönelttiği talimatların ışığında, İsrail'in verdiği tavizler daha da göze batmaktadır (Yas. 12:2; 17:2; 20:17). Bu ulusların toptan yok etme buyruğunun ardında Tanrı'nın ilahi adaleti yatıyordu (Yas. 18:9–13). Ancak İsrail, tanrısızların o topraklarda yaşamalarına izin vererek bunda başarısız oldu, onlarla ittifaklar kurdu ve karşılıklı evlilikler yapmayı teşvik etti. Bu da kaçınılmaz olarak İsrail'i putperest ibadetine sürükledi. İsrail'in çocukları tekrar tekrar Rab'be karşı günah işlediler ve kurtuluş için yakardıkları her seferde Tanrı bir hâkim çıkararak onların yakarışlarını lütufla yanıtladı.

On iki hâkimde de göze çarpan ancak bir o kadar da acınası bir isyan, misilleme, tövbe ve düzeltilme örüntüsü vardır. Altısı kurtarıcı olarak öne çıkmaktadır: Otniel, Şamgar, Debora (Barak'la birlikte), Gidyon, Yiftah ve Şimşon (3:7, 12; 4:1; 6:1; 10:6; 13:1). İnsanın umutsuz durumu, bir kuşağın başarısızlığının sonraki kuşak tarafından tekrar edilmesiyle gösterilmektedir (2:10). Tanrı halkının Tanrı yolundan sapması tez gerçekleşiyordu ve halkın putperestliği bütün ulusa bir hastalık gibi yayılıyordu. Her yoldan sapma döngüsüyle birlikte ulus gittikçe daha da dibe battı. İsrail kötülük peşinde koşmasıyla yola gelmez hâle geldi: "Herkes kendince doğru olanı yapıyordu" (17:6, 18:1, 19:1, 21:25). Hâkimler'in mesajı nettir. Günah baştan sona yok edilmediğinde, bize sıkıntı vermek üzere ortaya çıkar ancak günah itiraf edildiğinde ve merhamet arandığında, Tanrı bizi kurtarmak üzere ortaya çıkar.

Kitaptaki her kurtarılış hikâyesi farklıdır. Kazıklı Yael'den boruları ve testileriyle Gidyon'a ve Dagon'un evini Filistlilerin üzerine yıkan Şimşon'a dek, Tanrı kendi halkına zafer vermeye kadir olduğunu göstermektedir ve her hâkim Kurtarıcı Rab İsa'nın gücünün ve lütfunun bir yönünü açığa çıkarmaktadır. Kurtarılışlar tarihi olan bu süreç aracılığıyla, Tanrı kendi halkını hazırlayıp onlarda kendi Oğlu'nun, dünyanın Kurtarıcısı olarak gelişine dair bir beklenti oluşturmaktadır. Halkın her bir kurtarıcısı, zamanın doluluğunda gelecek olan ideal Kurtarıcı'ya yönelik bir beklenti uyandırmaktadır.

GENEL HATLAR:

I. Tanrısızlarla Kaynaşan İsrail'in Başarısızlığı ve Ahmaklığı (1:1—3:7)
- A. Öteki Ulusların Sürülmeleri (1:1–36)
- B. İsrail'in Yoldan Sapma Döngüleri (2:1—3:7)

II. Kötülük, Baskı ve Tanrı Tarafından Atanan Hâkimlerle Kurtuluş Döngüleri (3:8—16:31)
- A. Tanrı'nın Hiddeti ve Sadakati (3:8–31)
- B. Debora ve Barak (4:1—5:31)
  - 1. Debora'nın Hâkimliği ve Sisera'nın Günahı (4:1–24)
  - 2. Özgürlük Savaşçısının Ezgisi (5:1–31)
- C. Gidyon (6:1—9:57)
  - 1. Gidyon: Tanrı'nın, İsrail'i Midyanlılardan Kurtaracak Adamı (6:1–40)
  - 2. Rab'bin ve Gidyon'un Kılıcı (7:1–25)
  - 3. Gidyon Midyanlıları Tamamen ve Nihayet Yok Ediyor (8:1–35)
  - 4. Gidyon'un Evinin Düşmanları Kendi Yıkımlarını Gerçekleştiriyorlar (9:1–57)
- D. Tola'yla Tair'in Ardından Devam Eden Sapmalar (10:1–18)
- E. Yiftah (11:1—12:7)
  - 1. Yiftah: Yiğit ve Kudretli Bir Adam (11:1–40)
  - 2. Efrayim'in Savaşta Yenilgisi ve Kaçış Reddi (12:1–7)
- F. İvsan, Elon ve Avdon (12:8–15)
- G. Şimşon (13:1—16:31)
  - 1. Rab, Şimşon'un Doğumunu Bildiriyor (13:1–25)
  - 2. Şimşon'un Karısı Hain Çıkıyor (14:1–20)
  - 3. Şimşon Filistlilerden Öç Alıyor (15:1–20)
  - 4. Şimşon Bağlanıyor ve Kör Ediliyor, Sonrasında Filistlilerle Birlikte Ölüyor (16:1–31)

III. İsrail'in Kralsız, Yasasız ve Utançsız Geçen Trajik Günleri (17:1—21:25)
- A. Mika Gümüş Putuyla ve İşe Aldığı Kâhiniyle Seviniyor (17:1–13)
- B. Dan Oymağı Sahte Bir İbadet Merkezi Hâline Geliyor (18:1–31)
- C. Benyaminoğulları Eşcinsel İlişkiye Tenezzül Ediyorlar (19:1–30)
- D. Benyamin Oymağı Neredeyse İmha Ediliyor (20:1–48)
- E. İsrail, Benyamin Oymağına Karılar Buluyor (21:1–25)

1. BÖLÜM

1. Tanrısızların tehdidi altında yaşarken, yalnızca Tanrı'ya ve Müjde'ye adanmış bir şekilde kalabilmek için Tanrı'nın yardımını dilemek zorundayız. Yüreklerimizdeki dünya ruhunu oradan sürebilmek için daimî bir ruhsal zafere ihtiyacımız vardır. Sizi ve arkadaşlarınızı tavize çağıran ne gibi dünyevilikler var?

2. Yahuda'nın ve Şimon'un birlikte Rab'bin yardımıyla başardıkları bizim için örnek teşkil etmektedir. Ruhsal gelişimimiz için paydaşlığa, Tanrı halkının dualarına ve Rab'bin, kilisesinin hizmeti aracılığıyla tayin ettiği lütuf araçlarına ihtiyacımız vardır. Hiç kimse Hristiyan yaşamını tek başına sürdüremez.

3. Aksa'nın, bir su kaynağının kuru güney topraklarındaki önemini fark ettiği gibi, biz de ruhlarımızın bu çorak dünyada Tanrı'nın lütfuna olan ihtiyacını fark etmeliyiz. Tanrı bizim baygın yüreklerimizin ihtiyaçlarını karşılamak üzere kendi Ruhu'nu sağlayacağının sözünü vermiştir (Flp. 1:19).

2. BÖLÜM

1. Tanrı'ya yaraşır önderler Tanrı'nın kutsama araçlarıdır. Rab tarafından çıkarılan her hâkim, halkı günahtan uzaklaştırıp Tanrı yoluna götürmek için kullanıldı. Bunun için, Tanrı'nın, esenlik araçları olmak üzere çıkardığı önderler için dua etmek önemlidir (1.Ti. 2:2). Buna ek olarak, Tanrı'ya yaraşır her adam ya da kadın, başkalarını iyilik yolunda etkilemek üzere Tanrı'nın bir aracı olur. Özellikle de ebeveynlerin kendi ailelerini kutsama yollarında yönlendirmeleri gerekir. Rab'bin sizin ortaya koyduğunuz örneği başkalarını kutsamak üzere kullanması için O'na dua edin.

2. Tanrı zalimlerin bize baskı yapmalarına izin verdiğinde, bizi O'nun merhamet tasarısını aramaya yönlendirmektedir. Düşmanlar karşısında olmak çoğu zaman bizim Tanrı'ya olan bağımlılığımızı daha fazla hissetmemizi sağlar (Vai. 7:14). Bu yolla Tanrı yüreklerimizde günaha yönelik gerçek tövbe ve Kurtarıcımız'a yönelik gerçek iman işleyecektir. Tanrı'yı aramamız için neden çoğu zaman acı çekmemiz gerekir?

3. "RAB'bi tanımayan ve O'nun İsrail için yaptıklarını bilmeyen yeni bir kuşak (jenerasyon) yetişti" ve böylelikle yozlaşma (dejenerasyon) başladı (2:10). Gelecek kuşağın ruhsallığı kilise için her zaman ciddiyetle ilgilenilmesi gereken bir meseledir. Ebeveynler Tanrı vergisi sorumluluklarını yerine getirerek, çocuklarını tutmaları gereken yola göre yetiştirmek zorundadırlar (Özd. 22:6). Her ailenin her gün sağlam Kutsal Kitap öğretisiyle geçen bir ibadet zamanına ihtiyacı vardır.

3. BÖLÜM

1. Ruh'un Otniel'in üzerine gelişi Hâkimler kitabı için bir örüntü teşkil etmekte ve imanlılar için Ruh'un hizmetine dair iyi bir ders sunmaktadır. Bizzat Ruh'un kendisi hâkimi güçlendirmiş, onun Rab'bin işini gerçekleştirmesine imkân tanımıştır. Ruh'un güçlendirişi genellikle Tanrı'nın krallık işinde hizmet içindir. Eski Antlaşma'da bu tür güçlendiriş çoğu zaman İsrail'in önderleriyle sınırlıyken, Pentikost Günü'nde Ruh herkesin üzerine geldi (Yoe. 2:28), her imanlının o özel ilahi kudret ve güçle Rab'be hizmet etmesine olanak tanıdı. Hâkimler kitabı tekrar tekrar insanın, Tanrı güç verdiği zaman ne yapabileceğini göstermektedir. Bu aynı güç her Hristiyan için verilir. Bu gücü nasıl arayabilir ve onu nasıl elde edebiliriz?

2. Tanrı'nın öfkesi haklı olarak, "RAB'bin gözünde" günah işleyenlere karşı yöneldi (7. ayet). Her günah Tanrı'ya karşı bir hakarettir ve doğrudan O'nun suratına karşı işlenir. Tanrı'nın günaha yönelik gazabı ve cezası –ki bu, Tanrı'nın onları Kuşan–Rişatayim'in ellerine teslim etmesiyle görülmektedir– her zaman tümüyle haklıdır. İsrail'in kötü örneği bizim için Tanrı'nın varlığının gerçekliğinin ışığında yaşamamız ve O'nu gücendirmekten kaçınmamız konusunda bir uyarı olmalıdır. Ayrıca, terbiye çomağının, Tanrı'nın hataya düşen halkını yenilenmiş bir tövbeye ve O'nun sevecen eli altında mutlulukla kulluğa getiriş yolu olduğunu hatırlamalıyız (İbr. 12:6–7).

4. BÖLÜM

1. "İsrail'in Tanrısı RAB … diye emretmedi mi?" (4:6 – Kitab–ı Mukaddes Çevirisi)? Tanrı'nın konuşmuş ve kendi isteğini açıklamış olduğunu bilmek O'nun isteğini yapmak için güven ve teminat doğurur. Askerî yönden durumlar İsrail'in aleyhine olsa da Tanrı'nın sözü zafere teminat oldu. Çoğu zaman Tanrı'nın isteğini yapmak mantıklı davranış biçimine ters gibi görünür ancak Tanrı'nın hizmetinde bizi yönlendirecek Rab'bin Sözü'ne sahip olduğumuzda, O'nun buyruklarına itaat etmek ve O'nun gücünü dilemek için imanla meydana çıkmak zorundayız. O'nun Sözü'ne güvenmek ve sonrasında harekete geçmek şarttır.

2. "Güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını" seçmek Tanrı'nın tarzıdır (1.Ko. 1:27). Hiç kimse Rab tarafından kullanılamayacak kadar zayıf değildir. Debora bir kadındı ancak Tanrı onu kullandı. Yael sadece bir çivisi (kazığı) olan bir kadındı ancak Tanrı onu kullandı. Barak'ın, Sisera'nın demir savaş arabalarına denk olacak hiçbir silahı yoktu ancak Tanrı onu kullandı. Hristiyanlar olarak Tanrı'nın, gücünü bizim zayıflığımız aracılığıyla sergilemesinden dolayı cesaret bulmalıyız (2.Ko. 12:9). Ruhsal düşmanlarınızla karşı karşıyayken nasıl zayıf hissediyorsunuz? Bu ilke size nasıl teşvik oluyor?

5. BÖLÜM

1. Debora'nın Ezgisi övgüye odaklanışıyla ibadet için örnek bir model sunmaktadır. Toplu ya da kişisel ibadetimizin çoğunda, her kutsamanın sağlayıcısı olan Rab'be karşı övgü tutumu olmalıdır (Yak. 1:17). Ezgi söylemek Rab'be övgümüzü sunabileceğimiz kilit bir araçtır. Evde iyi bir şekilde kullanılan bir ilahi kitabı Rab'bi yüceltecektir. Mesih'in yaşamlarındaki zaferini bilen Ruh'la dolu bir halk, ezgi söyleme arzusunda olacaktır. Siz O'nun övgülerini ne zaman ilahiye döküyorsunuz?

2. Ne yazık ki, Debora'nın döneminde Rab'bin savaşına katılmayı reddeden bazı kişiler vardı ve üzücüdür ki, bugün de durum aynıdır. Adlarımız Mesih'in davası için meydana çıkan layıkların arasında olsun. Mesih uğruna savaş başladığında, Ruben oymağı gibi kararsız kalmak, Dan oymağı gibi kıyıda yan gelip oturmak ya da Aşer oymağı gibi kayıtsız kalmak olmasın.

6. BÖLÜM

1. İmanla deneyim arasındaki gerilim imanlılar arasında yaygındır. Tanrı'nın kutsamasını sadece içinde bulunduğumuz durumlara göre belirlemeyiz. Tanrı kesin olarak şunu belirtti: "RAB seninledir" (12. ayet) ancak Gidyon yine de: "Eğer RAB bizimleyse bütün bunlar neden başımıza geldi?" (6:13) diye sormadan edemedi. Yaşanan şeyleri Tanrı'nın varlığının ve kutsamasının göstergesi olarak görebilmek zordu. İçinde bulunduğumuz durumları Tanrı'nın açıklanan Sözü ışığında okumamız gerekir. O'nun, "Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım" vaadi (İbr. 13:5) Hristiyan'ın bu dünyadaki en iyi gününde olduğu kadar en kötü gününde de doğrudur. İman, gözle görüleni Tanrı Sözü'nün ışığında yorumlamalıdır. Bugün imanla hangi vaatlere tutunmanız gerekiyor?

2. Tanrı'nın isteğini ayırt ederken, ilk izlenimler içten duayla denetlenmeli ancak bunu yaparken, bizim irademiz her daim O'nunkine teslim edilmelidir. Tanrı bizi kendi uygun gördüğü zamanda ve şekilde çağıracaktır. Tanrı kendi adamını o sıradan işiyle meşgul hâldeyken bulur (11. ayet), kendi isteğini Sözü aracılığıyla doğrular (16. ayet) ve onu Ruhu'yla donatır (34. ayet). Ancak Gidyon'un, Tanrı'nın söylediği sözü sorgulaması ve daha fazla teyit araması yaygın bir deneyimdir. Tanrı bizim zayıflığımızı hesaba katar ve bize daha fazla teyit verebilir ancak bir noktadan sonra şüpheye ya da korkuya yer bırakmadan O'nun Sözü'ne teslim olmamız ve güvenle bel bağlamamız şarttır.

7. BÖLÜM

1. Ordunun azaltılması Tanrı'nın işinin kudretle ya da güçle değil, O'nun Ruhu'yla gerçekleştirildiğini göstermektedir (Zek. 4:6). Tanrı kendi yüceliğini gösterecek yollarla işler. Dua ederken, vaaz verirken ya da Müjde'yi paylaşırken, yüceliği hemen kendimize alırız. Kendimizi Mesih'in çarmıhına tabi kılarak alçaltmamız gerekir. Çarmıh, Tanrı'nın bizim benliğimizden doğan kibri öldürme aracıdır. Mesih'in çarmıhıyla övündüğümüzde, kendi halkı üzerinde kazandığı zafer için tüm yüceliği Rab İsa'ya veririz (Gal. 6:14).

2. Öte yandan, Tanrı kendi işini yapmak için insani araçlar kullanır. Ordu küçüktü ancak yine de bir orduydu. Tanrı'nın tasarılarını gerçekleştirmek üzere kullandığı araçlar olmamız bizim arzumuz ve duamız olmalıdır. Tanrı Müjde'yi vaaz etmek için melekleri kullanmaz ancak kurtardığı günahkârları kullanır. Tanrı'ya faydalı olmamız için O'nun çağrısına ve Sözü'nün buyruklarına itaat etmemiz gerekir. Tanrı kendi işini gerçekleştirmek üzere ailenizde veya kilisenizde itaatkâr insanları ne şekillerde kullanıyor?

8. BÖLÜM

1. Sukkot halkı ve Penuel halkı imanda kusurluydu ve dolayısıyla da cesaretleri eksikti. İlkeden yoksun fırsatçılardı; bir sıkıntı çıkabilir diye korkuyor ve doğru duruşu sergilemekten kaçınıyorlardı. Fırsat gününde, Tanrı'nın onlara yardım etmek üzere çıkardığı kişilere yardım etmediler. Bu hepimiz için bir yoklama olsun. Tanrı'nın verdiği fırsatları kaçırmak yerine gerçek uğruna emektaşlar olmak iyidir (3.Yu. 8). İçinde bulunduğumuz durumların görüntüsü yerine Tanrı Sözü'nün ilkelerine göre yaşamak imanla yürümenin esasıdır. Sizin hangi fırsatları değerlendirmeniz gerekiyor?

2. Gidyon'un putperestliğe düşüşü büyük zarar getirdi. En iyi adamlar dahi başarısızlık ve hayal kırıklığı ihtimaline sahiptir. Gidyon'un başarısızlığı ne başarısız olacak ne de hayal kırıklığına uğratacak Olan'a dair beklentiyi arttırmaktadır. En iyi adamlarda dahi var olan kusurlar bizim tuttuğu her yolda kusursuz olan Rabbimiz'i izlememize engel olmamalıdır. Yalnızca O ibadetimize ve övgülerimize layıktır. O, bizi asla hayal kırıklığına uğratmaz ya da yanlış bir yola sürüklemez. Dolayısıyla, "gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya" dikmeye devam edelim (İbr. 12:2).

9. BÖLÜM

1. Yotam'ın benzetmesinden öğreniyoruz ki, iyi adamlar kendilerini öne çıkarmaya isteksizken, işe yaramaz adamlar kendilerini her iş için uygun görürler. Yanlış adam

önder olduğunda çok büyük zararlar gelebilir. Tanrı'nın işi için en iyi kişi, kendi hizmet sahasında meşgul bulunan kişi olacaktır. Kendisini etrafındaki adamlardan üstün göstermeye çalışan adamdan sakınalım çünkü Avimelek gibi istediği vakitte hizmet sunan adamların aslında sunacağı hiçbir değerli şey olmayabilir.

2. Tüm bölüm ilahi yargı ilkelerini yansıtmaktadır. Tanrı'nın kötü ruhu kullanışı O'nun her alem üzerindeki mutlak yetkisini göstermektedir.* Tanrı kendi düşmanları üzerine yargısını getirirken, bunu Şeytan'ın onların yüreklerinde kendi kötü işini gerçekleştirmesine izin vererek de yapabilir. Hainlik kişinin kendi kendinin yıkımına yol açar ve ilahi yargının bir kısmı da kötülerin kendi arzularına terk edilmeleridir. Aynı zamanda ilahi adalet ilkesi ("göze karşılık göz," Çık. 21:24) de ortadadır. Tanrı'nın adaletinden hak edilen karşılığı bulmaktan daha korkutucu bir şey yoktur. Tanrı'nın adaleti O'nun Sözü'ne itaat eden ve doğru olanı yapanlardan yanadır ancak kötülük yapanlar kendi işlerine göre yargılanacaklardır. Bu bize Rab'den korkmayı ve kötülükten geri durmayı nasıl öğretmektedir?

10. BÖLÜM

1. Tanrı manipüle edilmez ve elbette yüzeysel dualarla da edilmeyecektir. Tanrı sadece acıdan ve huzursuzluktan kurtulmak üzere kullanılacak bir araç değildir (13. ayet). Eğer Tanrı'nın kutsallığını anlıyorsak, Hristiyanlığımızı bir oyun hâline getirip hâlâ Tanrı'nın kutsamasını bekleyemeyiz. Ucuz bir "sığınak teolojisi" geliştirerek, benliğe ekip herhangi bir kriz zamanında yine de Tanrı'yı yanı başımızda bulabileceğimizi düşünmemeliyiz. Tanrı bizim ilk sevgimizi ve tam sadakatimizi istemektedir, tövbesiz yüreklerden gelen göstermelik ağlamalarımızı değil. Tanrı'yı kullanmakla O'na gerçek imanla yakarmak arasındaki fark nedir?

2. Eğer gerçek imanlılarsak, Tanrımız bize acılarımızda acıyan gerçek bir Baba'dır (16. ayet). Yeşaya, Tanrı'nın acı içindeki halkına yönelik şefkatinden şöyle bahsetmiştir: "Sıkıntı çektiklerinde O da sıkıntı çekti. Huzurundan çıkan melek onları kurtardı. Sevgisi ve merhametinden ötürü onları kurtardı, geçmişte onları sürekli yüklenip taşıdı" (Yşa. 63:9). Tanrı bizim kendi kendimizi yıkmamızdan zevk almaz, ilahi acımasıyla birlikte bizim merhamet yakarışlarımız karşısında harekete geçer. Yaşamın zorlukları altında ezildiğinizi hissettiğinizde, kurtuluş için göksel Babanız'a yakardığınızdan emin olun. Tanrı içten tövbe yakarışlarıyla geçici rahatlama için yapılan yüzeysel yakarışların arasındaki farkı bilir.

---

* *Çevirmen Notu:* Buradaki ana fikir Yeşu 9:23 ayetine dayanmaktadır ancak Kutsal Kitap'ın Yeni Çevirisi bu ayeti bire bir çevirmediği için, Kitab-ı Mukaddes Çevirisi'nden faydalanmak daha doğru olacaktır. Bu çeviride ayet şöyle geçer: "Ve Tanrı Abimelek'le Şekem erleri arasına kötü bir ruh gönderdi."

11. BÖLÜM

1. Yiftah şaibeli bir arka plandan gelmiş ve yakınları tarafından reddedilip hor görülen biri olsa da Tanrı onu İsrail'i kurtarmak üzere çıkardı. Bu şekilde, Yiftah'ın hizmeti doğrudan Mesih'e göndermede bulunmaktadır. Rab İsa da insanlar tarafından hor görüldü (Yşa. 53:3; Yu. 1:11) ancak O, Tanrı'nın kendi halkını günaha tutsaklıktan kurtaran kudretli gücünün aracıydı. Bu, Hâkimler'i okurken bizim için bir hatırlatıcıdır: Tanrı'nın çıkardığı her kurtarıcı nihai ve tek Kurtarıcı olan Rab İsa Mesih'i ön görmekte ve O'na işaret etmektedir. O hiçbir şekilde kendi görevini başarısızlığa götürmez ya da kendi halkını hayal kırıklığına uğratmaz.

2. Adak adamak (ant içmek) söz konusu olduğunda, Yiftah'ın tutumunu benimsememiz gerekir: "Verdiğim sözden dönemem" (35. ayet). Vaiz 5:5'te bizim için bilgelik vardır: "Adamamak, adayıp da yerine getirmemekten iyidir." Adaklar kenara atılmamalı, derhal yerine getirilmelidir. Ancak Tanrı'nın gözünde meşru olmadığı görülen düşüncesiz bir adaktan derhal tövbe edilmeli ve geri durulmalıdır. Eğer adak en baştan yanlışsa, bunu bile bile onu yerine getirmek yanlış olur. Adaklar gelişigüzel bir şekilde veya hafife alınarak adanmamalıdır ancak adaklar gerçeğe dayandığında ve Tanrı hizmetinde daha büyük adanmışlık niyetiyle adandığında, izin vardır. Siz yaşamınız boyunca nasıl adaklar adadınız? Onları yerine getirmek şu anda ne anlama geliyor?

12. BÖLÜM

1. Gilatlılar Yusuf soyunun Şeria'nın doğusuna yerleşmiş olan küçük, önemsiz bir kısmıydı. Onların daha önemli "kuzenleri" olan Efrayimoğulları tarafından hor görülüyor ve alaya alınıyorlardı. Efrayimoğullarının gururu onları, küçük Gilatlıların başarılarını görmeleriyle birlikte alt etti. Gurur bir çakmak taşı gibidir; çatışma alevlerini başlatması için tek bir kıskançlık kibriti yeter. Gurur, savaşların, dünya çatışmalarının, yerel politikalardaki kavgaların, evlerdeki ıstırapların ve Rab'bin kilisesindeki sıkıntıların kökünde yatan şeydir. Bol duayla yüreklerimizden sökülüp atılmak zorundadır. Mesih'in çarmıhının gücüyle kırılabilir. Gurur kendisini sizin yaşamınızda nasıl göstermiştir? Onunla nasıl savaşıyorsunuz?

2. Tanrı kendi hizmetinde kudretli işler yapmak üzere bazı kilit adamlar çıkarsa da yapılacak birçok sıradan iş vardır. Tanrı'nın her hizmetkârı unutulmaz bir miras bırakmayacaktır. Ancak her hizmetkâr Rab'be, O'nun buyurduğu sahada ve etkiyle hizmet etmek zorundadır. Tarih İvsan, Elon ve Avdon'un başarılarına dair hiçbir şey kaydetmez ancak Tanrı onları kendi kuşaklarına hizmet etmeleri üzere çıkarmıştır. Asla ünlü olmayabiliriz ancak kendi hizmet sahamızda sadık hâlde bulunmamız önemlidir.

13. BÖLÜM

1. Tanrı kendi halkını Filistlilerden kurtarmayı, halk yardım yakarışında bulmadan önce tasarladı. İmanlılar olarak, bu bizim kurtuluşumuzdaki sırayla da paralellik göstermektedir. Biz doğmadan ya da kurtarılmaya olan ihtiyacımızı hiç bilmeden önce, Tanrı kendi Oğlu'nun bizim uğrumuza acı çekip ölmesi için yolu hazırlamıştı. Mesih'in kurtaran işi, zamanın başlangıcından önce hazırlandı. Elçi Yuhanna'nın şükran dolu beyanında olduğu gibi, övgülerimizi Rab'be yükseltelim: "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1.Yu. 4:19).

2. Rab'bin her şeye yeten gücü bizi sadece düşmanlarımızdan kurtarmak için etkin değildir; O ayrıca yaşam mücadelelerimizde de yanı başımızda bizimledir. Beden alma öncesindeki Mesih, Şimşon'un bir kriz anında bir umut ve teşvik mesajı vermek üzere göründü. İmmanuel aramızda ikamet etmek üzere bizzat bizim doğamızı giyinmişken, O'ndan şüphe duyabilir miyiz? Rab bizi asla yarı yolda bırakmayacaktır çünkü şu vaatte bulunmuştur: "Sizi öksüz bırakmayacağım, size geri döneceğim" (Yu. 14:18). Rab'bin, Şimşon'un doğumunu bildirmiş olan meleği Rabbimiz İsa Mesih'tir ve O, "dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" (İbr. 13:8).

14. BÖLÜM

1. Tanrı'nın tasarısı, düşmanın muhalefeti ya da hatta O'nun kendi hizmetkârlarının ahmaklığı ne olursa olsun, hiçbir şekilde boşa çıkarılamaz. Filistliler İsrail'in en güçlü düşmanları arasındalardı ancak Tanrı'nın krallığına karşı nihai üstünlüğü elde edemeyeceklerdi. Şimşon'un Tanrı'nın yasasını çiğnemesine ve kullanılacak temiz bir araç olmamasına rağmen, Tanrı yine de onu kullandı ve olayları öyle bir şekilde düzenledi ki Şimşon, Filistlilerden kurtuluş sürecini başlattı (bu kurtuluş nihayetinde Davut'la doruğa ulaşacaktı). Tanrı'nın kötülükten iyilik meydana getirdiğini ve hiçbir kurtarıcı yokmuş gibi görünse de her şeyin Davut'un daha büyük Oğlu'nun nihai ve son zafere ulaşması için tıkır tıkır ilerlediğini bilerek, rahat bulabiliriz.

2. Şimşon fiziksel yönden en güçlü adamlardan biri olmuş olsa da ayartı karşısında en zayıf adamlardan birisi olmuştur. Ne kadar güçlü olduğumuzu düşünürsek düşünelim, benliğin arzularına düşmemek için dikkatli olmak zorundayız. Ruhunuzun bakımını yalnızca Rab'be teslim edin çünkü bedenin gücü sizi hayal kırıklığına uğratacaktır. Yaşamınızın hangi alanlarında ayartılara karşı özellikle uyanık olmanız ve dua etmeniz gerekiyor?

15. BÖLÜM

1. İsrail'in Şimşon'u bağlayıp Filistlilere teslim etmesi Rab İsa'nın, O'nu Romalılara teslim eden Yahudiler tarafından uğradığı ihanetle paralellik göstermektedir. Tanrı kendi Oğlu'nu onların Kurtarıcıları olması için gönderdi ancak onlar, "Yok et O'nu! Yok et, çarmıha ger!" diye bağrıştılar (Yu. 19:15). Günah öyle şiddetlidir ki, insan ilahi yardım olmaksızın Kurtarıcı'yı tanıyamaz. Görüyoruz ki kurtuluşun yazarı insan değil, Tanrı'dır. Önce O bizi sevgi ve Oğlu'nu bizi kurtarmak için gönderdi. Ancak ve ancak Mesih'in yüceliğini ve kurtaran gücünü gördüğümüz zaman Tanrı'nın ruhlarımız için olan sevgisini idrak edebiliriz (Rom. 5:8). Tanrı'nın lütfu olmasaydı bizzat Mesih'i ölüme teslim edenlerin arasında olacağınıza inanıyor musunuz? Neden?

2. Ayartıda en zayıf adamlardan biri olan Şimşon, "RAB'bin Ruhu büyük bir güçle... üzerine" indiği zaman en güçlü adamlardan biri oldu (14. ayet). İsrail'in Tanrı tarafından tayin edilen bir hâkimi ya da kurtarıcısı olarak, işini gerçekleştirecek güç kendisine verildi. Tanrı'nın her hizmetkârı Tanrı hizmetinde güç için Rab'bin Ruhu'na muhtaçtır. Tanrı'nın gücü, işini icra edebilmesi için pastörünüzün üzerine dökülsün diye dua edin. Küresel Müjde hizmeti sahasında olup her gün kötülüğün güçleriyle ve Rab'bin düşmanlarıyla yüzleşenleri anımsayın. Tanrı'nın gücünün onların üzerine dökülmesi için dua edin.

16. BÖLÜM

1. Beklenenin tersine, İbraniler kitabı Şimşon'u, "imanla krallıklar alt eden" kişilerin arasında anar (İbr. 11:32-33 – Bünyamin Candemir Çevirisi). Belli ki Şimşon'un hizmetine dair, Hâkimler kitabında kayda geçirilenden daha fazlası vardı. Şimşon İsrail'i yirmi yıl yönetti (Hâk. 16:31); ancak kayda geçirilen anlatı, onun kariyerindeki birkaç olaya odaklanmaktadır ve bunlardan hiçbiri büyük ruhsallık işaretleri değildi veya yaşamının önemli ölçüdeki zamanlarını kapsamıyordu. Bu düşüş dönemlerinde, Tanrı'nın Ruhu'nun gücüyle Tanrı'nın krallığı için büyük işler başardı ancak pek sadık değildi. Oysa Kutsal Ruh, onun imanla krallıklar alt ettiğini kaydetmektedir. Tanrı'nın hizmetkârlarından hiçbiri mükemmel değildir ve hepsi düşmeye meyillidir. Ancak İbraniler kitabı Şimşon'un o düşüş dönemleri arasında her zaman kendi gözünde doğru olanı yapmıyor olduğunu göstermektedir. Hâkimler kitabı Şimşon'u çok parlak bir şekilde resmetmez ancak ona dair son söylenenler onun imanını ortaya koymaktadır. Bir meselenin sonu daha önemlidir.

2. Şimşon (diğer tüm hâkimler gibi) kesinlikle şahsi erdemiyle olmasa da göreviyle nihai Kurtarıcı olan Mesih'e işaret ediyordu. Şimşon'un yaşamında Mesih'in yaşamıyla paralellikler gösteren yerler vardır. Rabbimiz gibi, Şimşon da özel olarak bildirilen bir çocuktu ve Rabbimiz gibi, İsrail'de bir kurtarıcı olarak kendi öz halkı

tarafından hor görüldü. Şimşon'un Dagon'un evini yıkarak İsrail'in düşmanlarını yok ettiği gibi, Rabbimiz İsa da kendisinin ve bizim bütün düşmanlarımızı çarmıhta alt etti. Şimşon'un yaşamında bir hüsran ve umut karışımı görsek de Rabbimiz İsa'da yalnızca kusursuzluk görüyoruz. O'nun eksiksiz bir Kurtarıcı olduğuna güvenerek, O'na gidelim.

17. BÖLÜM

1. İkinci buyruk mutlaktır: "Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın" (Çık. 20:4-5). Bu buyruğu çiğnemek çok büyük sapkınlıklara yol açar. Her türlü putperestlik Rab'bin gözünde bir iğrençliktir. Tanrımız kıskanç bir Tanrıdır, kendi yüceliği başkasıyla paylaşmaz. Kültürünüzdeki popüler putperestlik şekilleri nelerdir?

2. Levili adam, mirası olan Tanrı vergisi hizmeti terk etmiş ve kişisel çıkar için insan yapımı ilahlara hizmet etmeye başlamış olan bir din tüccarıydı. Mika kendi putperestliğiyle öyle kör olmuştu ki ücretli adamının, Tanrı'nın beğenisinin göstergesi olduğunu varsaydı. Bu noktada bir tehlike mevcuttur. Birçok şarlatan vaiz kendilerine ve öğrettiklerine bağlı olmanın ilahi kutsama getireceği konusunda insanları kontrol ve ikna etmektedir. Tanrı'ya ruhta ve gerçekte tapınmak ve her Söz hizmetkârının meşruluğunu Tanrı Sözü'nün net ışığı altında sınamak şarttır. Bu bölümdeki her şey Tanrı'nın yasasının bir ihlalidir.

18. BÖLÜM

1. Levili adam yine kendisinin en yüksek fiyata giden bir din tüccarı olduğunu göstermektedir. Bu adamın hiçbir güçlü kanaati ya da kendisinden başka düşündüğü hiçbir şeyi yoktu. Kendilerini din üzerinden zenginleştiren sahte peygamberler için yargı günü dehşet verici olacaktır. Gerçek ibadet ve gerçek Hristiyan hizmeti Tanrı'ya ve Sözü'ne bağlılığı talep eder. "Aferin, iyi ve güvenilir köle" (Mat. 25:23) sözünü işitebilmemiz için sadık Mesih öğrenciliğinin bedelini ödemeye razı olmak zorundayız.

2. Mika kendi mabedinde sakladığı putların ona güvenlik sağlayacağını düşünüyordu (17:13). Ancak dinden sapmada hiçbir güvenlik yoktur ve kendisinin putları başkaları tarafından rahatlıkla çalındı. Yalnızca Rab kendi halkının koruyucusudur. Rab İsa'ya Kurtarıcı olarak güvenen Hristiyan doğru bir sığınak bulmuştur. "Bu Tanrı sonsuza dek bizim Tanrımız olacak, bize hep yol gösterecektir" (Mez. 48:14). Rab yerine putlara güvenmeye ne şekilde meylediyorsunuz?

19. BÖLÜM

1. Bu bölüm, Tanrı düşünülmediği sürece günahın ne kadar ileriye gittiğini trajik bir şekilde tarif etmektedir. İsrail'de kral olmasa da (1. ayet), gökte tüm sapkın davranışları gözlemleyen ve uygun zamanda uygun gerekli cezayı verecek olan bir Tanrı vardı. Bölümün kapanışında aynı trajediyi yaşamamak için düşünüp taşınılmasını söyleyen nasihat bugün de geçerlidir. Rezil günah uygulamalarına tutulmuş olan her insan için titremeliyiz. Yargı bu uygulamalara yönelenlerden çok uzak değildir ve imansızlarla Tanrı gözünde iğrençlikler yapanları sonsuzlukta "kükürtle yanan ateş gölü"nün beklediğini hatırlamak zorundayız (Vah. 21:8). Bunlar bizim için de her türlü günahtan kaçma uyarılarıdır.

2. Levili'yle cariyesi arasındaki efendi-ikinci karı ilişkisi Tanrı'nın evlilik tasarısına terstir. Olayın tamamı Kutsal Yazı'ya ters bir birliktelik ortaya koymakta ve kadınları aşağılayan bir bakış açısı çizmektedir. Toplumları bu tür çukurlardan kurtarıp yükseltmiş olan Hristiyan Müjdesi için minnettar olmalıyız. Hristiyanlık erkekliğe ve kadınlığa tekrardan bir asalet kazandırmıştır çünkü Müjde'nin gücünde, "ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz" (Gal. 3:28). Müjde'nin bize vermiş olduğu yeni zihinler, yeni yürekler ve yeni yaşamlar için Rab'be şükredelim ve dehşetli yargıya doğru giden uluslara Müjde'yi ulaştırmak için Müjde gücü dileyelim.

20. BÖLÜM

1. Levili adam İsrail'in her oymağına karısının bedeninden birer parça göndererek, Benyamin oymağını cezalandırmak üzere dikkate değer bir amaç birliği yarattı. İsrail geçmiş zamanlarda Rab'bin davasında bir olabilseydi, birçok zafer tatmış olurlardı. Hristiyanlar birlikte durduklarında, birlikte dua ettiklerinde ve Mesih'in sevgisini hep birlikte sergilediklerinde, kötülük ve günah defedilebilir. Süleyman'ın özdeyişi doğrudur: "Üç kat iplik kolay kolay kopmaz" (Vai. 4:12).

2. Giva'nın günahlarının sonuçları kesin ve şiddetliydi. "Suçunuz sizi bulacaktır" (Say. 32:23 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Tanrı'nın adil karakteri günahın tamamen cezalandırılmasını talep eder. Giva'ya kesilen adil ceza, Tanrı'nın gazabının adaletle Mesih'e dökülüşüne işaret etmektedir. Tüm Müjde, Tanrı'nın günahı tamamen yargılama talebi üzerine kuruludur. İmanlılar olarak, Golgota'daki o korkunç günde ilahi adaletin tüm ağırlığıyla Rabbimiz İsa'nın üzerine indiğini, O'nun bizim yerimize acı çektiğini ikrar ederiz. Müjde günahın hasır altı edilmesi değildir çünkü Mesih'in kurtaran işinde adalet tamamen ve yasal olarak yerini buldu. Yerini bulan adalet, şimdi bizim kurtuluşumuzun bekçiliğini yapmaktadır. Nitekim ilahi yazarı Augustus Toplady'nın söylediği gibi, "Tanrı talep edemez iki kez bedeli / Bir kez Kefilim'in kanayan elinden / Ve sonra yine benim elimden." Mesih'in

Golgota'daki kurbanı sayesinde, kurtuluş için O'na güvenen her ruh için sağlam bir umut vardır. Tanrı'nın gazabının günahkârlar yerine Mesih'in üzerine düştüğünü düşünmek ruhunuzda ne uyandırıyor?

21. BÖLÜM

1. Kitabın sonundaki bu ikaz (25. ayet) o günlerin ciddi anlamda dinden sapma günleri olduğuna dair bir hatırlatıcıdır. Hâkimlerin karanlık ve ıstıraplı günleri insanın yüreğinin kötü olduğu ve dizginleme olmadan kötülüğün hayal edilemez noktalara ulaştığı konusunda uyarılar vermektedir. Kendi düşlerimizin peşinden gitmeye çalıştığımız anda, Tanrı'dan ayrılırız ve tanrısız uygulamalara yöneliriz; muaf değiliz. Yüreklerimizde lütuf ve Tanrı'nın yasası hüküm sürmelidir.

2. Hâkimler kitabı gelecek olan kusursuz ve son Kurtarıcı'ya dair arzuyu ve beklentiyi arttırarak, kurtuluş tarihine hizmet etmektedir. Tanrı'nın bizi günahımızdan kurtarmak üzere vermiş olduğu harika Kurtarıcı'da sevinç bulalım. Günahkârların Kurtarıcısı olarak Rab İsa en büyük Hâkim'dir. O, Baba tarafından bize yasa uyarınca doğruluğu bildirmek ve bizi kendisiyle paydaşlıkta kutsal yaşamlar sürmemiz için güçlendirmek üzere verilmiştir. Gökten doğduğumuzda, gökteki şeylerin ardından gideriz. Mesih'in diriliş gücü sayesinde O'nunla birlikte diriltildiğimizde, yine O'nunla birlikte Tanrı'nın oğulları olarak hüküm süreriz. Kralı, yasası ve utancı olmayan bu asi dünyanın karanlığıyla karşılaştırıldığı zaman, Büyük Kral'ın kenti olan cennet çok ama çok daha parlak olacaktır.

RUT

RUT'A GİRİŞ

YAZAR ve TARİH:

Kutsal Kitap bu kitabın yazarının kim olduğunu belirtmez. Yahudi geleneği, kitabı Samuel'e atfetmektedir (bkz. Babil Talmud'u, *Baba Bathra* 14b). Kitabın en sonundaki soy ağacı yazarın, Davut İsrail'de önemli bir figür hâline geldikten sonra (M.Ö. yaklaşık olarak 1040-970) yazdığına işaret etmektedir. Samuel, Davut'un tahta çıkışını görecek kadar yaşamadı (1.Sa. 25:1; 2.Sa. 5:4) ancak Samuel'in, meshetmiş olduğu adamın büyük bir kral olacağı beklentisiyle yazmış olması da mümkündür (1.Sa. 16:1, 13). Ancak "eskiden İsrail'de" (Rut 4:7) ifadesi kitabın, içerisindeki olaylar yaşandıktan birkaç kuşak sonra yazıldığını öne sürmektedir.

TEMA:

Kurtaran sevgi.

AMAÇ:

İmanlıları, karanlık zamanlara rağmen birbirlerine sadık sevgi göstererek dayanmaya ve Tanrı'nın ilahi takdirinin daha yüce bir Boaz olan İsa Mesih'te ve O'nun aracılığıyla kurtuluş için etkin olduğuna güvenmeye teşvik etmek.

TOPLU BAKIŞ:

Rut'un Kurtuluş Vahyine Katkısı

Rut kitabında Kutsal Ruh bize tarihsel olayların ustalıkta aktarılan ve büyüleyici bir anlatısını sunar. Bu anlatıda iki yoksul dul ve nezaket sahibi Yahudalı bir adam vardır. Bu kişilerin yaptıkları şeyler zor zamanlarda sadık sevgi hakkında değerli dersler sunmaktadır. Rut adanmış bir dostun harika bir örneğidir (1:17); ailesine destek olmak için sıkı çalışır (2:2, 7, 17) ve otorite karşısında alçakgönüllülük ve saygı sergiler (5-6. ayetler). Naomi içerlenmiş bir hâldedir (1:20) ancak Rab'bin lütfunu deneyimledikçe, Rut'a onun kalıcı esenliği ve soylarının devamı için bir anne gibi rehberlik etmeye başlar (3:1-2). Boaz gerçek erkekliğin bir modeli olarak öne

çıkar; imanla ve sevgiyle yoksulların ihtiyaçlarını karşılar, onları korur ve kurtarır (3-4. bölümler).

Ancak bu kitabın karakterlerinin ahlaki örnekleri kitabın tek anlamı değildir. İlk bakışta bu kitap hoş bir aşk hikâyesinden ibaret gibi görünse de aslında teolojik gerçeklerle ve Mesih'in Müjdesi'ne dair resimlerle doludur.

Kitabın teolojik gerçeği *ilahi takdir* öğretisi etrafında dönmektedir. Bazı yönlerden Tanrı ilginç bir şekilde bu hikâyede yokmuş gibi görünmektedir. Karakterler "Tanrı"dan (1:16; 2:12) ve sıklıkla "RAB'den" (1:8–9, 13, 17, 21; 2:4, 12, 20; 3:10, 13; 4:11–12, 14) bahsetseler de kitapta Yaratılış'tan Hâkimler'e kadar olan kısmın aksine hiçbir peygamberlik ya da ilahi görünüş, hiçbir mucize ya da belirti yoktur. Ancak Rut kitabı içerisindeki trajedilerde, kişisel seçimlerde Tanrı'nın gizli takdiriyle dolup taşmaktadır ve rastgele gibi görünen olaylar (2:3, 4:1) İsrail'in gelecekteki bir kralına işaret eden şaşırtıcı bir sonuca çıkmaktadır (4:22). Tanrı her şeyi kendi krallığını inşa etmek üzere işler. O'nun ilahi takdiri her şeye hükmeder. O havayı ve yiyecek kaynaklarını kontrol eder (1:6); kadınlara kocalar verir (8-9. ayetler). Trajedinin ve elemin ardında tüm yeryüzünün Hâkimi (Yargıcı) olan "RAB'bin eli" vardır (13, 21. ayetler – Kitab-ı Mukaddes). O, tarlada çalışan insanları kutsamak için oradadır (2:4). O, kendisine güvenenleri ve insanları sevenleri ödüllendirir (11-12. ayetler). O, çocukları anne rahminde şekillendirip aileler kurar (4:11-13).

Rut kitabı özellikle Tanrı'nın sıradan insanların sadık sevgisi aracılığıyla işlediğini göstermektedir. Rut, Boaz ve zamanla Naomi olmak üzere hepsi kendisini başkalarına hizmete adadı. Rut, Tanrı'nın "kanatları" (2:12) altında sığınak aradı ve Tanrı ona Boaz'ın iyiliğinin "kanatları" altında sığınak verdi. Boaz, Naomi'yle ve Rut'la ilgilendi ve Naomi, Rab'bi yüceltti (2:20). Onların insani sevgisi Tanrı'nın sevgisinin bir aracıydı.

Boaz bir kurtarıcıydı. "Kurtarıcı" kelimesi (çoğunlukla "yakın akraba" olarak çevrilir) ve bununla ilgili olan tabirler kitapta yirmi üç kez geçer (2:20; 3:9, 12 [2 kez], 13 [4 kez]; 4:1, 3–4, [5 kez], 6 [5 kez],7–8, 14). Yakın akraba-kurtarıcı sülalenin bir üyesiydi ve aile kayıp yaşadığı zaman kendi parasıyla kaybı karşılıyor ya da ailenin hakkını arıyordu (Lev. 25:23-33, 48-49; Say. 5:8; "öcünü alacak kişi" olarak Say. 35:9-28; Yas. 19:6, 12). "Kurtar[ıl]ma" (özgür kıl[ın]ma) kelimesi zengin bir teolojik anlama sahiptir çünkü Rab, İsrail'i Mısır'da kölelikten çıkardığında kurtuluş getirdi (Çık. 6:6; 15:13). Sonrasında Yeşaya, Tanrı'nın kendi halkının Kurtarıcısı olacağını bildirerek İsrail'in kurtuluş müjdesini ilan etti (Yşa. 43:1; 44:6; 49:7; 52:9; 54:8). Kurtar[ıl]ma Mesih'in Yeni Antlaşma Müjdesi'nde merkez bir fikir olacaktı (Mar. 10:45; Gal. 3:13; 4:5; Tit. 2:14; 1.Pe. 1:18; Vah. 5:9). Naomi'nin ailesinin kurtarılışında bedel (Rut 4:6), yasal yükümlülük (2, 7, 9. ayetler) ve miras (5, 10. ayetler) unsurları vardı ki bunların hepsi Mesih'in kanıyla gelen kurtuluşun belirli yönlerine karşılık gelmektedir.

Dolayısıyla Boaz, Mesih'in bir tipiydi. Tipler, Tanrı'nın ilahi takdiri uyarınca Mesih'in kim olduğunu ve halkını kurtarmak üzere ne yapacağını kusurlu da olsa resmetmek üzere tasarladığı insanlar, kurumlar ve olaylardır. Boaz'ın yaşamı yalnızca kurtuluşa ışık tutmakla kalmaz, aynı zamanda onda lütuf Kralı olan İsa Mesih'in bir prototipini de görebiliriz. Boaz kudretli ve yiğit bir adamdı ve gücünü ve zenginliğini yabancıları nezaketle karşılamak, tehlike altındakileri korumak ve muhtaçların ihtiyaçlarını sağlamak için kullandı (2. bölüm). Kendisi muhtaçları lütuf "kanatları"yla örten biri olarak Rab'le karşılaştırılır (2:12; 3:9). O, kendisi de Mesih'in bir tipi olan Kral Davut'un bir atasıydı (4:18-22).

İsrail halkı eski zamanlarda Boaz'ı okuyup çalışırken, gelecek olan Kurtarıcı-Kral'a dair umutlarında büyüyebiliyorlardı. Bugün biz Boaz'ı okuyup çalışırken, imanda, sevgide ve Rabbimiz İsa Mesih olarak zaten gelmiş olan Kurtarıcı'nın benzerliğinde büyüyebiliriz.

GENEL HATLAR:

I. Örtülü İlahi Takdir: Felaket Vuruyor (1:1-5)

II. Rab'bin Ocağına Dönüş (1:6-22)

III. Kurtarıcı'nın Kanatları Altındaki Sığınak (2:1-23)

IV. Kurtarıcı'yla Birliktelik Arayışı (3:1-18)

V. Kurtuluş Gerçekleşiyor (4:1-17)

VI. İlahi Takdir Gözler Önünde: Bir Kral Doğuyor (4:18-22)

1. BÖLÜM

1. Tanrı'nın halkı büyük karanlık zamanları yaşayabilir. Mensubu oldukları uluslar gerçek dinden sapıp putperestliğe ve ahlaksız yaşayışa düşebilir; aileleri sağlıksız kararların yıkıcı sonuçlarıyla yüzleşebilir. Böyle zamanlarda her şey acı ve boş görünebilir ancak birbirimize sadık, adanmış sevgiyle tutunmamız son derece önemlidir. Rut gibi gerçek bir yoldaşa sahip olmak acı içerisindeki bir kişi için dünyalara bedeldir. Gerçek bir dost olun.

2. Tanrı putperest yabancıları alıp onları kiliseyi seven Mesih imanlılarına dönüştürebilir. O, kendi karşılıksız lütfu dahilinde bunu, kilise günaha ve sefalete batmış hâldeyken bile yapabilir. Rut gibi, Mesih'e gerçekten dönmüş olanlar Rab'bi ve halkını benimserler ve kutsal inatla dirayet gösterirler. Lütuf antlaşmasının vaatleri onların yüreklerine yazılıdır ve bunu ağızlarıyla açıkça söylerler: Tanrı onların Tanrısı'dır. Rut'un 16-17. ayetlerdeki dikkate değer ikrarına bizzat aşina mısınız?

2. BÖLÜM

1. Rut, ailesine hizmet etti, kaynanasını onurlandırdı ve alçakgönüllülük, saygı ve minnet sergiledi. Boaz evini gündelik yaşamda Tanrı'ya ibadete yönlendirdi, muhtaçları korudu ve ihtiyaçlarını karşıladı, imanlıları kutsadı ve yabancıları sevdi. Bunlar örnek alınacak modellerdir.

2. Boaz'ın babacan sevgisi bizi Mesih'e yöneltmektedir. Mesih bizim kudretli Tanrımız ve ebedî Babamız olarak (Yşa. 9:6) güç ve şefkat doludur. O, kendi kanatları altında sığınan herkesi korur ve ihtiyaçlarını karşılar. O, tüm uluslara elini uzatır. Boazımız olan Mesih ne güzeldir! O'nu sevin, O'na tapının ve O'nun merhametine güvenin.

3. BÖLÜM

1. İman; sevgiyi, teslimiyeti ve kendini inkârı körükler. Naomi'nin yenilenen umudu onu kendi ailesinin geleceği için olumlu adımlar atmaya yöneltti. Rut'un Rab'deki imanı onu annesine saygı gösteren ve Tanrı'ya yaraşır bir koca arayan faziletli bir kadın yaptı. İkisi de Tanrı'ya yaraşır kadınların kendi ailelerinde yapabileceği etkiye dair ne iyi örneklerdir!

2. Rab kendisini bekleyen gelini olan kiliseye taahhüdünü vermiştir. Tanrı, Mesih'teki antlaşma umudumuzu gemi demiri gibi sağlamlaştırmak için bize kendi ahdini vermektedir (İbr. 6:17-18) çünkü O yalan söyleyemez ve bize güvencemizin mührü ve Mesih'teki mirasımızın peşinatı olarak kendi Ruhu'nu verir (Ef. 1:13-14). Dolayısıyla umutlu olalım çünkü Mesih tüm umutlarını O'na bağlayan zavallı günahkârlar için gelecektir.

4. BÖLÜM

1. Mesih kendi halkını kurtardı; kendi pahasına onların fidye bedelini ödedi, yabancıyı kendi Gelini olarak aldı. Halkın önünde bağlayıcı bir taahhütte bulundu. O, bunların hepsini, zavallı yabancılar kendisinin sevgisinde sevinç bulsun ve Tanrı'yı yüceltsin diye yaptı. Eğer bir imanlıysanız, kurtuluşunuzun harikalığını asla unutmayın. Bu her zaman yüreğinize bir ezgi koymalıdır. Eğer Mesih İsa'yla ruhsal birliğe kavuşturulmadıysanız, yaşamdaki en büyük sevinçten yoksun olduğunuz gerçeğini ciddiyetle göz önünde bulundurun. Tanrı'nın harika lütfuyla siz de Mesih'in kusursuz Güveyiniz olduğunu söyleyebilir hâle gelene dek rahat etmeyin.

2. Tanrı, kendi Oğlu'nun adını ve krallığını inşa etmek için sıradan insanları kullanır; ilahi takdirin büyük hedefi budur. Jonathan Edwards şöyle yazmıştır: "Tanrı ezelden bu yana kendi sevgili ve biricik Oğlu'nu yüceltmeyi yüreğine koymuştur." Bu krallık, sadık sevgiyle –Tanrı'nın sevgisiyle ve imanlıların, Tanrı tarafından kutsanan sevgileriyle– inşa edilir. Dolayısıyla, iyilik etmekten, özellikle de Tanrı'nın ailesine iyilik etmekten usanmayalım. Eğer Tanrı'nın sizi yerleştirdiği yerde sadakatle hizmet ediyorsanız, bu sadık hizmet gelecek kuşaklar boyunca etkisini gösterecektir.

1. ve 2. SAMUEL'E GİRİŞ

1. VE 2. SAMUEL'E GİRİŞ

YAZAR:

1. ve 2. Samuel tek kitaptır ancak M.Ö. 2. yüzyılda Septuaginta'nın (Eski Antlaşma'nın Grekçe çevirisi) yazımıyla birlikte ikiye ayrılmıştır. Septuaginta bu iki kitabı "1. ve 2. Krallar" olarak ve bugün 1. ve 2. Krallar olarak bildiğimiz kitaplarıysa 3. ve 4. Krallar olarak tayin eder. Samuel kitabı yazarını ismen belirtmese de Kutsal Yazı'nın açıkladığı üzere peygamberler Samuel, Natan ve Gad, Davut'un faaliyetlerini kayda geçirmiştir (1.Ta. 29:29). Babil Talmudu'nun dönemi kadar erken tarihlerde bile (*Baba Bathra,* 15a), kitabın ilk kısmı Samuel'e (1.Sa. 10:25) ve sonraki kısımları Natan'a (2.Sa. 7:2; 12:1) ve Gad'a atfediliyordu (24:11). Ancak kitap birleşmiş bir bütün olarak var olmaktadır ve bu şekilde yorumlanmalıdır. Samuel kitabın yarısında ölse de (1.Sa. 25:1), layıkıyla onun adını taşır çünkü son hâkim olarak o hizmet etmiş (7:15) ve İsrail'in ilk iki kralını da meshetmiştir (10:1; 16:13); böylelikle hâkimler döneminden monarşi dönemine bir köprü oluşturmaktadır.

TARİH:

Samuel kitapları M.Ö. 1050 (Samuel'in yazmaya başladığı zaman) ile M.Ö. 970 yılları arasında derlenmiştir.

TEMA:

Tanrı'nın önderlerin yüreklerini yargılayarak, gelecek olan Mesih'in yolunu hazırlamak üzere onları alçaltma ve yükseltmedeki egemenliği.

AMAÇ:

Kralların gerçek Kralı olan Rab'bin önünde alçakgönüllülüğü desteklemek ve Davut'un bir tipi ve gölgesi olarak hizmet ettiği gelecek Kral'a dair umut sağlamak.

TOPLU BAKIŞ:

1. ve 2. Samuel'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Rab iki soyun birbiriyle çatışma içerisinde olacağını, kadının soyunun yılanın soyuna galip geleceğini söylemesiyle kurtuluş tarihinin gidişatını özetlemiştir (Yar. 3:15). Kutsal Kitap tarihi bu çatışmanın doruk noktalarını kaydederek, gelecek olan Kurtarıcı'ya yönelik düşmanlığın şiddeti ne olursa olsun, Tanrı'nın lütuf tasarısının suya düşmediğine dair güvence verir. 1. Samuel özellikle Tanrı'nın tayin ettiği kralın gizemini açması yönüyle bu vaadi ilerletir. Rab, İbrahim'e yüzyıllar önce, onun Sara'yla olan kutsanmış soyundan krallar çıkaracağını açıklamıştır (17:6, 16). Tanrı bu vaadi Yakup'a tekrarladı (35:11) ve Yakup da krallığın özellikle Yahuda oymağına ait olacağına dair peygamberlikte bulundu (49:10). Musa daha sonrasında ideal Kral'ın nasıl olacağını açıkladı. Yakup'un soyundan gelecek olan bu Kral gücünü, zevklerini ya da hazinelerini çoğaltmayacak, kendini alçakgönüllülükle Rab'bin yasasını bilmeye ve uygulamaya adayacaktı (Yas. 17:14-20).

Bu vaadin nasıl yerine geleceğine dair tek bir ipucu olmaksızın yüzyıllar geçti. İsrail'in hiçbir kralı yoktu. Ancak Samuel'in doğumuyla birlikte Rab kendi tasarılarını Samuel'in annesi Hanna'ya daha fazla açıkladı (1.Sa. 2:1-10). Hanna'nın ezgisi birçok yönden Samuel kitabının mesajını özetlemektedir. Rab kıyaslanamayacak kadar kutsaldır (2. ayet; krş. 6:20), her şeyin üzerindeki egemen Kral'dır (2:6-7). O'nun halkına yönelik kurtarışı (1. ayet) şaşırtıcı dönüşlerle ortaya çıkmakta, insani beklentileri tersine çevirmektedir: O, kibirlileri yıkıma uğratır ancak alçakgönüllüleri, Tanrı'ya yaraşır olanları kutsar ve onurlandırır (3-5, 8-10. ayetler). Böylece Antlaşma Sandığı'nın ele geçirilmesi gibi görünüşte felaketi andıran olaylar bile şaşırtıcı bir dönüşle birlikte kutsal ve her şeye egemen Kral olarak Rab'bi yüceltir (4-6. bölümler). O meshedilmiş Kralı'nı ortaya çıkararak kendi yüceliği için kurtarışını ve yargısını gerçekleştirecektir (2:10). "Meshedilmiş" olarak çevrilen İbranice kelime "Mesih" kelimesinin temelini oluşturur.

Samuel kitabı bu kralın soyunun tesis ediliş sürecini ortaya koyar. Tıpkı iki soya dair önceden bildirilen o eski vaatte olduğu gibi, bu, çatışma ve acıyla gerçekleşir. Samuel iki kral ortaya koyar. İlk kral olan Saul, Tanrı tarafından tayin edilmiştir (9:15-16; 10:1) ancak Rab'bin sözünü reddeden bir hain olup çıkar (15:23, 26). Tıpkı Adem'le Havva'nın ilk soyu olan Kayin'in, Tanrı yolunda yürüyen kardeşini katlettiği (Yar.4) ya da Yahudi din önderlerinin kıskançlıktan ötürü Mesih'e zulmettikleri gibi (Mat. 27:18), Saul'un günahı da onu kıskançlıktan ötürü Tanrı'nın hizmetkârına zulme iter (18:6-29; 19:9-10).

İkinci kral olan Davut hem Mesih'in atası hem de Mesih'in, Aracı olarak sahip olduğu esas işlevlerden biri olan krallık görevinin bir tipidir (resimli peygamberlik). Davut oldukça kusurlu olmasına rağmen, Tanrı'nın yüreğine göre bir adam-

dı, Tanrı'nın isteğini O'nun buyurduğu şekilde yapmaya kararlıydı (1.Sa. 13:13-14; Elç. 13:22). Davut dışsal haşmeti olmayan alçakgönüllü bir adamdı ancak yine de Rab'bin Ruhu, İsrail'i kurtarması için onu meshetti (1.Sa. 16-17). Kral olarak tahta çıkmadan önce, sözde Rab'be bağlı olduklarını iddia eden kötü yetkililerin elinden zulüm görmesi gerekiyordu (18-31. bölümler); ta ki Tanrı sonunda onu önce Yahuda üzerinde ve sonra da tüm İsrail üzerinde kral olarak yükseltene kadar (2.Sa. 2:4, 11; 5:3). O'nun krallığı doğrulukla ve adaletle öne çıkan bir krallıktı (8:15; krş. 1.Kr. 10:9).

Saul'un kısa ömürlü krallığının aksine Davut, Tanrı'dan soyunun sonsuza dek hüküm süreceğine dair antlaşma aldı (2.Sa. 7:12-16; krş. 22:51; 23:3-5). Bu metin, gelecek olan soy vaadini ileri taşıması (Yar. 3:15), özellikle de fetheden Kurtarıcı'yı Davut Soyu olarak tespit etmesi yönüyle Eski Antlaşma'da kilit bir metindir. Davut'la olan antlaşmada Rab ayrıca Davut'un oğlunun Rab için bir ev, bir tapınak inşa edeceğini açıkladı. Buluşma Çadırı'na kıyasla bu tapınakta Tanrı'nın kutsal varlığı İsrail'le daha yerleşik bir şekilde birlikte olacaktır. Bu vaatler ilk kez Süleyman'da ve Yeruşalim'deki tapınakta yerine geldi (1.Kr. 8:15-21) ancak daha da ileriye işaret eder. Samuel kitabı zamanın doluluğuna doğru ilerleyen büyük bir adımdır ki o zaman Tanrı, Davut'un Oğlu olarak hüküm sürmesi (Mat. 1:1; Lu. 1:32-33) ve Tanrı'nın kendi kilisesiyle Ruh'taki varlığını pekiştirmesi için (Ef. 2:20-22; 1.Pe. 2:4-6) Oğlu'nu gönderecekti (Gal. 4:4).

Samuel'de Mesih'in krallığının daha da açıklanması, kralların Kralı'na tabi olma çağrısıyla iç içe geçer. Kitap Tanrı'ya yaraşır olanların ikiyüzlülükle ve lütuf düşmanlığıyla dolu olan bir dünyada nasıl yaşayacaklarına dair birçok etik ve ahlaki ders sunmaktadır. Hanna, Eli, Samuel, Yonatan, Golyat, Davut, Avigayil, Yoav, Uriya, Bat-Şeva, Amnon ve Avşalom gibi kişilerin canlı resimlerini sunarak, kitap Tanrı'ya yaraşırlık ve isyankârlık arasındaki zıtlığı göstermekte ve şu geçeği doğrulamaktadır: Rab doğruların yolunu bilir ancak kötülerin yolu yok olur (Mez. 1).

Tanrı'nın krallığı günahkârlar için bir lütuf krallığıdır ve Samuel bir lütuf kitabıdır. Kitap, Davut'un korkunç günahlarında sergilenen düşmüş insanların bozulmuşluğunun yarattığı karanlık ortama karşı (2.Sa. 11-12) Tanrı'nın merhametlerine ışık tutulmaktadır. Davut'un suçları ileriki yaşlarına büyük elem getirdi ve ailesini ve krallığını yok etme tehdidi doğurdu (13-20. bölümler). Ancak Tanrı, Davut'a lütfedip tövbe ve bağışlanma verdi (12:13; Mez. 25; 32; 51) ki bunlar Mesih tarafından bedeli ödenecek olan karşılıksız armağanlardı (Lu. 24:46-47; Elç. 5:30-31). Tanrı'nın baba sevgisi Davut'un soyuna antlaşmayla bağlıydı ve günah terbiye doğurabilse de Tanrı'nın sadakatini bozamazdı (2.Sa. 7:14-15; 22:51). Davut'un, Tanrı'nın günahkârlara olan lütfunu deneyimleyişi Mezmurlar'da ifade buldu ki bu mezmurlar tüm çağlarda Tanrı halkı için gerçek duanın, dindarlığın ve övgünün örnekleri olarak kalmaktadır.

GENEL HATLAR:

I. Samuel'in Doğuşu ve Hizmeti (1.Sa. 1:1—7:17)

A. Hanna'nın Duası ve Samuel'ın Doğuşu (1.Sa. 1:1—2:11)

B. Rab'bin, Eli'nin Hanesi Üzerindeki Yargısı (1.Sa. 2:12–36)

C. Samuel'in Peygamberlik Hizmetine Çağrılması (1.Sa. 3:1—4:1)

D. Görkemin Ayrılışı ve Dönüşü (1.Sa. 4:1—7:1)

E. İsrail'in Samuel Aracılığıyla Rab'be Dönüşü (1.Sa. 7:2–17)

II. Kral Saul'un Yükselişi ve Reddedilişi (1.Sa. 8:1—15:35)

A. İsrail'in, Rab'bi Kral Olarak Reddedişi (1.Sa. 8:1–22)

B. Tanrı'nın Egemen Biçimde Bir Kral Seçmesi (1.Sa. 9:1—10:27)

C. Saul'un Parlak Başlangıcı (1.Sa. 11:1–15)

D. Samuel'un Doğruluğu ve Dürüstlüğü ve İsrail'e Nasihati (1.Sa. 12:1–25)

E. Saul'un İsyanı ve Yonatan'ın İmanı (1.Sa. 13:1—15:35)

III. Davut'un Zaferleri ve Zulmü (1.Sa. 16:1—26:25)

A. Davut'un Kral Olarak Meshedilmesi ve Saul'un Hizmetine Girmesi (1.Sa. 16:1–23)

B. Saul'un Düşüşü ve Davut'un İmanla Zaferi (1.Sa. 17:1–54)

C. Saul'un Kıskançlığı ve Yonatan'ın Davut'a Bağlılığı (1.Sa. 17:55—20:42)

D. Davut'un Saul'dasn Çöle Kaçışı (1.Sa. 21:1—26:25)

IV. Saul'un Sonu ve Kral Davut'un Yükselişi (1.Sa. 27:1—2.Sa. 4:12)

A. Davut'un Akiş'in Yanında Geçici Süre İkameti (1.Sa. 27:1—28:2)

B. Saul'un Dehşeti ve Bir Cadıya Danışması (1.Sa. 28:3–25)

C. Davut'un Akiş'ten Özgür Olması ve Amalek'le Savaşı (1.Sa. 29:1—30:31)

D. Saul'un ve Oğullarının Ölümleri (1.Sa. 31:1–13)

E. Davut'un Saul ve Yonatan İçin Matemi (2.Sa. 1:1–27)

F. Yahuda Kralı Davut İsrail Kralı İş-Boşet'e Karşı (2.Sa. 2:1—4:12)

V. Davut'un Tüm İsrail Üzerindeki Muzaffer Hükümranlığı (2.Sa. 5:1—10:19)
- A. Davut'un Krallığının Kurulması (2.Sa. 5:1–25)
- B. Antlaşma Sandığı'nın Yeruşalim'e Getirilmesi (2.Sa. 6:1–23)
- C. Rab'bin Davut'la Antlaşması (2.Sa. 7:1–29)
- D. Kral Davut'un Gücü, Adaleti ve Merhameti (2.Sa. 8:1—10:19)

VI. Davut'un ve Hanesinin Suçları ve Sıkıntıları (2.Sa. 11:1—20:26)
- A. Davut'un Zinası, Cinayeti ve Tövbesi (2.Sa. 11:1—12:31)
- B. Amnon'un Ensesti ve Avşalom'un İntikamı (2.Sa. 13:1—14:33)
- C. Avşalom'un Davut'a Karşı İsyanı (2.Sa. 15:1—17:29)
- D. Avşalom'un Ölümü ve Davut'un Geri Gelişi (2.Sa. 18:1—19:40)
- E. Şeva'nın Davut'a Karşı İsyanı (2.Sa. 19:41—20:26)

VII. Davut'un Hükümranlığının Sonu (2.Sa. 21:1—24:25)
- A. Givonluların Saul'un Ailesinden İntikamı (2.Sa. 21:1–14)
- B. Filistlilerle Yaşlanan Davut Arasında Savaş (2.Sa. 21:15–22)
- C. Davut'un Rab'be Ezgisi (2.Sa. 22:1–51)
- D. Davut'un Son Sözleri (2.Sa. 23:1–7)
- E. Davut'un Kudretli Adamları (2.Sa. 23:8–39)
- F. İsrail'in Trajik Sayımı (2.Sa. 24:1–25)

1. SAMUEL

1. SAMUEL

1. BÖLÜM

1. Bu bölüm bize etkin, gayretli dua hakkında pek çok şey öğretmektedir. Hanna, Rab'bin isteğine tümüyle tabidir, O'nun "kulu" olduğunu söyler (11. ayet). Tanrı'ya bağımlıdır; dolayısıyla da gerçek maksatla dua eder ve dileğinin Tanrı'nın yüceliği için olmasını arzu eder. Duası içtendir; "acı acı ağlayarak" Rab'be yakardı (10. ayet) ve adaletsiz yargıç benzetmesindeki dul kadın gibi (Lu. 18:1-8) isteği yanıtlanana dek sebat etti. Nasıl Hanna gibi dua edebiliriz?

2. Hanna'nın Samuel'i tapınağa götürmesi ve onu Rab'bin hizmetine adaması Rab'be adanan adakları (antları/yeminleri) tutmanın önemini göstermektedir. İnsani açıdan bu, duygusal bir travma olmuş olmalıydı ancak Hanna sözünü tutmaktan yılmadı. Onun adağı ihtiyatsız değildi. Adaklar Tanrı'nın bizi kendi isteğimiz ya da arzumuz uyarınca yanıtlamasını sağlamak için duada kullanılacak "pazarlık kozları" değildir. Tanrı, adakları ciddiye alır ve bizim sözümüzü tutmamızı bekler (Vai. 5:2-7).

2. BÖLÜM

1. Hanna harika bir örnek sergilemektedir. Tanrı onun yürekten ettiği duayı yanıtladığında, Tanrı'nın iyiliğini hızlıca gördü ve O'nda sevinç buldu. Eğer Rab'bin dualarımızı yanıtlamasını arzu ediyorsak, O'na hâlihazırda bahşetmiş olduğu dileklerimiz için şükür ve övgü sunduğumuzdan emin olalım. "Ya RAB, sana şükretmek, ey Yüceler Yücesi, adını ilahilerle övmek... ne güzel!" (Mez. 92:1). Meshedilmişi olan İsa Mesih'in işi aracılığıyla bizi kurtarışı için Rab'de her zaman sevinmeliyiz. Tanrı'nın yaşamınızda yaptıkları O'nun İsa Mesih'teki görkemli sıfatlarını nasıl açığa çıkarmıştır? O'nu bunun için nasıl övüyoruz?

2. Eli'nin oğullarının kötülüğüyle Samuel'in doğruluğu arasında keskin bir tezat vardır. İkisi de Tanrı'ya yaraşır ebeveynlerden gelme ayrıcalığına sahipti; ancak son derece farklı kişiler olup çıktılar. Ruhsal yönden yüksek bir konuma sahip bir ailenin içerisine doğmanın muazzam ayrıcalığına rağmen, Hofni ve Pinehas Rab'be

sırtlarını çevirdiler ve O'nun yollarını hor gördüler, kişisel çıkar için insanları kullanmaya çalıştılar. Tezat olarak Samuel ise "RAB'bin de halkın da beğenisini kazanmaktaydı" (26. ayet). Küçük çocukları olan sizler, sadece Rab'bin soyunuza merhamet gösterip onları koruması için dua etmeyin; aynı zamanda Tanrı'nın lütfuyla onlardaki ters davranışları da düzeltmeye gayret edin. Eli'nın yaptığı gibi artık çok geç olana dek beklemeyin. Rab'bin ne dediğini hatırlayalım: "Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım" (30. ayet).

3. BÖLÜM

1. Rab, Samuel'i çağırdığında, Samuel konuşanın Eli olduğunu sandı; ancak tepkisi bizim vazifelerimizi nasıl icra etmemiz gerektiğine dair örnek bir model sunmaktadır. Şüphesiz Samuel'in Rab'bin hizmeti için aldığı eğitim talepkârdı, yapılacak birçok işi içeriyordu. Samuel muhtemelen iyi bir gece uykusu çekebilmek için can atıyordu. "Uyuyor" olduğu sırada (3. ayet), Samuel kendisini çağıran bir ses duydu. Yatakta uzanmadı ya da uyuyormuş gibi yapmadı; istirahatinin bu şekilde bölünmesinden ötürü yerinden homurdanarak kalkmadı; bunun yerine, "Eli'ye koş[tu]" (5. ayet). Hizmet etmek için bir isteklilik vardı. Üç kez kalktı ve şikâyet ya da içerlenme olmaksızın Eli'ye gitti. Ancak bundan sonra kendisini çağıran kişinin Rab olduğunu anlayabildi. Rab'bin bize Sözü aracılığıyla ne söylediğini, hayati koşullar altında boğulduğumuzdan dolayı kaçırdığımız zamanlar olabilir mi? Tanrı Sözü'ne karşı hassas olalım ve Rab'bin bize olan çağrısını yanıtlamakta başarısız olup kutsamaları kaçırmayalım. "Konuş, ya RAB, kulun dinliyor" diye dua etmek ne anlama gelmektedir (9. ayet)?

4. BÖLÜM

1. İsrail'in yenilgisi (2. ayet), Rab'bin onların arasında olmadığını açıkça gösterdi. Bu yenilginin onları alçaltıp Rab'bi aramaya yönlendirmesi gerekiyordu, tıpkı Yeşu'nun, İsrail'in Ay kentindeki yenilgisinde yaptığı gibi (Yşu. 7:6-13). Ancak ne Hofni'yle Pinehas ne de İsrail halkı kendisini alçalttı ve dua etti. Bunun yerine, ahmaklık edip Antlaşma Sandığı'nı meşru olmayan bir şekilde savaş alanına getirerek, Tanrı'yı kendilerini korumak zorunda bırakacaklarını düşündüler. Tanrı'nın, Antlaşma Sandığı'nı asla düşman eline düşürmeyeceğini sandılar. Nitekim bu sandık geçmişteki birçok mucizede ve zaferde (örn. Yeşu 3'te Şeria'yı geçiş ve Yeşu 6'da Eriha'nın düşüşü) öyle merkezde olmuştu ki, bu kutsal nesneyi bir iyi şans totemi olarak gördüler. Sonuçsa İsrail için felaketti. Din Tanrı'yı kişisel çıkar için manipüle etme aracı değildir. Tanrı kullanılmaz. Eğer O'nun varlığının kutsamalarını zevkle deneyimlemek istiyorsak, O'nun buyruklarına itaat etmek zorundayız (Yşu. 1:8-9).

Tanrı yüzünü kötülerden saklar (Yas. 31:17). Bugün insanlar hangi nesnelere ya da ritüellere güveniyor?

2. "İkavot" ismi Rab'bin halkı için bir trajediyi simgeler. Rab'bin görkemi (yüceliği) günahlarından ötürü İsrail'den ayrıldı ve benzer şekilde bugün birçok kilisede onu bulamaz durumdayız. Bazı kiliseler canlı ve katılımı yüksek görünürler. Bazı bireyler dışarıdan, insanların önünde bir alçakgönüllülük ve iman maskesi takabilirler. Ancak görünüş, gerçeklikle aynı olmayabilir. Mesih'in ithamı şudur: "Yaptıklarını biliyorum. Yaşıyorsun diye ad yapmışsın, ama ölüsün" (Vah. 3:1). Pek ya siz? Rab İsa sizin hakkınızda ne diyor? Tanrı'nın lütfuyla, günah işlemeyelim diye O'nun Sözü'nü yüreklerimizde saklamaya ne kadar da muhtacız (krş. 119:11)! Ne zaman günah işlersek, hızlıca gerçekten tövbeye koştuğumuzdan ve Rab'bi beklediğimizden emin olalım.

5. BÖLÜM

1. Antlaşma Sandığı, Tanrı'nın doğrudan kimliğinin gerçekliği değildiyse de O'nun varlığını simgeliyordu ve Filistliler onun öneminin farkındalardı. Kendi yüceliği için Tanrı, bilgisizlikleri içinde kutuyu Yehova'yla karıştıran tanrısızların putlarını O'ndan yukarı çıkarmalarına izin vermez. İnsani yardım olmaksızın Tanrı, Dagon'un bir hiç olduğunu, yaşamdan veya güçten yoksun bir hayal ürünü olduğunu gösterdi. Burada önemli bir ders öğreniyoruz: Tanrı çoğu zaman kendi hizmetinde insani araçları kullanmaktan hoşnut olsa da kimsenin O'nu kurtarmasına ya da O'na yardım etmesine ihtiyacı yoktur. Dolayısıyla her zaman O'nun için yaptıklarımızın hürmetkâr bir alçakgönüllülükle icra edildiğinden emin olmak zorundayız çünkü Rab hiç kimseye bağımlı değildir. O'nun gücü ve kudreti insan kavrayışının ötesindedir.

2. Filistliler bilgisizce davrandılar ancak yine de küfürlerinden ve ilk buyruğu çiğneyişlerinden sorumlulardı. Tanrı'nın yasası mutlaktır ve onu bilmemek mazeret değildir. Bunun Müjde hizmetleri açısından doğurduğu sonuçlar nelerdir?

6. BÖLÜM

1. Filistlilerin, Antlaşma Sandığı'nı yedi ay tutmaları (1. ayet) ruhsal bitkinliğin ve hissizliğin doğasına tanıklık etmektedir. Tanrı'nın gücünün inkâr edilemez kanıtına ve ur belasının eziyet verici acısına rağmen, onlar Tanrı'yı ve kendi günahlarının sonuçlarını görmeyi reddettiler. Antlaşma Sandığı'nı vermeden önce neden bu kadar uzun bir süre beklediler? Bu Firavun'un, Musa'nın ülkeyi kurbağalardan kurtarma teklifini yadsıyışını hatırlatmaktadır (Çık. 8:10). Ancak bizi günahın çözümü karşısında kör kılmak günahın doğasında vardır. Günaha karşı hassas kalmak ve Rab'bin önünde onunla ilgilenmekte hızlı olmak bizim arzumuz olmalıdır.

2. "Bu Kutsal Tanrı'nın, RAB'bin önünde kim durabilir?" (20. ayet) önemli bir sorudur. Ne Filistliler durabildiler ne de Beytşemeşliler durabildiler. Söz konunu ister tanrısızlar isterse de dindarlar olsun, Tanrı'ya, O'nun saptamadığı bir şekilde erişmeye çalışmak ölümcüldür. Bu soru, nihai cevaba işaret etmektedir ve o da şudur: İnsanın Rab'bin önünde durup yaşamasının tek yolu, tek Aracı olan Rab İsa'dan geçer (İbr. 10:19-22).

7. BÖLÜM

1. Samuel bir peygamber, bir hâkim ve bir kâhin olarak hizmet etti. Bu bölüm kâhinin birbiriyle bağlantılı iki işlevini göstermektedir ki ikisi de ideal Kâhin olan Rab İsa'nın işine işaret eder: Samuel kurbanlar sundu ve sonrasında halk için aracılık etti (8-9. ayetler). Benzer şekilde, Kurtarıcımız'ın kendi halkı için aracılığı da O'nun günaha karşı sunduğu ve Baba'yı hoşnut eden üstün kurbanına dayanır (1.Yu. 2:1-2). Rab, Samuel'i işitti ve yanıtladı (Mez. 99:6) ve biz daha büyük güvenle ve iman güvencesiyle bilebiliriz ki Tanrı kendi Oğlu'nun aracılığından asla yüz çevirmez. İsrail, Filistlilerden kurtuluşu Samuel'e borçluydu; biz ise her şeyi Mesih'in bizim için aracılığına borçluyuz. Bu sizi ruhsal ihtiyaçlarınız için duada İsa Mesih'in adını çağırmaya nasıl teşvik ediyor?

2. Tanrı'nın kendi halkıyla olan tüm etkileşimlerinde sadık olduğunu bilmek kutlu ve teselli verici bir düşüncedir. O, her zaman kendisinin lütfuyla çağrılmış olanlarla birlikte olacağını vaat etmiştir. Muhakkak Tanrı'nın her bir çocuğu, Samuel'le birlikte şunu söyleyebilir: "RAB buraya kadar bize yardım etmiştir" (12. ayet). O denenmelerimizde bizimle birlikte yürümüştür. O bizi düşmanlarımızdan korumuş ve sıkıntıda daimî bir yardımımız olmuştur. Mesih şöyle der: "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Mat. 28:20). Dolayısıyla biz de Even-Ezer övgümüzü yükseltelim ve Rab'bin iyiliğinde sevinelim.

8. BÖLÜM

1. Yönetimin şekli ne olursa olsun, ondan memnun olmamak yaygın bir tutumdur. İsrail, hâkimlerinden memnun değildi ve bir monarşinin tüm sorunları çözebileceğini düşünüyordu. Samuel doğru bir şekilde bir günün monarşinin de hüsrana uğratacağını ön gördü (18. ayet). Tüm yönetimlerin Tanrı tarafından atandığını hatırlamak şarttır (Rom. 13) ve Tanrı'nın bize bilge ve doğru bir yönetimle lütfetmesi bizim duamız olmalıdır (2.Sa. 23:3; Özd. 8:12-16; 1.Ti. 2:1-2). Ancak asla unutmamalıyız ki yönetim bizim Tanrımız olamaz çünkü düşmüş insanlardan oluşmaktadır. Yöneticileri ve her şeyden öte Tanrı'yı nasıl onurlandırabiliriz?

2. İsrail'de krallık Tanrı'nın kendi halkı için olan tasarısının bir parçasıydı ve Mesih vurgusu yönünden önem taşıyordu (Yar. 49:10). İsrail'in bir kral isteğinde bulunması Samuel için büyük bir hayal kırıklığıydı çünkü bu isteğin altındaki motivasyon Tanrı'nın yüceliği ve O'nun kurtarış tasarısının ilerlemesi değil, bencil çıkarlardı (1.Sa. 8:20). Samuel ayrıca bunu kişisel olarak, kendi hizmetinin bir reddi olarak aldı. Ancak bu kritik noktada Samuel bize hoş olmayan haberler karşısında nasıl tepki vereceğimize dair örnek sunmaktadır: "Samuel RAB'be yakardı" (6. ayet). İlk düşüncemiz bu durumu Rab'be götürmek olmalıdır. Tanrı'nın isteğinin gerçekleşmesi ve O'nun krallığının gelmesi için dua etmek yüreğimizi olması gereken yere odaklar.

9. BÖLÜM

1. Samuel'in Saul'la buluşmasına yol açan durumlar Tanrı'nın şaşırtıcı ilahi takdirini göstermektedir. O, kendi nihai tasarısını gerçekleştirmek için insanların kararları ve görünüşte rastgele gibi görünen olaylar da dahil olmak üzere yaşamın her unsurunu yönlendirmektedir (Yar. 50:20; Özd. 16:33). Kayıp eşeklerin aranması boş ve faydasız bir çalışma gibi görünüyordu ancak aslında Saul'u, o andan itibaren yaşamını çizecek kritik bir ana getirmenin aracıydı. Eşeklerin peşinde evinden ayrılırken, ulusun "seçilmiş kralı" olarak geri döneceğini hiç bilmiyordu. Bu bizim için bir hatırlatıcıdır: Günün ne getireceğini bilmiyoruz ve zamanımızın Rab'bin ellerinde olduğunu bilmek iyidir.

2. "Tanrı adamı", "Peygamber" ve "Bilici" unvanlarının bu bölümde geçmesi bize Tanrı tarafından, O'nun Sözü'nü başkalarına bildirmek üzere çağrılan kişinin hem gerekli karakterini hem de yetkisini hatırlatmaktadır. Peygamberin karakteri Tanrı'ya yaraşır olmalıdır ve peygamberin mesajı da kendisinden kaynaklanmaz. Peygamber yalnızca kendisine konuşulanı konuşmalıdır ve bilici de yalnızca kendisine vahyedileni açıklamalıdır. Bu ilke günümüz hizmeti için de geçerlidir. Vaizler Tanrı'ya yaraşırlığın örnekleri olmalı ve yalnızca Tanrı'nın Sözü'nü vaaz etme yetkisine sahip olmalıdırlar (2.Ti. 4:1-2).

10. BÖLÜM

1. Saul'un "başka bir yürek" sahibi olmasının ne anlama geldiği konusunda farklı fikirler mevcuttur. Ancak her şekilde, Saul'un meshedilme anlatısı hayati bir gerçeği ortaya koymaktadır: Tanrı insanları dönüştürmeye kadirdir. Fiziksel yönden endamına rağmen, Saul öz güvenden yoksundu ve özel bir önderlik becerisi göstermiyordu. Ancak Tanrı onu atanmış olduğu vazife için donattı ve Saul'un geçirdiği dönüşüm onu meshedilişinin öncesinde ve sonrasında tanıyor olan kişiler için barizdi. Kutsal Ruh, insanları ruhsal armağanlarla donatmaya kadirdir (6. ayet;

1.Ko. 12:4-7). Yalnızca O'nun gücü sayesinde Tanrı'nın krallığına etkili bir şekilde hizmet edebiliriz. Ancak en büyük armağan, yeniden doğuş dönüşümüdür. Asla armağanlara ve kabiliyetlere bel bağlamayalım, Tanrı'dan doğmuş gerçek çocuklar olduğumuz güvencesini arayalım (1.Yu. 1:12-13).

11. BÖLÜM

1. İsrail zafer elde ettiğinde, Saul halka şunu hatırlattı: Zafer dünyasal bir kralları var diye değil, "RAB bugün İsrail halkına kurtuluş verdi" diye geldi (13. ayet). Bu her zaman hatırlamak zorunda olduğumuz bir ilkedir. Ne zaman bir zafer kazanırsak, bu sadece ve sadece Tanrı'nın gücünün sonucudur. Mesih'in bize hatırlattığı gibi, "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yu. 15:5).

2. Samuel, Saul'u kral olarak onayladığında, bunu halkı Gilgal'da toplanmaya çağırarak yapması önemlidir (14. ayet). İsrail halkının Vaat Edilen Topraklar'a girerken ilk kez ordugâh kurduğu yer burasıydı (Yşu. 4:19). Yeşu'nun İsrail halkına, "sonsuza dek... bu olayın anısı" olması için Şeria'nın ortasından on iki taş almalarını talimat verdiği yer burasıydı (Yşu. 4:7). Bu yere gelerek, halk kesinlikle Rab'bin geçmişteki yardımını hatırlayacaktı. Geleceğe bakarken geçmişi düşünmemiz iyidir. Tanrı'nın iyiliğine dair böyle hatırlatıcılar, özellikle de gelecek belirsiz göründüğünde, canlarımız için çok faydalı olacaktır.

12. BÖLÜM

1. Samuel halka, günahlarını onların yüzüne vurmayacağını, onlar için dua etmeyi bırakmayacağını ve onlara iyi yolu öğreteceğini bildirir (20, 23. ayet). Bunu düşündüğümüzde, bizim yerimize dua eden, Samuel'den çok daha büyük bir Kişi görmüyoruz muyuz? Mesih'e karşı günah işlemiş olsak bile, O'nun bizi merhametiyle anımsamayı asla bırakmadığını, bizim yerimize Baba'ya yakardığını ve bize Sözü aracılığıyla ve Ruhu sayesinde iyi yolu öğrettiğini bilmek ne büyük bir kutsamadır! Hâl böyleyken imanınızı nasıl bilinçli bir şekilde Mesih'e sergiliyorsunuz?

2. Maalesef çoğumuz için bazı zamanlar vardır ki, Rab'bin merhametli elinden almakta olduğumuz pek çok kutsamayı düşünmek yerine, yaşamın hayal kırıklıklarına ve acılarına takılmaya meyilli oluruz. Samuel hâkimliğinin sonlanışından ve oğullarının Tanrı yolunda yürümeyişinden ötürü kendine acıma duygusuna mahkûm olabilirdi ancak o böyle yapmak yerine şöyle dedi: "O'nun sizler için ne görkemli işler yaptığını bir düşünün" (24. ayet). En yüce iş ise şudur ki Mesih, biz O'nun değerli kanının dökülmesi aracılığıyla kurtulabilelim diye acı çekti ve öldü. Bunu düşünelim ve tüm yüceliği O'na verelim ki yüreklerimiz sıkıntıda dahi sevinebilsin.

13. BÖLÜM

1. Beklemek çoğu zaman imanın en zorlu sınavlarından biridir. Sabırsızlık Rab'bi lekeleyen ihtiyatsız eylemlerle sonuçlanabilir. Altın buzağı sabırsızlıktan çıktı (Çık. 32:1). Burada Saul'un kâhinlik görevini gasp etmesine yol açan şey (ki bu, krallar için çok ciddi bir suçtu), onun Samuel beklemekteki sabırsızlığıydı (2.Ta. 26:16-21). Mesih'te bu işlevler birleşecekti. Saul'un sabırsızlığı ciddi sonuçlar doğurdu: Hükümdar olalı sadece iki yılı geçti ve bir hanedanlık umudu bitti. Bekleyiş zamanı asla boşa gitmiş zaman değildir çünkü Rab'be olan bağımlılık duygumuzu arttırır. Rab'bi bekleyenler O ve zamanlaması tarafından asla hayal kırıklığına uğramazlar (Mez. 37:7-11; Yşa. 40:31). İsrail'in ve Saul'un sabırsızlığından şu dersi alalım: Tanrı'nın zamanlaması en iyisidir ve O'na tümüyle güvenebiliriz.

14. BÖLÜM

1. Durum İsrail için umutsuz görünüyordu ancak Yonatan durumların ötesine, Rab'be baktı. Kalev gibi onun da güveni Tanrı'daydı (Say. 13:30; 14:6-9). Biliyordu ki, "çoklukla da azlıkla da kurtarmak için RAB'be engel yoktur" (1.Sa. 14:6 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Rab'be hizmetimizde Yonatan bizim için büyük bir teşvik olmalıdır. Onun imanı ve sevgisi onu her türlü kaygı verici tasanın üstüne taşıdı. Onun ilk endişesi Rab'bin onuru içindi. Tanrı'nın lütfuyla, "Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya" dikerek (İbr. 12:2), biz de aynı ilkeyi korumak için gayret edelim. Böyle bir imanda nasıl büyüyebiliriz?

2. Saul son derece abes bir buyruk verip ordusunun Filistliler yenilene dek bir şey yememesini buyurdu. Bu, Tanrı'nın talep etmemiş olduğu bir buyruktu ve Yonatan'ın bu yeminden haberi olmaması neredeyse canına mal oluyordu (27. ayet). Hristiyanların Rab'bin halkına, O'nun buyurmamış olduğu şeyleri dayatmaktan kaçınmaları hayati önem taşımaktadır. İman beyanında bulunan kilisede birçokları kendi fikirlerini Kutsal Kitap buyruklarına çevirmeye çalışmaktadır. Kişisel tercihimizi asla bir buyruk hâline getirmeyelim.

15. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Amaleklilerle ilgilenişi O'nun öfkesini ifade etmekte ne kadar yavaş davrandığını ancak O'nun yargısının kötülerin üzerine düşeceğinin ne kadar kesin olduğunu ortaya koymaktadır (Nah. 1:3). Tanrı, Çıkış 17:14'te Amaleklileri, İsrail'e çölde dolaştığı sırada yaptıkları kötü saldırıdan ötürü yok edeceğini bildirmişti. Uzun yıllar geçmişti ki bu, Tanrı'nın sabrını gösteriyordu. Ancak Tanrı unutmamıştı ve Amaleklilerin günahı artık tamamına ermişti. Onları bekleyen yargı gelmek üzereydi. Günahkârlar çoğu zaman adaletin gecikmesini Tanrı'nın yargıla-

ma acizliği olarak yorumlarlar (Mez. 94:5-11; Hez. 12:21-25; 2.Pe. 3:4-7). Aslında Tanrı'nın sabır dolu iyiliği tövbeye yol açmak içindir (Rom. 2:3-4). Tanrı size nasıl sabretmiştir? Siz günahlarınızdan nasıl derinlemesine tövbe etmelisiniz?

2. Yüreğin katılımı olmadan salt dışsal ibadet Tanrı için hiçbir şey ifade etmez. Saul, Rab'be itaatsizlik etmiş ve O'nu kurban aracılığıyla yatıştırmaya çalışmıştı. Rab, insanın iradesinin kendisinin Sözü'ne tabi olmasını talep eder ve bundan hoşnut olur: "İşte, söz dinlemek kurbandan... daha iyidir" (22. ayet). İtaat Tanrı'ya olan sevgimizi sergiler (Çık. 20:6; Yu. 14:21). İtaati aracılığıyla Rabbimiz İsa Mesih günahkârları kurtardı ve onları Tanrı'da sonsuz sevince kavuşturdu (Mez. 40:6-8; Mat. 26:42; Yu. 4:34; 6:38-40; 17:4; Rom. 5:19; Flp. 2:8). Dolayısıyla, itaati sevin, itaatten zevk alın, itaate değer verin ve Mesih'in lütfuyla tam itaatin ardınca koşun.

16. BÖLÜM

1. İnsan dışa bakar ancak Rab içe bakar (7. ayet). Bu bizde temkin ve Rab korkusu yaratmalıdır (Özd. 15:11; 16:2; İbr. 4:13). Rab'bin bize baktığı zaman kendisini hoşnut etmeyen hiçbir şey görmemesi bizim daimî arzumuz ve duamız olmalıdır (Mez. 17:3; 139:23-24). Ancak insanın dışa bakması da uygun yaşayış için bir motivasyon olmalıdır çünkü ağaçlar meyvesiyle bilinir (Mat. 7:16-20). Hristiyanlar olarak insanların önünde meyve vererek, asma olan Mesih'e aşılandığımızı gösterecek bir şekilde yaşamaya gayret etmeliyiz.

2. Saul'un sıkıntılı canının Davut'un liriyle rahatlaması müziğin sözler olmadan bile insanı etkileme gücüne dair bir şeyler anlatmaktadır. Müzik çoğu zaman Şeytan'ın kişide kendisi ve toplum için yıkıcı olacak tutkuları ve davranışları yaratmak üzere kullandığı araçtır. Öte yandan, müzik Tanrı'ya övgüler sunmanın ve ibadet etmenin bir yoludur ve yüreklerimizi göklere doğru yönlendirebilir. Şehvet ve öfke gibi bedenin işlerini fitilleyen müzikler dinlememe konusunda dikkatli olalım, bizim Tanrı'nın yüceliğini düşünmemize, hissetmemize ve bu yolda eyleme geçmemize yardımcı olan müzikler dinleyelim.

17. BÖLÜM

1. Davut'la Golyat arasındaki çatışma kadının soyu olan Mesih'le yılanın soyu arasındaki çatışmanın küçük bir mizansenidir (Yar. 3:15). Davut, Mesih'in soy ağacında olduğu için onun ölümü Mesih vaadini tehlikeye atardı. Ancak tüm olanaksızlıklara rağmen –nitekim Golyat her türlü doğal avantaja sahipti– Tanrı, Davut'a zafer verdi ve zamanın doluluğunda Mesih'in gelişine yol açan vaadi ilerletti. Bu düşmanlık devam etmektedir ve çoğu zaman avantaj yılandaymış gibi görünür. Ancak Tanrı'nın Mesih'teki kurtarış tasarısı kesindir ve Mesih'in kilisesi ve krallığı her

türlü karşıtlığa rağmen ilerleyecektir. Davut'tan daha büyük olan Kral, Golyat'tan daha büyük olan düşmanlarını her birini ayakları altına serene dek yok etmeye devam edecektir (Mez. 110:1-2). Bugün günah ve Şeytan üzerinde zafer için Mesih'e nasıl bakmanız gerekiyor?

2. Rab'den gelen geçmiş zaferler üzerinde durup düşünmek gelişi kesin olan bir sonraki mücadele için imanı körükler. Tanrı, Davut'un aslanı ve ayıyı öldürmesini sağladı ve Davut, Tanrı'nın benzer şekilde kendisinin o devi de öldürmesini sağlayacağına inandı. Geçmişin Tanrısı geleceğin Tanrısı'dır. Bu ilkeyi sürekli olarak hatırlasaydık, kendi denenmelerimiz ne kadar daha kolay olurdu! Tanrı sizi o durumlardan kurtarmamış olsaydı, geçmişte sizi alt etmiş ve darmadağın edecek olan durumlar olmayacak mıydı? O hâlde aynısını şu anki zorluklarınızda neden yapmasın? Ey Hristiyan, bu düşünceyi hatırla ve ona tutun: "RAB benim ışığım, kurtuluşumdur; kimseden korkmam. RAB yaşamımın kalesidir; kimseden yılmam" (Mez. 27:1).

18. BÖLÜM

1. Davut'la Yonatan arkadaşlığın güzelliğine örneklerdir (Özd. 17:17; 18:24). Onlar kan bağını bile aşan bir sevgi ve sadakat bağı yaşadılar. Bu onların yaşamları boyunca ortadaydı ve Yonatan'ın ölümünden sonra bile Davut tarafından korundu (2.Sa. 9:1). Bu bağ kıskançlığa yer bırakmadı ve kişisel risk durumlarında dahi ayakta kaldı. Bugün arkadaşlık fikri ortak pek az şeyin paylaşıldığı tanışıklıklara indirgenmiş durumdadır. Hristiyanlar karşılıklı hesap verme sorumluluğu ve karşılıklı bina etme için iyi arkadaşlar aramalılardır. Benzer şekilde biz de ideal anlamda antlaşması sayesinde bize herkesten daha yakın olan Arkadaş'a sahip olduğumuz için sevinmeliyiz.

2. Tanrı'nın yüceliği yerine kendi yüceliğimize arzu duymak her zaman felakettir. Saul ve Davut, Filist bölgesinde ortak bir düşmanla savaşıyorlardı; ikisi de krallığı genişletmekle meşgullerdi. Ancak Davut daha fazla kişiyi öldürmesinden dolayı daha fazla övgü aldığı için (7. ayet) Saul, Davut'a karşı kıskanç, kindar ve saplantılı hâle büründü. Çoğunlukla Tanrı'nın işinde, başkalarının kilisede ne yaptıklarına bakma ve onların hizmetlerinden ötürü kıskançlığa kapılma ayartısı vardır. "Küçük hizmetlerde" bulunanlar ortak düşmanla savaşmak yerine saldırılarını "büyük hizmetlerde" bulunanlara çevirebilirler. Pavlus'un dediği gibi, bazıları eker ve bazıları sular ancak büyütme Rab'be aittir (1.Ko. 3:6-9). Tanrı'nın bize vermiş olduğu hizmette sadık olmayı öğrenmeli ve krallığın her ilerleyişinde, Tanrı sahne ışıklarının altına bizden başka birini koysa bile sevinmeliyiz.

19. BÖLÜM

1. Savaşın yine patlak vermesi (8. ayet) Hristiyan yaşamının büyük bir kısmını özetlemektedir. Davut kaç kez Filistli öldürürse öldürsün, yeni bir tehlike olarak tekrar baş göstermeye devam ettiler. Davut geçmiş zaferlerle sevinebilirdi ancak onlara bel bağlayamazdı. Benliğe, günaha ve Şeytan'a karşı olan savaşta da böyledir. Kutsallığın düşmanı durmak nedir bilmez ve dolayısıyla sürekli tetikte olmak zorundayız. Tanrı'nın geçmişte ayartılar üzerinde zafer sağlamış olmasından dolayı sevinebiliriz ancak geçmiş zaferlerin gelecek zaferleri garantilediğini varsayamayız. Günahın doğasından ve zayıflığımızdan ötürü aynı ayartılar tekrar tekrar baş gösterir. Ancak Mesih'teki sağlayışa bel bağladığımız her seferde yeni zaferler mümkündür.

2. Davut'u kurtarmaya farklı insanlar gelmiş olsa da nihai kurtarıcı Tanrı'ydı (20-24. ayetler). Tanrı'nın Ruhu müdahale etti ve her tehdidi –hatta Saul'un kendisini dahi– bir övgü aracına çevirdi. Tanrı'nın Ruhu'nun gücü karşı konulmazdır (Zek. 4:6-7). Dolayısıyla günahın egemenliğine karşı savaşırken, bunu Kutsal Ruh aracılığıyla yapmalıyız (Rom. 8:13).

20. BÖLÜM

1. Davut'un yaşadığı zorluklar bize öğretmektedir ki, Tanrı'nın sevgisi ve beğenisi bizi yaşamın denemelerinden ve acı deneyimlerinden muaf kılmaz. Hatta, Tanrı'nın kutsamaları çoğu zaman dünyanın düşmanlığını ve sözde Hristiyanların karşıtlığını doğurur. Davut'un denenmeleri katlanılması özellikle zor olan denenmelerdi çünkü kendisi Saul'un sadık hizmetkârı olmuştu. Yine de şöyle diyebiliyordu: "Gözyaşlarınız belki bir gece akar ama sabahla sevinç doğar" (Mez. 30:5). Tam da bu denenme zamanlarında Tanrı'nın vaatlerine bel bağlamaya ihtiyacımız vardır. Denenmelerin bizim iyiliğimiz için tayin edildiğine güvenmek (Rom. 8:28), şu anda yüzleşmekte olduğunuz acılarda dahi sevinmenizi nasıl sağlayabilir?

2. Davut'un "ölüm ile aramda yalnız bir adım var" diyerek yaşadığı keder (3. ayet) kendisinin yüzleşmekte olduğu sorunlarla yakından bağlantılıydı. Ancak bu ifadenin yine de evrensel ve zamandan bağımsız bir geçerliliği vardır. Vaiz şöyle demiştir: "Dahası insan kendi vaktini bilmez: Balığın acımasız ağa, kuşun kapana düştüğü gibi, insanlar da üzerlerine ansızın çöken kötü zamana yakalanırlar" (Vai. 9:12). Ölüm zamanı belirsizdir ancak ölüm gerçeği kaçınılmazdır (İbr. 9:27). Ölüm günümüzü sürekli olarak hastalıklı bir şekilde merak etmemeliyiz ancak ölümün günümüzün kesinliğinde yaşamalı, sonsuzluk için ancak ve ancak yaşamımızın süresince hazırlanabileceğimizi bilmeliyiz. Ölümden yalnızca bir adım, hatta bir kalp atımı uzakta olduğumuzun bilincinde olmak her yürekte ciddi bir aciliyet duygusu yaratmalıdır; şöyle ki, kurtuluş günü bugündür (2.Ko. 6:2).

21. BÖLÜM

1. Rab İsa, Ferisilerin Şabat konusundaki yasacılığını çürütmek ve azarlamak için buradaki kâhinlerin ekmeğiyle ilgili olaya göndermede bulunur. Mesih yemek gibi gereklilik niteliğinde olan işlerin yasanın ruhsal kuralını ihlal etmediğini öğretti (Mar. 2:25). Davut'un kutsanan yemeği yemesi sıra dışıydı ancak gerekliydi. Rab bize Tanrı'nın yüreğe baktığını hatırlatır ki yürek, biçime katı ve yüreksiz bir şekilde uyum sağlamaktan daha önemlidir. Ferisiler gibi dışarıdan doğru şeyleri, Rab'be yönelik bir yürek olmadan yapmak mümkündür. Bundan nasıl kaçınabiliriz?

2. Süleyman'ın Özdeyişleri 29:25 insan korkusunun bir tuzak olduğunu söyler. Davut'un kariyerindeki bu olay da bu gerçeğe örnektir. Davut, Saul'dan ve Akiş'ten korktu (1.Sa. 21:10, 12). Bu korku öylesine ahmakça ve günahlı davranışa yol açtı ki buna kâhine yalan söylemek ve düşmanda emniyet aramak da dahildi. Durumları dikkate aldığımızda, Davut'un korkusu anlaşılırdır çünkü gerçekten de yaşamı tehlikedeydi ancak yine de yaptıklarına mazeret yoktur. Süleyman'ın Özdeyişleri 29:25 aynı zamanda Rab'be güvenmenin emniyet olduğunu söyler. Davut'un içinde bulunduğu durumların değil, ancak Rab'be yönelik güveninin ve korkusunun hâkimiyetinde olduğu zamanlar vardı ve olacaktı (Mez. 31:13-16; 112:7). Davut bu bahsi geçen durumda dahi dersini aldı (bkz. Mez. 34:4 ve başlıktaki açıklaması). Hepimiz onun şu öğüdünün ardından gitmeliyiz: "RAB'den korkun... çünkü O'ndan korkanın eksiği olmaz" (Mez. 34:9).

22. BÖLÜM

1. Bazı şeyleri anlamak zordur, özellikle de kötülük her tarafa yayılıyor ve masum kanı dökülüyorken. Ancak bunda bile Tanrı kendi tasarılarını işlemektedir. "İnsanların gazabı" dahi Rab'be övgüler doğurur (Mez. 76:10). Kâhinlerin kıyımı Tanrı'nın onlara karşı yargı sözünün yerine gelişiydi (1.Sa. 2:31-33).

2. Kâhinlerin ölümü ayrıca şu gerçeği açıkça vurgulamaktadır: Günahın, günahkârın ötesine uzanan sonuçları vardır. Davut'un Ahimelek'e söylediği yalan ufak bir şey gibi görünüyor olabilirdi. O an için Davut bunu, kendisinin Saul'dan kaçmasına yardım eden "zararsız" bir günah olarak haklı çıkarabilirdi ancak sonuçları dehşet oldu. Aslında özel günah diye bir şey yoktur. Günah ya ortaya koyduğu sonuç ya da ortaya koyduğu örnek itibarıyla başkalarını etkiler. Siz yaşamınızda "küçük" günahları nasıl haklı çıkardınız? Onların icabına bakmanın doğru yolu nedir?

23. BÖLÜM

1. Davut'un Keila'ya yönelik yaklaşımları karar verirken Rab'bin isteğini ayırt etmenin ve yapmanın önemini göstermektedir. Davut, dua aracılığıyla ve Tanrı'nın

kendi isteğini keşfetme aracı olarak tayin ettiği Urim'le Tummim'i kullanan kâhin aracılığıyla Rab'be danıştı. Lütuf araçlarını kullandı. Ne yapmamız gerektiğini biliyor olduğumuzu düşünsek bile bir şeye girişmeden önce meseleleri Rab'be teslim etmek çok önemlidir (Yşu. 9:14). Hristiyan, bağımsız bir kişi değil, Mesih'in hizmetkârıdır. Rab'den ayrı ihtiyatsız eyleme veya hatta hesap edilmiş akıl yürütmeye dahi yer yoktur (Özd. 3:5-6). Her şeyi Rab'be getirmeliyiz; duada O'nu aramalı ve yön için O'nun Sözü'nü araştırmalıyız.

2. Tanrı'nın takdirleri ne harikadır! Davut ve adamlarının çevresi Saul'un güçleri tarafından tümüyle sarılmıştı. İki arada bir derede kalmıştı ve görünüşte hiçbir kaçış yolu yoktu. Ancak kritik anda Filistliler ülkeyi işgal etti ve Davut'un peşindeki Saul'un dikkatini dağıttılar. İronik olan şu ki, Davut'un bu bölümün başında yenilgiye uğrattığı Filistliler, bölümün sonunda bilmeden onu kurtarmaya gelmiş oldular. Dolayısıyla durumlar umutsuz göründüğünde yüreklenin: "Tanrı'nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur" (Lu. 1:37). Şu anda size hangi durumlar imkânsız görünüyor? Bunları duayla Rab'be götürün.

24. BÖLÜM

1. Davut'un Saul'u affetmesi, iki önemli ilkeye örnek olmaktadır: makama duyulan saygı ve ilahi adalete duyulan güven. Saul makamını kötüyle kullanmıştı ve şahsen hiçbir saygıyı ya da onuru hak etmiyordu. Ancak Davut, Saul'un Rab'bin meshedilmişi olduğunu tanıdı. Devlet başkanları çoğu zaman adaletle yönetmekte başarısız olurlar ancak Tanrı'nın buyruğu bizim kendisinden korkmamız ve krala saygı göstermemizdir (1.Pe. 2:17). Davut ayrıca durumunu iyileştirmek ya da yaşamına yöneltilen tehlikeyi ortadan kaldırmak için kendi başına eyleme geçmeyip, bunun yerine Rab'bi beklemek konusunda isteklilik göstermektedir. Öç Rab'be aittir (İbr. 10:30) ve O adaleti uygulayacaktır (Rom. 12:19). Adalet geciktiğinde işleri kendi ellerimize alma ayartısıyla karşı karşıya kalırız ancak Tanrı'dan korkanlar sonunda adaletin galip geleceğini bilirler (Vai. 8:11-13). Bu dersi yaşamınıza nasıl uygulayabilirsiniz?

2. Saul'un, Davut'un kendisinin yaşamını bağışlaması karşısındaki tepkisi duygusaldır ve görünüşte samimidir ancak yalnızca geçicidir. Saul'un gözyaşları hiç şüphesiz gerçekti. Vicdanı Davut'a yönelik intikamcı davranışından ötürü bir miktar pişmanlık yaratacak kadar sızladı ancak üzüntüsü gerçekten tövbekâr bir kişinin üzüntüsü değildi. Tövbede belirli bir eylemden ötürü sadece üzgün olmaktan daha fazlası vardır. Günahtan yüz çevirip Tanrı'ya dönmek şarttır.

25. BÖLÜM

1. Naval'ın kendi mallarına yaptığı vurgu dikkat çekicidir; "ekmeğimi, suyumu, kırkıcılarım için kestiğim hayvanların eti..." der. Mallarından duyduğu bu kibirli övünç İsa'nın anlattığı benzetmedeki çiftçinin sözlerine benzerdir: "Ambarlarım... bütün tahıllarım... mallarım..." (Lu. 12:18). Bu övünç karşısında şunu okuyoruz: "Ey akılsız! Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak?" (20. ayet). Tanrı'nın bize vermiş olduğu mallarımızla asla övünmeyelim ya da her şeyi bencilce kendimize saklamayalım; bunun yerine, böyle armağanları Rab'bin yönlendirişiyle O'nun hizmetinde kullanalım. Naval hem adı hem de doğası itibarıyla bir ahmaktı ve Rab onu öldürdü (1.Sa. 25:38). Kendi yaşamlarımızda böylesi ahmaklıktan nasıl sakınabiliriz?

2. Naval'a keskin bir şekilde zıt olan Avigayil'de harika ruhsal nitelikleri görmekteyiz. Kendisi "değeri mücevherden çok üstün" olan erdemli kadına örnek oluşturur (Özd. 31:10) ve Tanrı vergisi armağanlarını Davut'un yüreğini kendisinin kocasına ve hanesindeki herkese karşı intikamdan geri döndürmek için kullanır. Bilgelik ve lütuf sergiler. Davut, Tanrı'nın elinin Avigayil'in üzerinde olduğunu anladı ve şöyle dedi: "Bugün seni karşıma çıkaran İsrail'in Tanrısı RAB'be övgüler olsun!" (1.Sa. 25:32). Böylesi ruhsal nitelikler bizde de görülebilsin diye dua edelim ve bunları başkalarında bulunca sevinmekte çabuk olalım.

26. BÖLÜM

1. Bir kez daha Saul, Davut'un ellerine teslim edilir ve bir kez daha Davut onun canını almamak üzere Tanrı'nın Ruhu tarafından ikna edilir. Kutsal Yazılar 24:1-22 ayetlerindeki dersi tekrar eder ki Davut'un örneğinden öğrenebilelim. Meseleleri asla kendi ellerimize almamalıyız; bunun yerine, Rab'bin bizim hakkımızı aramasını beklemeliyiz. Rab'bi bekleyenler asla utandırılmaz çünkü Mesih'in ayak izlerini takip etmektelerdir. Nitekim O, kendisini sadık ve adil bir Yargıç'a emanet ederek acılara sabırla katlanmıştır (1.Pe. 2:19-23; 4:12-19). Hangi şekillerde intikam almaya ayartılıyorsunuz? Bu dürtüye nasıl direnebilirsiniz?

2. Yaşamının sonuna doğru Saul son derece üzücü bir itirafta bulunur: "Gerçekten akılsızca davrandım, çok büyük yanlışlık yaptım" (21. ayet). Maalesef Saul gibi birçokları vardır ki, yaşamlarında geriye bakarlar ve akılsızlık ettiklerini itiraf etmek zorunda kalırlar. Böylesi insanlar için ne kadar da çok kaçırılmış fırsat ve ne kadar da çok başarısızlık olabilir! Oysa yaşamlarımızın sonunda Yeni Antlaşma'daki Saul'la (Pavlus) birlikte şöyle diyebilmek ne büyük bir kutsamadır: "Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum" (2.Ti. 4:7). Tanrı bize Pavlus gibi olmamız ve sonunda Kral Saul gibi acı dolu bir itirafta bulunmak zorunda kalmak yerine bir zafer çığlığı atabilmemiz için yardımcı olsun.

27. BÖLÜM

1. İman düşüşleri çoğu zaman iman yükselişlerinin hemen ardından gelir. Davut'un Saul'dan kişisel olarak intikam almayı reddedişi onun imanının yüksek bir göstergesiydi (26:1-25); kendi kafasına göre hareket etmesi ve Akiş'e kaçmasıysa bir düşüş noktasıydı. Tanrı'nın onu birçok kez korumuş olmasına rağmen, Davut kendisini er ya da geç Saul'un başarılı olacağına dair ikna etti. Tanrı'nın kesin vaatlerini düşünmek yerine olumsuz olasılıkları düşündü. Gardımızı asla düşürmemeli ve düşmeye en açık olduğumuz zamanların kutsama ve ruhsal zafer zamanlarının hemen sonraları olduğunu hatırlamalıyız.

2. Ruhsal boyutta, görünüş ve gerçeklik çoğu zaman farklıdır. Davut benliğe uyarak bir karar verdi ve durumlara bakınca bu doğru olan hareketmiş gibi görünüyordu. Saul artık onun peşinde değildi ve kendisi artık Tanrı halkının düşmanlarına karşı savaşarak krallık işiyle meşgul olabiliyordu. Ancak bu sonuçlar süreçteki araçları aklamadı. Bir şeyin sadece işe yarıyor olması o şeyin Tanrı'nın isteği olduğu anlamına gelmez. Yönetim durumlarda değil, her zaman Tanrı'nın Sözü'nde olmalıdır. Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşamalıyız.

28. BÖLÜM

1. Bu bölüm günahın trajik sonuçlarını göstermektedir. Saul'un insanlar önündeki günahı Tanrı'nın buyruğuna eksik itaatle başladı (18. ayet) ve Tanrı'nın buyruğunu bariz çiğneyişleriyle sonlandı. Günah gerçekten de çok derin bir çukura götüren kaygan bir zemindir. Saul dışarıdan içeriye doğru baskıyla sıkıştı ve çaresizlik hissetti çünkü Tanrı kendisinden ayrılmıştı. Rab'den hiçbir söz alamaz oldu. Bu, Tanrı'nın Sözü'ne kulak vermek ve Rab'be karşı işlediğimiz tövbesiz suçları asgaride tutmak için ciddi bir uyarıdır; öyle ki, O'nun Sözü'ne erişebilelim. Ey Tanrı çocuğu, O'nun sesini işitmek üzere yaratılmış olman en harika kutsama değil midir? Rab seni terk etmediği için O'na nasıl da övgüler sunmak gerekir! İroniktir ki bu bölüm Davut'un fena taviz verdiği bir durumla başlar. Davut kaygan zemine inecek mi? Peki ya siz?

29. BÖLÜM

1. Saul'un tehditlerinden korkmaları ve Rab'be tümüyle güvenememeleriyle birlikte Davut ve adamları İsrail'in düşmanı olan Filistlilere sığındılar. Bu son derece zorlu bir duruma yol açtı. Kendilerini Rab'bin halkına zarar verecek olan Akiş'le birleşmiş hâlde buldular. Merhametle ilahi takdir müdahale etti ve Tanrı, Davut'u daha fazla günaha batmaktan kurtarmak için tanrısızları kullandı. Bu kişiler şöyle sordular: "Bu İbraniler'in burada ne işi var?" (3. ayet). Benzer bir soru dünyanın tarafını

tutan sözde Hristiyanlar için de sorulabilir. Bize "imansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin" diye buyrulmuyor mu (2.Ko. 6:14)? Ey Hristiyan, şu anda nerede duruyorsun? Her zaman Rab'bin tarafında ve Rab'bin halkıyla birlikte olduğumuzdan emin olalım.

2. Bu bölüm 1. Korintliler 10:13'te ortaya konan ilkeyi harika bir şekilde yansıtmaktadır: "Herkesin karşılaştığı denemelerden başka denemelerle karşılaşmadınız. Tanrı güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır." Belki de Davut'un gözünde kendisini batırmış olduğu bu bataklıktan çıkaracak kimse yoktu ancak Tanrı onu kurtardı. Kendimizi yine kendi başımıza açtığımız hatalı durumların içinde bulduğumuzda bunda teselli bulalım ve bizi kurtarması için güvenle Rab'be seslenelim.

30. BÖLÜM

1. Tanrı'ya olan bağımlılığımızı en fazla fark ettiğimiz zamanlar çoğu zaman sıkıntı ve güçlük zamanlarıdır. Davut için de böyleydi. Ziklak'ta Tanrı onu tükenme noktasında getirdi; her şeyini kaybetti. Ancak Davut burada kendisinin gerçek bir Tanrı adamı olduğunu gösterdi: "Davut, Tanrısı RAB'de güç bul[du]" (6. ayet). Davut burada bizim için büyük bir örnektir. Dehşet verici felaketler üzerimize geldiğinde, acının ve kederin altında boğulmak çok kolaydır. Ancak eğer gerçek kurtuluşu bilmeyi ve ruhsal faydayı arzuluyorsak, Rab'be bakmaktan ve kendimizi O'nda cesaretlendirmekten daha iyi bir yol yoktur. O, "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Mat. 28:20) diye vaatte bulunmuş ve bize "çürümez, lekesiz, solmaz bir miras"ın güvencesini vermiştir (1.Pe. 1:4). O hâlde gözlerimizi bu vaatlere çevirelim ve kendimizi Rab'de cesaretlendirelim; o zaman lütufta büyür ve Efendi'nin hizmetine daha uygun oluruz.

2. "Her şeyi mutlaka kurtaracaksın" (8, 18-19. ayetler – Kitab-ı Mukaddes) bir umut ifadesidir. Davut'un kendi günahından ve Tanrı'nın terbiye edici elinden ötürü kaybettiği her şey, kendisini Rab'de güçlendirince ve Tanrı'nın isteğini yapmak isteyince kurtarıldı. İman yolunda geri giden kişi için umut vardır; Tanrı kendisine döner dönmez onu paydaşlığa ve yararlılığa geri getirecektir. Davut'un her şeyi kurtarışı, Tanrı'nın daha sonrasında çekirge belasının akabinde Yoel aracılığıyla verdiği cesaret verici vaade paraleldir: "Genç çekirgenin size kaybettirdiği yılları geri vereceğim" (Yoe. 2:25). Rab'bi aramaktan asla vazgeçmeyelim çünkü O kendisine yaklaşanlara yaklaşacaktır (Yak. 4:8).

31. BÖLÜM

1. Saul'un anlatısı, trajik bir şekilde yenilgi içinde utanç verici bir ölümle sonlanır. Onun yaşamı çok parlak ve potansiyel dolu görünüyordu ancak itaatsizlikle birlikte felaket bir şekil aldı. O andan itibaren perişanlık ve kıskançlıkla doluydu ve ölümü de ıstırap içinde geldi. İnsanlar Saul'un imandan yoksun bir ikiyüzlü mü, yoksa iman yolunda geri düşmüş bir imanlı mı olduğunu tartışmaktalardır ancak şu açıktır ki Saul derin ruhsal karanlıklara battı. Onun yaşamı ciddi bir uyarı niteliğindedir: Günah büyük acılara yol açar ve tövbe için asla beklenmemelidir.

2. Saul'un öldüğü aynı günde ve aynı savaşta Yonatan da öldü. Yonatan'ın doğru davranışı ve Tanrı'nın meshedilmişi olan Davut'a sadakati onu esirgemedi. Böylelikle, kitap şu ciddi hatırlatmayla sonlanır: İnsanın bir kez ölmesi, sonra da yargılanması kaçınılmazdır (İbr. 9:27). Ölüm bilgeyi de budalayı da bulur (Mez. 49:10). Kalan yaşamda gelecek olan yargı için hazır olmak şart ve acildir. Eğer yakında öleceğinizi bilseydiniz, neyi farklı yapardınız? Değişim için neden bugün Tanrı'nın lütfunu aramıyorsunuz?

2. SAMUEL

2. SAMUEL

1. BÖLÜM

1. Amalekli yalan söyledi, hilenin kendisine bir ödül getireceğini varsaydı. Neredeyse her yalanın altında yatan motivasyon kendini koruma veya kendini yüceltmedir. Çoğu zaman yalanlar ortaya çıkarılır ve sonuçlarla yüzleşilmek zorundadır. Burada Amaleklinin yalanı ortaya çıkarılmadı ancak o kendisine inanılmanın sonucuyla karşılaştı. Mesele şudur ki, öyle ya da böyle, sözlerimiz bizi ele verecektir. Günahlarımızın bizi bulacağından emin olabiliriz. Ne kadar iyi plan yaparsak yapalım veya yalanlarımız ne kadar detaylı olursa olsun, kendimizi örtüp saklamak ya da her şeyi görmekte Olan'dan kaçmak diye bir şey yoktur. Mesih cezayı üstlenmemiş olduğu sürece, günah cezalandırılacaktır. Günahlarımızı itiraf etme konusunda Rab'be karşı neden tümüyle dürüst olmak zorundayız?

2. Davut'un Yonatan için duyduğu acı şiddetliydi. İşay oğlunun kendi arkadaşına olan sevgisi ne kadar da şefkat doludur! Ancak Davut'la Yonatan'ın arkadaşlığı ne kadar sıkıysa da Mesih'le halkı arasındaki arkadaşlığın yanında sönük kalır. Mesih, kendisini inkâr ya da terk etmek üzere olan öğrencilerine, "Size dost dedim" der (Yu. 15:15). Burada Davut'un neden Mesih'in peygamberlik niteliğindeki resmi olduğunu görüyoruz ki Mesih, "dünyada kendisine ait olanları hep sevmişti; sonuna kadar da sevdi" (Yu. 13:1).

2. BÖLÜM

1. Davut krallık yıllarına dair vaadi daha önceden almış olsa da (1.Sa. 16), onu kendi başına kurmaya çalışmadı. Birden çok şansa sahip olduysa da Saul'u öldürmeyi reddetti ve şimdi de sabrını sürdürmektedir. Davut, yükselişinin hem zamanı hem de şekli konusunda Rab'bin iradesi tarafından yönlendirilmeye istekliydi. Bu bize şunu hatırlatmaktadır: "İman eden acele etmez" (Yşa. 28:16 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Davut'un örneği sayesinde yaşamın her etkileşiminde, umudunda ve korkusunda, imanla ve duayla Tanrı'nın isteğini aramamız gerektiğini hatırlıyoruz. "Yaptığın her işte RAB'bi an; O senin yolunu düze çıkarır" (Özd. 3:6). Davut'un

örneği ayrıca bize Tanrı'nın vaatlerinden vazgeçmemeyi hatırlatmaktadır. Vaadin gecikmesi vaadin iptali anlamına gelmez. O'nun verdiği sözü kendi şeklinde ve zamanında yerine getireceğine güvenerek, Rab'bi beklemeyi öğrenmek zorundayız. Tanrı'yı beklemek, O'na olan imanınızı ve bağımlılığınızı nasıl arttırmaktadır?

2. Ayrılıkları, hatta ulusal düzeyde dahi olsa, şiddetle çözmeye çalışmak son çare olmalıdır. Saul'un yerine Davut'un hükümdar olması Tanrı'nın isteğiydi (1.Sa. 13:13-14; 15:28). İsrail, Rab'bi aramış olsaydı, Davut'un krallığı kan dökülmeden kurulabilirdi. Tanrı'nın isteğini ayırt etmek Tanrı'nın halkı için her zaman bir öncelik olmalıdır. Eğer komşularımızı kendimiz gibi seviyorsak, bütün insanlarla barış içerisinde olma ilkesini ilerletmek için mümkün olan en iyi yolları kullanalım ve gelecekteki o harika güne bakalım. O gün, "insanlar kılıçlarını çekiçle dövüp saban demiri, mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar" (Yşa. 2:4).

3. BÖLÜM

1. Davut'un İsrail'de hükümdar olması Tanrı'nın tasarısıydı. İlahi takdir, ilahi isteğin gerçekleşeceğini garantiledi. Tanrı kralların yüreklerini çevirmeye kadir olduğundan (Özd. 21:1), Saul'un soyunun baş önderi olan Avner'in yüreğini çevirdi ve onu, ulusun Davut'un hükümdarlığı altında birleşmesinde temel bir fail hâline getirdi. Avner'in –bencil ya da değil– niyetlerinden bağımsız olarak, Tanrı onu ilahi isteği gerçekleştirmek için kullandı. Tanrı'nın durumları ve insanları kontrol etme gücünün asla azalmadığından emin olabiliriz. Böylece, Tanrı'nın isteğinin olması ve krallığının gelmesi için dua ederken, hiçbir şeyin bunlardan herhangi birinin olmasına engel olamayacağından emin olabiliriz.

2. Öç Rab'be aittir (İbr. 10:30). Tanrı'ya ait olan bir işi üstümüze almaya kalkışmanın ciddi sonuçları olacaktır. Yoav'ın Avner'i haince öldürmesi trajik bir örnektir. Avner gerçekten de Yoav'ın kardeşini öldürmüştü ancak bu, savaş esnasındaydı ve şaşırtıcı bir savaş zaiyatı değildi. Yoav'ın işlediği cinayet hesaplanmıştı, nefret doluydu ve barış maskesi altındaydı. Davut bu suçun acımasız doğasını gördü ve Yoav'la ailesi üzerine lanet okudu. Kuvvetle muhtemel, başkaları tarafından mağdur edildiğimiz zamanlar olacak ve doğal dürtümüz, o kişiyle veya kişilerle ödeşmek olacaktır. Rab'be ait olanı O'na bırakmayı ve meseleleri kendi elimize almamayı öğrenmeliyiz. Nitekim Mesih bize kişisel olarak mağdur edildiğimiz zaman diğer yanağımızı çevirmeyi öğretmektedir (Mat. 5:39).

4. BÖLÜM

1. İş-Boşet tetikte olması gereken yerde uyuyordu. O pineklerken, düşman içeri girdi ve kendisi uykusunda öldürüldü. Herkes için barizdir ki, tehlike karşısında uya-

nık ve tetikte kalmak gerekir. Ancak bu ruhsal yaşam için de önemli bir stratejidir. 1. Petrus 5:8 şöyle der: "Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis kükreyen aslan gibi yutacak birini arayarak dolaşıyor." Mesih'in uyumakta olan öğrencilerine söylediği sözler yerindedir: "Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür" (Mat. 26:41). Hristiyanlar ruhsal savaşta nasıl tetikte kalabilirler?

5. BÖLÜM

1. Bu bölümdeki en önemli ifadelerden biri 19. ayettedir: "Davut RAB'be danıştı." O büyük bir diyarın kralıydı ancak tahtın üstündeyken bile Rab'bin öğüdüne muhtaç olduğunu hissetti. Davut kendisinden daha yüksek ve daha büyük bir şey olmadan tatmin olmadı. Yaşamda duayı gerektirmeyen hiçbir konum yoktur. Gün gelecek, dua, yerini yalnızca övgülere bırakacaktır. Ancak bu dünyada hiç kimse kendi durumlarının üstüne yükselemez. Hiç kimse karşılanması gereken bir sürü ihtiyaçtan, bağışlanması gereken günahlardan ve silinmesi gereken göz yaşlarından kaçamaz. Rab'be danışmamız gerekiyor. Hiçbir şey O'nun bilgisinden, ilgisinden ve kontrolünden kaçacak kadar küçük değildir. Siz yapmanız gerektiği gibi Rab'be danışıyor musunuz? Dua yaşamınızda nasıl büyüyebilirsiniz?

2. Tanrı kendi halkını farklı şekillerde yönlendirir ve O'na duyarlı ve açık olmayı öğrenmek zorundayız. Davut'un düşmana karşı harekete geçme işareti, hışırdayan yaprakların sesinden ibaretti ki bu oldukça sıradan ve oldukça güç algılanan bir şeydir. Yine de Davut, Tanrı'nın kendisini yönlendirmesi için dua etmiş olarak, ilahi talimata dikkat kesiliyordu. Çoğu zaman Tanrı'nın isteğini ararken gerekli koşulları kendimiz belirler veya senaryolar yazarız ve Rab'bi en bariz şekillerde harekete geçmeye zorlarız (O'nu sıkboğaz eder dururuz). Rab bazen böyle yapar. Ancak daha sık olarak, bize ihtiyacımız olan cevabı veren O'nun Sözü aracılığıyla Ruhu'nun "fısıltısı"dır. Mesele O'ndan korkmaktır; öyle ki, bize öğüdünü versin (Mez. 25:14).

6. BÖLÜM

1. Davut'un Antlaşma Sandığı'na olan arzusu onun Tanrı'nın sergilenen varlığına olan arzusunu gösteriyordu. Tanrı'nın yüreğine göre olan bu adam Rab'bin Antlaşma Sandığı'nı hak ettiği üstünlük yerine koymayı amaçlıyordu. Aklında Rab'bin görkeminden başka bir şey yoktu. Ancak ne yazık ki, gayretinin tutkusuyla sürüklendi. Arzusu iyiydi ve niyetleri paktı ancak onurlandırmaya çalıştığı Rab'bi gücendirdi. Tanrı Sözü'nün açık buyruklarına uymadıkça layık bir amaç edinmek yeterli değildir. Davut Antlaşma Sandığı'nın taşınmasında putperestlerin uygulamasını benimsedi (1.Sa. 6), Tanrı'nın talep etmiş olduğu titiz yöntemi çiğnedi. İbadet yöntemleri önemlidir ve kutsal ibadette dünyanın uygulamalarını benimsemekten veya uyarlamaktan kaçınmak zorundayız. Doğru şeyleri arzu eden ancak uygulama tarzı

açısından gevşek olan bir sürü Hristiyan vardır. Tanrı ibadetin tek hedefi olmakla kalmaz, aynı zamanda ibadetin kabul edilebilir yolunu da açıklamıştır.

2. Antlaşma Sandığı Eski Antlaşma'da Tanrı'nın varlığı için nihai simgeydi. Bu anlatı Tanrı'nın varlığını deneyimleme konusunda dört dersin altını çizmektedir. İlk olarak, Tanrı'nın varlığı anlaşılacak bir şeydir. Antlaşma Sandığı Tanrı'nın egemenliğini, kutsallığını, doğruluğunu, lütfunu ve merhametini bildirmektedir ki bunların hepsi Mesih'te gerçekleşmiştir. İkinci olarak, Tanrı'nın varlığı arzu edilecek bir şeydir. Davut'un arzusu Antlaşma Sandığı'nın uzun süreli yokluğunda daha da arttı (1.Sa. 7:1-2). Tanrı'nın varlığının yokluğu bizim için tahammül edilemez olmalıdır. Üçüncü olarak, Tanrı'nın varlığı korkulacak bir şeydir. Bu, Uzza'nın ölümünde zor yoldan öğrenildi. En kutsal insanlar bile kutsal şeylere sıradan şeylermiş gibi yaklaşarak onlarla senli benli olmamalılardır. Dördüncü olarak, Tanrı'nın varlığı zevk alınacak bir şeydir. Tanrı'dan zevk almak yapılan şeyleri doğru yoldan yapmaya değer. Davut Antlaşma Sandığı'nı Tanrı'nın yoluna göre yükselttiğinde sevince ve alçakgönüllü ibadete boğuldu. Bu ilkeler Tanrı'ya ibadette yaklaşma tarzımızı nasıl şekillendirmelidir?

7. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Davut'a antlaşma vaadi, Mesih'in kimliğini Davut'un ailesine daraltsa da Davut bu vaadin öneminin kendi ailesinin ve küçük krallığının çok ötesine uzandığını fark etti. İnancını ve bu vaadin dünya çapındaki önemine dair farkındalığını yansıtan ciddi bir ifadede bulundu: "Bu insanlığa vahiydir." Davut, tıpkı yüzlerce yıl önce İbrahim'e verilen vaatte olduğu gibi, kendi Soyu'nun dünya için kutsama olacağını gördü (Yar. 12:3; 22:18). Müjde Davut'la olan antlaşmayı nasıl bugün bizim için iyi haber kılıyor?

2. Davut'un vaat sonrasındaki duası bizim için dua konusunda harika bir örnek teşkil etmektedir. Bu duayı incelerken, Tanrı'nın karşılıksız lütfunun (21. ayet), yüceliğinin (22. ayet), iyiliğinin (23. ayet) ve lütufkâr antlaşmasının (24. ayet) onaylanışına dikkat edin. Dualarımız da benzer şekilde bu şeylere yönelik övgülerle dolu olmalıdır. Ayrıca Tanrı'nın yüceliğine yönelik arzuya (26. ayet) ve Tanrı'nın açıklanan isteğinin olmasına yönelik yakarışa da (28-29. ayetler) dikkat edin. Aynı şekilde biz de tüm dualarımızda Tanrı'nın onurunu aramalı ve Tanrı'nın vaatlerini alıp bunları O'nun söylemiş olduklarını yapmasına yönelik dileklere çevirmeliyiz.

8. BÖLÜM

1. Davut'un, düşmanlarını ardı ardına boyunduruk altına alması daha büyük Davut olan Rab İsa'ya işaret eden harika bir resimdir. O, kendisinin ve bizim tüm

düşmanlarımızı fetheden, kendi halkının Mesih ve Aracı olan Kralı'dır. O, halkını lütufla fetheder, onları kendi kudretinin gününde istekli kılar (Mez. 110:3). O, düşmanlarını kudretinin asasıyla fetheder (110:2). Ancak ister lütuf ister asa olsun, O fetheder. O'nun istekli tebaasından olanlarımız bağlılığımızı O'na sunmaya ve O'nu bize olan faydalarından dolayı övmeye dikkat etmeliyiz. Asilerden olmaya devam edenlerse Ruh'un çok geç olmadan Oğul'u onurlandırmayı buyuran çağrısına itaat etmelilerdir (2:12).

2. Davut'un halkını adaletle yönetmesi ideal Kral'a yönelik bir başka işarettir. Tanrı'nın Mesih'in krallığına ilişkin hükmü şuydu: "[O] egemenliğini adaletle, doğrulukla kuracak" (Yşa. 9:7). Benzer şekilde, 72. Mezmur, Mesih'in adil yargı icrasını detayıyla anlatır; O'nun hükümranlığı idealdir (45:6-7; Yşa. 11:1-5). İsa'dan başka hiç kimse kralların vahyedilen iş tanımını karşılayamaz: bu tanıma göre krallar, "insanları doğrulukla ve Tanrı korkusuyla yöneten" kişiler olmak zorundadırlar (2.Sa. 23:3). Bu, imanlılar için büyük teselli olmalıdır. Çoğu zaman kötülük üstünlükle hükmediyor ve yaşam da adaletsizliklerle dolu gibi görünür. Ancak tüm yeryüzünün Kral ve Yargıcı yalnızca doğru olanı yapar ve adalet galip gelecektir (Vai. 8:12-13). Bu gerçek, Hristiyanları nasıl güçlendirebilir?

9. BÖLÜM

1. Bu anlatı Müjde'yle, üzerinde derinlemesine düşünmeye değecek zengin paralellikler kurmaktadır. Burada İsa'nın sevgisini hatırlarız; O aciz, harap, değersiz günahkârları arar, kurtarır, sever ve onlarla yaşar ve onlara büyük ve kalıcı merhamet döker. Davut, kurtaracağı kişileri lütufla ve merhametle arayan Kurtarıcı'nın bir resmidir. Mefiboşet günahkârın bir resmidir. Onun sakat olması ve Lo-Devar'da (otlaktan yoksun yer) yaşıyor olması kendisini korkunç sefalet durumundan kurtarmaya hiçbir gücü ya da kaynağı olmayan günahkârı yansıtmaktadır. Bolca yapılan tedarik kurtuluşun kendisini tasvir etmektedir. Kralın oğlu olarak sayılmak ve muamele görmek ve kraliyet sofralarında ziyafet çekmekse imanlının Tanrı'nın ailesine evlat edinilişine ve tüm lütuf faydalarının tadını çıkarışına işaret etmektedir. Nitekim O aciz, kötü günahkârları ziyafet evine götürür (Ezg. 2:4).

2. Bu bölüm ayrıca oldukça pratik dersler öğretmektedir. Davut'un Yonatan'a olan sözünü hatırlaması gibi, Tanrı'nın çocuğu da başkalarına verdiği sözü tutmalıdır. Bu dünyanın insanlarının söz tutma konusunda imanlı kişiden daha iyi olduğunun söylenmesine asla yol açılmamalıdır. Davut'un buradaki örneği izlenmeye değer. Davut'un Mefiboşet'e gösterdiği iyilik bize muhtaç durumda olanlara iyilik göstermemizi öğretmektedir. Bir Tanrı çocuğu tarafından gösterilen her gerçek iyilik Mesih'i andırır. "Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım" (Gal. 6:10).

10. BÖLÜM

1. Hanun'un Davut'un iyiliğini reddetmesi, günahkârların Tanrı'nın Müjde'deki merhametini reddedişine benzerdir. Kendisine bir sürü fayda sunuldu ancak kendi aklınca ve kendisine tavsiyede bulunanlarca tüm bu faydalara kör oldu. Bu yönden Hanun, Yeremya 17'de tarif edilen lanetli adama çok benzemektedir; kendi aldatıcı yüreğine kulak vererek Tanrı'dan uzaklaşır (5, 9. ayetler) ve iyiliğe duyarsız olan bozkır çalısı gibidir (6. ayet). İnsanı Müjde'nin güzelliğini ve harikalığını görmekten alıkoyan şey günah sebebiyle yüreğin duyarsızlığı ve gözlerin körlüğüdür. Hanun'un Davut'un merhametini reddetmesi ahmakçaydı ve feci sonuçlar doğurdu. Ancak Müjde'yi reddetmenin sonuçları daha da ahmakça ve ciddidir.

2. Hanun, Davut'u reddetse de reddini Davut'un hizmetkârlarını aşağılayarak gösterdi. Hanun, Davut'a ulaşamadı, bu yüzden de acısını Davut'u temsil eden kişilerden çıkarttı. Bu, imanlıların çoğu zaman bu dünyada gördükleri fazlasıyla Tanrı ve lütuf karşıtı muameleyle benzerlik göstermektedir. Dünyanın Tanrı'ya ulaşması imkânsızdır, bu yüzden de dünya, Tanrı'ya olan nefretini kiliseye zulmederek gösterir. Ancak bu bizi şaşırtmamalıdır. Dünya bizden nefret ettiğinde hayrete düşmemeliyiz (1.Yu. 3:13) çünkü Mesih şöyle demiştir: "Dünya sizden nefret ederse, sizden önce benden nefret etmiş olduğunu bilin" (Yu. 15:18). Sonunda, Davut Oğlu kendi halkına tövbesiz, imansız ve itaatsiz dünya tarafından yöneltilen aşağılamaların karşılığını verecektir. "Rab diyor ki, 'Öç benimdir, ben karşılık vereceğim'" (Rom. 12:19). Siz bugüne dek Mesih uğruna nasıl aşağılandınız?

11. BÖLÜM

1. Burada günahın şehvetten eyleme doğru ilerleyişini görüyoruz. Bu vakada günah güzel bir kadına rastgele bir bakıştan doğdu. Bu, Göz Kapısı'nın (John Bunyan'ın tabiridir) nasıl İnsan Canı'na bir giriş olduğunu göstermektedir. Eyüp'ün yaptığını yapmaya, yani gözlerimizle bir antlaşma yapmaya çok ihtiyacımız vardır (Eyü. 31:1). Gözler yalnızca cana açılan bir pencere değil, aynı zamanda birçok günahın da körfezidir. Burada ayrıca günahın büyüyüşünü de görüyoruz. Bir bakış şehvete, şehvet zinaya, zina yalana ve yalan da yiğit bir askerin öldürülmesine yol açtı. Günah karşısında katılaşan bir vicdan tehlikeli bir şeydir. Bedenin arzuları güçlü ve aldatıcıdır. Tanrı'nın tasarısının dışında olduğumuzda, O'nun korumasını da bekleyemeyiz. Eğer gözlerimiz O'ndan sapıyorsa, yüreklerimiz ve ayaklarımız da çok geçmeden aynı kervana katılacaktır. Zırhınızı yoklayın. Kendi bedeninize karşı savaş açarak Ruh'un kılıcına sımsıkı tutunun. "Ayartılmamıza izin verme, bizi kötü olandan kurtar" diye dua etmeyi bırakmayın (Mat. 6:13).

2. Davut bu ayartıyı Rab'bin kralı olarak sahip olduğu vazifeyi ihmal ederek yarattı. Yaşamdaki diğer pek çok durumda da geçerli olduğu üzere, Davut evinde yatıyor

değil, savaşa önderlik ediyor olmalıydı. Thomas Watson şöyle demiştir: "Tembel bir insan Şeytan'ın tenis topudur; top oyun dışı kalana dek Şeytan onu ayartılarla atıp tutar." Birçok yönden bütün Hristiyan yaşamı savaş zamanıdır ve bu çatışmada rahata geçmek diye bir şey yoktur. Canın düşmanı av hâlindedir, saldıracak yerler aramaktadır. Tetikte olma vazifemizi ihmal etmememiz, Tanrı'nın sağlamış olduğu zırhla ve cephanelikle donanmamız ve iyi mücadeleyi sürdürmemiz şarttır.

12. BÖLÜM

1. Davut bir süre günahından tövbe etmemeyi sürdürmüştü ve dışarıdan bakıldığında her şeyi iyi gibi görünüyordu. Ancak Mezmur 32 ve 51'e göre Davut'un içinde bir savaş şiddetleniyordu. İki ordu savaşa diziliyordu ve günahı sürekli önündeydi (51:3; aynı çalkantı ayrıca 32:3-5'te tarif edilir). Davut kendi günahı içerisinde perişan hâldeydi ancak Rab'be itirafta bulunmamıştı. Tanrı, Davut'a günahını hatırlatmak için değil, ancak Tanrı'dan merhamet dilemesi için onu ruhsal olarak ayıltmak üzere lütfedip bir sözle peygamberi gönderdi. Tanrı merhamette zengin ve bağışlamaya hazır olsa da (Neh. 9:17), imanlılar çoğu zaman itirafta bulunma ve Tanrı'yla paydaşlığın yeniden zevkine varma konusunda yavaş kalırlar. Rab'bin önündeki suçlarımızı asgaride tutmak, günahlarımızı derhal itiraf etmek bilgecedir; öyle ki, suçluluk duygusu bizi tüm ruhsal sevincimizden mahrum etmesin. 1. Yuhanna 1:9 günah işlemekte olan Hristiyanlar için Natan sözü olmalıdır: "Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır."

2. Çocuğun ölümü göstermektedir ki günahın sonuçları Tanrı'nın terbiyesinin gerekli parçalarıdır (Mez. 94:12; Özd. 3:11-12; İbr. 12:5-11; Vah. 3:19). Günahtan ötürü kederlenmek ve ondan dönmeye kararlı olmak dahi bizi günahın tüm sonuçlarından muaf kılmaz. Bazen hata yapan çocuklar, ebeveynlerine kötü davranışlarından ötürü sadece üzgün olduklarını söyledikleri takdirde hiçbir terbiye edici eylemle karşılaşmayacaklarını varsayarlar. Ancak günahın sonuçlarının olduğunu öğrenmek ve sonrasında o sonuçları deneyimlemek kendi başına kutsallaştırıcı bir süreçtir (Özd. 20:30). Günahın sonuçlarından kaçınmanın en iyi yolu günahtan kaçınmaktır. Tanrı'nın kendi halkını terbiye etmesi neden bir merhamet eylemidir?

13. BÖLÜM

1. Amnon'la Yonadav arasındaki arkadaşlık doğru türden arkadaşlara sahip olma konusunda bir uyarıdır. Tanrı'ya yaraşır arkadaşlar hesap verme sorumluluğu sağlama ve Tanrı'yı gücendirecek davranışları önleme açısından etkili olabilirler. Ancak Yonadav tam tersiydi. Amnon'un yüreğinde alevlenen şehveti söndürmek yerine, ona şehvetini nasıl tatmin edeceği konusunda tavsiyede bulundu. Hristiyan ebe-

veynler Süleyman'ın Özdeyişleri 1:10'un talimatını çocuklarına her zaman hatırlatmalıdırlar: "Oğlum, seni ayartmaya çalışan günahkârlara teslim olma." Hepimiz, kutsallığı bozan türden arkadaşlıklardan sakınmalı ve kutsallığı destekleyen arkadaşlıklar geliştirmeliyiz.

2. Amnon, Tamar üzerinde güç kullanmadan önce de bir zinakârdı (Mat. 5:28). Benzer şekilde, Avşalom da Amnon'un ölümünü tasarlamadan çok önce bir katildi çünkü ondan nefret ediyordu (2.Sa. 13:22; bkz. Mat. 5:22; 1.Yu. 3:15). İkisi de şehvetin kontrol altına alınmadığı zaman neler olduğunu göstermektedir. Günah kendini eylemde göstermeden önce zihinde ve yürekte başlar. Doğru ve kutsal düşüncelere sahip olmak bu nedenle çok hayatidir. Amnon'un ve Avşalom'un zihinleri Filipililer 4:8'de ifade edilen düşüncelerle dolmuş olsaydı, bu anlatıdaki trajedi önlenebilirdi. Onların trajedisine bakarak zihinlerimi ve yüreklerimizi ruhsal meselelere kenetli tutmayı öğrenelim.

14. BÖLÜM

1. Tekoalı kadın, Davut'a anlattığı hikâyede durup düşünmemize değecek olan şaşırtıcı bir ifadede bulunmaktadır (14. ayet). İlk kısım bize ölümün kesinliğini hatırlatır: "Hepimizin öleceği kesin" (krş. Mez. 49:7-12, 17, 20; 89:47-48; İbr. 9:27). Ölümün kesinliğini görmek hastalıklı düşüncelere neden olmamalı, ancak Tanrı'nın bize Mesih'e güvenerek ve O'na tüm yürekten hizmet ederek sonsuzluğa hazırlanmamız için verdiği zamandan tam olarak faydalanmamız için bizi motive etmelidir. Nitekim ölüm yeryüzündeki fırsatın sonudur (2.Sa. 14:14'te dökülen su gibi).

2. 14. ayetin ikinci kısmı Müjde'ye doğrudan bir gönderme yapmaktadır: "Tanrı... sürgüne gönderilen kişi kendisinden uzak kalmasın diye çözüm yolları düşünür." Adem'de tüm insanlık cennetten sürgüne edildi (Yar. 3:24). Ancak Tanrı lütfedip günahkârların, kendi huzurundan atılan sürgünlerin kendisiyle barışabileceği bir plan tasarladı. Kadının vaat edilen Soyu, İbrahim'in ve Davut'un Soyu lanet altında olanları kurtarmak için zamanın doluluğunda gelecekti. İsa Mesih'in işi sayesinde, O'na tek yol, gerçek ve yaşam olarak güvenen herkesin Tanrı'nın huzuruna doğrudan erişim yolu açılmış oldu. İlk Adem yeryüzündeki cenneti kaybetti; ikinci Adem kendi halkı için göksel cenneti geri kazandı.

15. BÖLÜM

1. Birçok yönden, Davut'un aile sorunu kendisinin ekmiş olduklarını biçmesidir. Bir yandan Davut birden fazla karıyla birlikte rakip çocuklara sahip karmaşık yuva durumunun üzücü sonuçlarını biçmektedir. Tanrı'nın açıkladığı ölçütün dışındaki

evlilik her zaman sorunlara açıktır. Ancak en önemlisi de şudur ki, Avşalom'un bu isyanı Davut'un Bat-Şeva'yla olan günahının sonucudur: "Kılıç senin soyundan sonsuza dek eksik olmayacak" (12:10). Davut'un günahı bağışlandı ve bu birliktelikten bazı iyi şeyler dahi doğdu ki buna Mesih'in gelişi de dahildi (Mat. 1:6). Ancak yine de günahın kaçınılmaz sonuçları vardır ve Galatyalılar 6:7'nin uyarısı bu yüzdendir: Ektiğinizi biçersiniz.

2. Avşalom'un isyanı Davut'un öngörülen aile sorununun bir parçasıysa da Avşalom kendi eylemlerinde kişisel sorumluluktan ve suçluluktan muaf değildi. Avşalom hileciydi, haindi ve saygı duyması gereken babasına karşı vefasızdı (bkz. On Buyruk'tan beşincisi). Karizması ve cüretkâr vaatleri, Davut'un krallığındaki halkın anlık ihtiyaçlarına hitap etti. Hırsı vardı ancak budalalardaki hırs tehlikeli bir şeydir. Kendisini gereğinden fazla yüksekte gördü ve kendisine Tanrı tarafından verilmeyen bir konuma göz dikti. Onun budalalığı her türlü bencil hırsa karşı bir uyarıdır. İnsanları oldukları hâle getirenin Rab olduğunu ve Tanrı çocuğunun çağrıldığı yere her zaman tabi olması gerektiğini hatırlamak zorundayız (1.Ko. 7:20). Siz başkalarını kıskanıyor musunuz, yoksa Rab'bin sizi yerleştirmiş olduğu yerde O'na hizmet etmekle yetiniyor musunuz?

16. BÖLÜM

1. Süleyman'ın Özdeyişleri 18:17 şöyle der: "Duruşmada ilk konuşan haklı görünür, başkası çıkıp onu sorgulayana dek." Bu nedenle bir meselede aceleyle yargıya varmadan önce iki tarafı da dinlemek her zaman bilgecedir. Siva ile Davut arasındaki olay yerinde bir vakadır. Siva, Mefiboşet'i yanlış bir şekilde sunarak Davut'tan nemalanmak istedi ve Davut, olayı Mefiboşet'in tarafından duymak için ona hiç gitmeden hemen Siva'ya inandı. Oysa Mefiboşet sonrasında Siva'nın hilesini ortaya çıkardı (2.Sa. 19:24-30). Siva'nın yaptıkları alçakçaydı. Davut'un yaptıklarıysa ihtiyatsız ve temelsizdi. Çoğu zaman olaya dair tüm gerçekleri bilmeden yargıya varırız ve imandaki kardeşlerimize zarar veririz. Her suçlamaya veya dedikoduya inanmadan önce tüm gerçekleri öğrenelim ve diğer kişiyle doğrudan buluşmayı öncelik hâline getirelim (Mat. 18:15).

2. Davut bir kez daha Tanrı'nın adaletine olan güvenini gösterdi. Şimi'den kişisel olarak öç almak yerine (ki bunu yapmak için fırsatı vardı), meseleyi Rab'be bıraktı (12. ayet). Saul'un bu akrabası (5. ayet), Davut'un Saul'dan öç almak üzere fırsatları pas geçtiği zamanlarda Saul'un bulduğu merhameti buldu. Ateşe ateşle savaş açmak her zaman en kolayıdır ancak kötü muameleye katlanmak ve sonrasında merhamet göstermek çoğunlukla daha güçlü bir silahtır (Özd. 25:21-22).

17. BÖLÜM

1. 14. ayet bu bölümdeki kilit düşüncedir. Buradaki sahne entrikayla, siyasi dolaplarla, büyük cesaretle ve insani yardımda doludur ancak sahne arkasında Tanrı'nın tahtı vardır. Rab, Davut'u ve tahtını korumak üzere Avşalom'u aşağı indirmek için gerekli her detayı hükmetti ve düzenledi (Mez. 33:9-11). Olaylar geliştikçe, Avşalom kazanıyor gibi görünen anlar vardı ancak Tanrı onun çöküşünü belirlemişti ve Davut'un güvenliği hiçbir zaman gerçekten tehlikede değildi. Bu, Tanrı'nın tüm halkı için teselli edici bir fikir olmalıdır. Gerçekleştiğini gördüğümüz şeyler karşısında dikkatimizin dağılması ve cesaretimizin kırılması kolaydır ancak Tanrı'nın göklerde olduğunu ve ne isterse yaptığını her zaman hatırlamalıyız (Mez. 135:5-6). Cehennemde ya da yeryüzünde hiçbir güç Mesih'i durduramaz (Rom. 8:38-39). Ona bugün nasıl bel bağlamanız gerekiyor?

18. BÖLÜM

1. Avşalom hainlerin ilki ve oğulların en kötüsü olarak adil biçimde ihbar edildi. Bu bölümde görüyoruz ki asilerin sonu yıkımdır. Avşalom krallık tacına sahip olmayı hayal etti ve onun yerine bir mezar buldu. İroniktir ki Avşalom kendi adına bir anıt dikmişti ve bir taş yığının altına gömüldü. Kendisi için göze çarpan bir mezar kazıp utançla dışarı atılan Şevna gibi (Yşa. 22:15-19), Avşalom da adına ün getirmeyi umut etmişti. Hepimiz şunu öğrenmeliyiz: Otoriteye karşı isyanı ve itaatsizliği görmekte olan bir adalet gözü vardır.

2. Burada iyi bir babadaki yürek acısını görmekteyiz. Çocukların günahı Hristiyan aileler için her zaman bir kederdir, özellikle de asi çocuklar yaşamdaki son günlerine dek tövbesiz bir şekilde günahlarında ısrar ettiklerinde. Davut, oğlunun trajik sonunu duyduğunda kedere boğuldu çünkü oğlunun dünyada umuttan yoksun bir şekilde ölmüş olduğunu biliyordu. Soydaşlarının kurtuluşuna yarayacaksa kendisinin lanetlenmesini dileyen Pavlus gibi (Rom. 9:3-4), Davut da oğlunun mahkûmiyetten esirgenmesine yarayacaksa kendisinin ölmesini diliyordu. Çocuklar kendi kurtuluşlarının imanlı ebeveynlerinin gözünde ne kadar önemli olduğunu her zaman hatırlamalı ve ebeveynlerinin Rab'be teslim olma talimatını izlemelilerdir.

19. BÖLÜM

1. Davut'un Şimi'ye davranışı bize karşı suç işlemiş olanlara nasıl muamele edeceğimize örnek olmakta ve Davut'un daha büyük oğlu olan Mesih tarafından gösterilen daha büyük merhamete işaret etmektedir. Davut'un Mesih'e en benzer olduğu zaman belki de Şimi'yi bağışladığı zamandı. Şimi'nin günahları büyüktü ve bu, Davut'un bağışlamasını daha da büyük kılıyordu. Bu bize Mesih'in büyük işini ha-

tırlatmaktadır: "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Rom. 5:8). Matthew Henry'nin söylediği gibi, "Bağışlanmış olanlar bağışlamak zorundalar."

20. BÖLÜM

1. Yoav'ın Amasa'yı haince öldürüşü, kıskançlığın ve bencil hırsın ne kadar derinlere inebildiğini göstermektedir. Amasa'nın terfi edilmesi dolayısıyla Yoav artık bir zamanlar kendisine ait olan rütbenin ve ayrıcalığın artık çıkaramıyordu ve o rütbeyi tekrardan elde etmek için cinayet de dahil olmak üzere her şeyi yapmaya razıydı. Kişinin kendi konumundan memnun olmaması ve başkasının konumunu kıskanması aynı dehşet verici suça yol açmayabilir ancak bu tutumlar her zaman bize başkasına ait olana göz dikmemeyi buyuran onuncu buyruğu ihlal eder. Kıskançlık ayartısına teslim olmadan başkalarıyla sevinebilmek asil bir Hristiyan erdemidir (Rom. 12:15). Ne yazık ki Mesih'in kilisesi bu sinsi günaha karşı bağışık değildir. Rab'bin kendi öğrencileri bu günahtan suçlulardı. "Göklerin Egemenliği'nde en büyük kimdir?" (Mat. 18:1) diye soran ruha karşı duayla direnmek zorundayız. Tek çare kendini alçaltan Mesih gibi olmaktır (Flp. 2:5).

2. Avel-Beytmaakalı bilge kadın, bilgeliğiyle bir kenti kurtaran yoksul bilge adamı çağrıştırmaktadır (Vai. 9:14-15). Bu kadının yaptıkları olmasaydı, masum insanlarla dolu koca bir kent tek bir adamın isyanı yüzünden yok olabilirdi. İmanlı kişinin de bu kadını örnek alması ve görev zorlu olsa bile çatışan taraflar arasındaki fırtınayı dindirmeye çalışması gerekmez mi? "Ne mutlu barışı sağlayanlara" (Mat. 5:9). Siz çatışma içerisinde olan insanlar tanıyor musunuz? Nasıl bir barış sözü konuşabilirsiniz?

21. BÖLÜM

1. Antlaşma vaatleri bağlayıcıdır ve onları bozmanın ciddi sonuçları vardır. Yeşu, Givonlularla onların yaşamasına izin vereceğine dair bir antlaşma yaptı (Yşu. 9:15). Yıllar sonra Saul, Givonluları öldürerek o antlaşmayı bozdu (2.Sa. 21:1). Ondan yıllar sonra İsrail bir kıtlıkla karşılaştı ve Davut bunun nedenini Rab'be sorduğu zaman bunun Saul'un antlaşmayı bozmasından ötürü olduğunu anladı. Antlaşmayı Saul yapmamıştı ancak yine de ondan sorumluydu. Davut antlaşmayı bozmamıştı ancak yine de ondan sorumluydu. Sebepsiz geliyor gibi görünen sorunlar ve denenmeler bizim çok uzun süre önce edip de unutmuş olduğumuz yeminlerden kaynaklanıyor olabilir mi? Biz unutabiliriz ancak Tanrı unutmaz. Eğer yemin edildiyse, tutulmak zorundadır (Vai. 5:4-6). Tanrı onları ciddiye alır.

2. Ulusun Saul'un günahından ötürü acı çekmesi günahın güçlü etkisine dair canlı bir hatırlatıcıdır. Bir anlamda, özel günah diye bir şey yoktur. Günah ya ortaya koyduğu örnekle ya da ortaya koyduğu sonuçlarla başkalarını etkiler. Bu, önderler günah işlediğinde daha da şiddetlenir çünkü onların etki alanı çok büyüktür. Bağlam ister devlet, ister din, isterse de ev olsun, yetki sahibi olanların yetkileri altındakilerin üzerinde olumlu bir etki yapacak şekilde yaşamaları özellikle önemlidir. Yetki sahipleri bizim kendi yararımız için de iyi yönetim sergileyebilsinler diye dua etmek önemlidir (1.Ti. 2:2).

22. BÖLÜM

1. Davut'un bu ezgisi kendisinin her şeyi Rab'bin merhametine, antlaşma sadakatine ve zamanlı takdirlerine borçlu olduğunun farkında olduğunu göstermektedir. Davut, Rab'be hak ettiği şükranı ve övgüyü verme konusunda dikkatlidir. Benzer şekilde, biz de Tanrı'nın bizi yaşatarak, koruyarak ve her ihtiyacımızı ilahi takdiriyle sağlayarak bizim için yaptığı her şeye karşı bilinçli ve duyarlı olmalıyız. Davut gibi biz de yüreklerimizi ve seslerimizi övgüyle ve şükranla yükseltmeliyiz. Tanrı kendi halkının övgülerinden usanmaz, O'nu tekrar tekrar aynı şeyler için övüyor olsalar bile. Davut'un bu bölümdeki ezgisinin 18. Mezmur'la neredeyse aynı olması, bizi Rab'bin bize sağladığı faydaları asla unutmamaya ve O'na bunlardan ötürü şükretmeyi asla bırakmamaya yönlendirmektedir. Tekrarda bulunmak son derece kabul edilebilir bir şeydir; Tanrı özgünlükten daha çok içtenliği ve samimiyeti arzular.

23. BÖLÜM

1. Davut'un buradaki ideal hükümdar tarifi (3-4. ayetler) doğrudan tüm gerekliliklerini karşılayan tek Kral İsa Mesih'e işaret etmektedir. Davut antlaşma vaadinin nihai tamamlanışı olan Mesih'in gelmesi umuduyla sevinç buldu. Mesih'i kendi kurtuluşu olarak ve arzusunun toplamı olarak gördü. Davut O'nun gelişine baktı; bizse O'nun gelmiş olduğu ve yine geliyor olduğu gerçeğiyle seviniyoruz. Mesih halkının kurtuluşudur. O'nun bizim de yüreklerimizin tüm arzusu olduğu sözde kalmayıp gerçek olsun.

2. Davut'un güçlü adamlarının yiğitlikleri dikkate değerdir. Bu adamların her biri Davut'a tümüyle adanmış ve sadıktı; o kadar ki, kralları iyi olsun diye kendi yaşamlarını riske attılar. Krallarına hizmet etmekte cesur ve kararlılardı. Bu yiğit askerler yeryüzündeki bir krala hizmette kendilerini bu denli harcamaya razı oldularsa, göksel Kral olan Mesih'in hizmetkârlarının kendilerini O'na ve O'nun krallığını ilerletmeye tam bir adanmışlık ve öz veriyle dolu hizmetle ne kadar daha adamaları gerekir? O bize savaşlarımızda mücadele etmek üzere ihtiyaç duyduğumuz donanımı vermiştir (Ef. 6:10-18), dolayısıyla kendimizi O'nun hizmetine teslim edelim.

Yaşamda kendi çağrınızı ve yerinizi düşünecek olursanız, siz Rab için güçlü bir adam veya kadın olmak üzere nasıl gayret gösterebilirsiniz?

24. BÖLÜM

1. Nebukadnessar şöyle övünüyordu: "İşte onurum ve yüceliğim için üstün gücümle krallığımın başkenti olarak kurduğum büyük Babil!" (Dan. 4:30). Birçok yönden bu övünç hükümdarlığının sonundaki Davut'un bir yankısıdır. Davut'un halkı sayımı onun kibrini ve kişisel başarı duygusunu yansıtıyordu. Davut'un kariyeri boyunca, şu gerçek apaçık ortadaydı: Davut'un evini, krallığını inşa eden Tanrı'ydı (2.Sa. 7:8-16). Hükümdarlığı sırasında Davut bazılarının savaş arabalarına ve atlarına güvendiğini, oysa kendisinin Tanrı'ya güvendiğini bizzat söyledi (Mez. 20:7). Maalesef, sona doğru odağı kısa süreliğine de olsa kendisine döndü. Masum gibi görünen bir eylemin trajik sonuçları oldu, gururunun kaynağına dokundu. Bu bize bir uyarı olsun ve Tanrı'nın önünde her şeyde kendi yüceliğimiz için değil, O'nun yüceliği için alçakgönüllülükle yaşayalım.

2. Davut'un yüreği kendisini rahatsız eder etmez itirafta bulunması (10. ayet) bu anlatıdaki en teşvik edici ifadelerden biridir. İmanlı kişide ikamet eden Ruh vicdana günahı açıklar ve kişiyi tövbeye götürür. Davut gecikmedi; vicdanı onu vurur vurmaz Rab'be merhamet için yakardı. Bu izlenecek bir örnektir: Günahın icabına derhal bakmalıyız. Kurbanlar (25. ayet) Mesih'in günahtan arındıran kurbanına işaret etmektedir (1.Yu. 1:7). Davut yakmalık sunu sunar ki bir anlamda tümden adanmayı tasvir etmektedir (her şey sunağa konur) ve ayrıca esenlik sunusu sunar ki bu da Tanrı'yla tövbekâr günahkâr arasındaki paydaşlığı tasvir etmektedir. Tanrı'dan bağışlama aldığımızda (1.Yu. 1:9), kendimizi yeniden Tanrı'ya şükranla sunmamız gerekir (akla uygun tapınmamız budur, Rom. 12:1). Yakmalık sununun özellikle benliğin adanmasını tasvir ediyor olması, Davut'un Rab'be neden kendisine hiçbir maliyeti olmayan bir şey sunmak istemediğini açıklamaktadır (2.Sa. 24:24). Mesih'in kurbanı çarmıhta kendisine her şeye mal oldu. Günahlarınızın bedelini ödemekten aciz olsanız da Mesih'i izlemek maliyetli olacaktır. Bir Hristiyan olmanız size bugüne dek neye mâl oldu? Maliyetinden ötürü kaçındığınız herhangi bir tövbe alanı var mı?

1. VE 2. KRALLAR'A GİRİŞ

1. VE 2. KRALLAR'A GİRİŞ

YAZAR:

1. ve 2. Samuel tek bir bütün olduğu gibi, 1. ve 2. Krallar da tek bir kitaptır. Bunların dört kitaba ayrılması İbranice Kutsal Yazılar'ın Grekçeye çevrildiği Septuaginta'ya dayanmaktadır ki Septuaginta bu kitapları dört Krallık kitabı olarak düzenlemiştir. Günümüzde kabul gören düzenleme, İbranice Kutsal Yazılar'ın Daniel Bomberg tarafından yapılan 1518'deki baskısına atfedilmektedir. Kitapları düzenlemek üzere kullanılan farklı başlıklar içerikten bağımsızdır. Ancak 1. ve 2. Krallar tek bir bütün olduğundan, bu ikisine dair giriş konuları birlikte ele alınmaktadır.

Krallar'ın yazarı Yahuda krallığından, Babil sürgününün ilk kısmını yaşamış olan bir peygamberdi. Onun tarihsel anlatısı Nebukadnessar'ın yerini alan Evil-Merodak'ın hükümdarlığının başlangıcında, Yehoyakin'in Babil hapsinden çıkarılıp yükseltilmesiyle son bulur. Kitap anonimdir ancak hem Yahudi hem de Hristiyan gelenekleri yazar olarak Yeremya'yı kabul etmektedir. Kitapta Yeremya'nın yazarlığına engel teşkil eden hiçbir şey yoktur ve Tanrı esiniyle yazmış tarihçinin bu peygamber olması kendisine makuldür. Nitekim hizmetinin odağı Babil sürgününe yol açan olaylar ve sebepler olmuştur.

TARİH:

1. ve 2. Krallar'ın derlenmesi M.Ö. 586 ve 561 yılları arasına denk gelmiştir. Bu tarihler Yeruşalim'in yıkılışının ve yerine Evil-Merodak'ın geçtiği Nebukadnessar'ın ölümünün tarihleridir. Bu tarihler Yeremya'nın yazarlığını imkânsız kılmaz çünkü kendisi peygamberliğinde aynı olayları kaydeder (Yer. 52:31).

Kitapların kanonik bağlamı (derlenme zamanı) altıncı yüzyıla tarihlendirilir ancak tarihsel bağlam (detaylıca anlatılan olaylar) daha geniştir. Kralların hükümranlıkları ve aynı zamanda da eş krallıklar dönemleri için farklı hesaplama şekilleri olmasından dolayı kesin bir kronoloji belirlemek zordur ancak aşağıda kilit olayların genel bir kronolojisi ve her kral için ilgili verilerin olduğu bir tablo sunulmaktadır.

Tarihler (M.Ö.)	Kilit Olaylar
1050-1010	Kral Saul'un Hükümranlığı
1010-970	Kral Davut'un Hükümranlığı
970-931	Kral Süleyman'ın Hükümranlığı
722	Krallığın Rehavam'la Yarovam Arasında Bölünmesi
606	Yahuda'nın Babil Eliyle İlk Kısmi Sürgünü
597	Yahuda'nın Babil Eliyle İkinci Kısmi Sürgünü
586	Yeruşalim'in Yıkılışı ve Yahuda'nın Babil Eliyle Sürgünü

İSRAİL KRALLARI

Kral	Tarihler (M.Ö.)	Yıllar	Kutsal Yazı	Peygamberler
I. Yarovam	931-910	22	1. Krallar 12:25-14:20	Ahiya
Nadav	910-909	2	15:25-32	
Baaşa	909-886	24	15:33-16:17	Yehu
Ela	886-885	2	16:8-14	
Zimri	885	7 gün	16:15-20	
Omri	885-874	12	16:21-28	
Ahav	874-853	22	16:29-22:40	İlyas, Mikaya
Ahazya	853-852	2	1. Krallar 22:51-2. Krallar 1:18	İlyas
Yehoram	852-841	12	2. Krallar 3:1-9:24	İlyas, Elişa
Yehu	842-814	28	9:1-10:36	Elişa
Yehoahaz	814-798	17	13:1-9	Elişa
Yehoaş	798-782	16	13:10-25	Elişa
II. Yarovam	793-753	41	14:23-29	Yunus, Hoşea, Amos
Zekeriya	753-752	6 ay	15:8-12	Hoşea
Şallum	752	1 ay	15:13-16	Hoşea
Menahem	752-742	10	15:17-22	Hoşea
Pekahya	742-780	2	15:23-26	Hoşea
Pekah	752-732	20	15:27-31	Hoşea, Odet
Hoşea	732-722	9	17:1-6	Hoşea

YAHUDA KRALLARI

Kral (Kraliçe)	TARİHler (MÖ)	Yıllar	Kutsal Yazı	Peygamberler
Rehavam	931-913	17	1. Krallar 14:21-31	Şemaya
Aviyam	913-911	3	15:1-8	
Asa	911-870	41	15:9-24	Azarya
Yehoşafat	873-848	25	1. Krallar 22:41-50; 2. Krallar 3	Yehu, Yahaziel, Eliezer
Yehoram	848-841	8	2. Krallar 8:16-24	İlyas
Ahazya	841	1	8:25-29	
(Atalya)	841-835	6	11:1-21	
Yoaş	835-796	40	12:1-21	Zekeriya
Amatsya	796-767	29	14:1-22	
Azarya	791-770	52	15:1-7	Zekeriya, Yeşaya
Yotam	750-734	16	15:32-38	Yeşaya, Mikaya
Ahaz	734-716	16	16:1-20	Yeşaya, Mikaya
Hizkiya	716-687	29	18:1-20:21	Yeşaya, Mikaya
Manaşşe	696-642	55	21:1-18	
Amon	642-640	2	21:19-26	
Yoşiya	640-609	31	22:1-23:30	Hulda, Yeremya
Yehoahaz	609	3 ay	23:31-34	Yeremya
Yehoyakim	609-598	11	23:25-24:7	Yeremya
Yehoyakin	598-597	3 ay	24:8-16	Yeremya
Sidkiya	597-586	11	24:17-20	Yeremya

TEMA:

Tanrı'nın krallığının, Davut'un oğulları aracılığıyla gelişmesi, bozulması, bölünmesi, gerilemesi ve dağılması.

AMAÇ:

Tanrı kendi antlaşma vaatlerine sadık kalıyor olsa da imandan sapmanın yargıya yol açtığını göstermek.

TOPLU BAKIŞ:

1. ve 2. Krallar'ın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Bu kitap bir bakıma bir teodise, yani ilahi adaletin bir savunmasıdır. Ulus, Rab'bin gözünde kötü olanı yapmıştı ve Rab öfkeyle onları kendi huzurundan attı (2.Kr. 24:19-20). İsrail'in ve sonrasında Yahuda'nın sürgünü Tanrı'nın kendi antlaşma halkını kurtarmaktaki acizliğini gösteren bir şey değildi; aksine, O'nun vaadi ilerletmek ve antlaşma sözünü tutmak için kullandığı araçlardı. Bu kitabın amacı doğrudan Yasa'nın Tekrarı'nın teolojisiyle ve topraklara sahip olmanın antlaşma itaatine bağlı olduğunu vurgulayan uyarılarıyla bağlantılıdır (Yas. 27-28). Krallar kitabı millî tarihten daha çok dinî tarihe odaklanarak, şunu tartışmasız bir şekilde ortaya koymaktadır: Rab bu halkı kendisine karşı günahlarından ötürü huzurundan attı. Asurlular ve Babilliler, Tanrı'nın elinde O'nun antlaşma tasarısını gerçekleştirmek için bulunan silahlardı. Ayrıca Tanrı'nın Davut'a olan antlaşma vaadine sadakati de odak konusudur. Nitekim kralların çoğu korkunç bir şekilde hüsrana uğrasa da Davut'un hanedanlığı devam eder. Ancak Yahuda krallarının hüsranı dahi Davut'un daha büyük oğlu İsa Mesih'e yönelik arzuyu ve beklentiyi arttırmaya hizmet etmiştir ki O, kusursuz bir doğruluk ve barış krallığını kuracaktır.

1. Krallar, Davut'un ölümünden Ahav'ın ölümüne dek İsrail tarihini ele alır ki bu yaklaşık olarak 120 yıl süren bir periyottur. Bu periyoda hâkim olan şey, ulusun antlaşmaya itaat ve itaatsizlikle dolu olan inişli çıkışlı tarihine karşın Tanrı'nın devam eden ve sarsılmayan antlaşma sadakatidir. Krallar askerî veya millî başarılarına göre değil, Yasa'nın Tekrarı ışığında Tanrı'nın yasasına ne kadar uyduklarına göre değerlendiriliyorlardı. Günaha ve başarısızlıklara yöneltilen odak insanın çaresiz durumuna ışık tutarak kurtuluşa dair önemli bir işlev olarak karşımıza çıkmaktadır; şöyle ki, tek çare Tanrı'nın antlaşma vaadini yerine getirmek üzere gelmekte olan Kral'dır. İster Yahuda'dan ister İsrail'den olsun, kralların en kötüleri aslında Mesih teolojisine ve beklentisine katkıda bulunuyorlardı. Mesih'e olan ihtiyacı anlamak Müjde'yi anlamanın hayati bir bileşenidir.

Mesih'e olumlu bir şekilde işaret eden bazı yükseliş anları da olmuştur. Süleyman'ın bilgeliğini, zenginliğini ve işlerini öne çıkaran ilk günleri, İsa karşısında sönük kalsa da muhakkak Mesih'in temsilleridir. Nitekim Mesih kendi hakkında şöyle demiştir: "Bakın, Süleyman'dan daha üstün olan buradadır" (Mat. 14:42). Benzer şekilde, tüm bezenmiş güzelliğiyle ve törensel ritüelleriyle birlikte tapınağın inşası doğrudan İsa'ya işaret etmektedir ki O yine, "Burada tapınaktan daha üstün bir şey var" demiştir (Mat. 12:6).

2. Krallar, Ahav'ın yerine geçen Kuzey Kralı Ahazya'nın hükümranlığından başlayıp Babil'de esir düşen Güney Kralı Yehoyakin'in gördüğü iyi muameleye kadar, bölünmüş krallığın tarihini ele alır ki bu yaklaşık olarak 290 yıllık bir periyottur. Özellikle Hizkiya'nın ve Yoşiya'nın hükümranlıkları boyunca Güney'den (Yahuda) gelen bazı parıltıları hariç tutarsak, bu döneme hâkim olan şey her iki krallıkta da ruhsal karanlık ve gerilemedir.

Krallar'ın peygamberlik sözüne yönelttiği özel dikkat de kurtuluş açısından önem arz etmektedir. Nitekim iman Tanrı Sözü'nü duymakla olur. Yahuda'nın ve İsrail'in kralları peygamberlere tabilerdi. Tanrı kendi yetkili Sözü'nü ulaştırmak için kendi peygamberlerini gönderdi; böylelikle peygamberler de kralları cezayla tehdit etti, onları tövbeye çağırdı ve kurtuluş bildirdiler. Özellikle de İlyas ve Elişa çok önemliydi. Tanrı onları gerçek dinin yok olma tehlikesi altında olduğu en can alıcı anda ortaya çıkardı. Onların vaazları ve mucizeleri sayesinde, tek ve gerçek diri Tanrı'nın eşsizliği inkâr edilemez oldu. Gün ne kadar karanlık olsa da Tanrı'nın karanlığa ışık saçacak bir sözü vardır.

Krallar'da peygamberlik yazılarının hepsinden bahsedilmese de hepsinin (sürgün sonrasındaki peygamberler olan Hagay, Zekeriya ve Malaki hariç) 2. Krallar'ın zaman dilimi süresince hizmet edip yazmış olması, Tanrı'nın merhametine tanıklık etmektedir. Şöyle ki, O yargıya dair uyarıda bulunmak, tövbe buyurmak ve günahkârların tek umudu olan Mesih'in Müjdesi'ni duyurmak üzere vaizler gönderdi. Peygamberlik etkinliğinin bu periyottaki yoğunluğu, her ne kadar peygamberlerin sözleri onları duyan çoğu kişi tarafından olduğu gibi reddedildiyse de, insanın bozulmuşluk duygusunu arttırmaktadır ki bu da Müjde'yi son derece gerekli kılar. Günah dahi kurtuluş mesajına katkıda bulunur; günah olmadan Müjde'ye ihtiyaç da olmazdı.

Tanrı'nın, Mesih'in gelişini kesinleştirmesindeki antlaşma sadakati en canlı hâliyle yılanın bir soyu olan (Yar. 3:15) kötü kraliçe Atalya'nın ihanetinde sergilenir (2.Kr. 11). Hanedanlık evini yok etmede başarılı olmuş olsaydı –ki niyet buydu– Davut oğlu olan Mesih vaadi hiç olurdu. Ancak Tanrı ilahi takdiriyle Atalya'nın çevirdiği dolaptan Yoaş'ı çıkardı ve böylece Mesih'in geleceği soy olan Davut soyunu güvence altına aldı. Hiçbir şey Tanrı'nın sarsılmaz kurtarış amacını boşa çıkaramaz. O, Kurtarıcı olarak kendi Oğlu'nu gönderecektir. Krallar kitabının tanıklık etti-

ği üzere, çeşitli insan krallıklarının yükselişi ve düşüşü tamamen tek ilahi Kral'ın egemen kontrolü altındadır ve O başarısızlığa yer vermeden Oğlu'nun krallığını kuracaktır.

GENEL HATLAR:

I. Krallığın Süleyman'ın Altında Gelişimi ve Gerileyişi (1.Kr. 1:1—11:43)

A. Süleyman'ın Taç Giyişi ve Krallığın Sağlamlaştırılması (1.Kr. 1:1—4:34)

B. Süleyman'ın Tanrı'nın Antlaşması Sayesinde Tapınağı İnşası (1.Kr. 5:1—9:9)

C. Süleyman'ın Rab'den Gelen Bilgeliği ve Zenginliği (1.Kr. 9:10—10:29)

D. Süleyman'ın Antlaşmayı Bozması (1.Kr. 11:1–43)

II. Krallığın Sekteye Uğraması ve Bölünmesi (1.Kr. 12:1–16:28)

A. Krallığın Ayrılması (1.Kr. 12:1–24)

B. İsrail'in İmandan Sapması ve Yahuda'nın Terbiye Edilmesi (1.Kr. 12:25—14:31)

C. İki Krallık Çatışma İçerisinde (1.Kr. 15:1—16:28)

III. İlyas'la Elişa'nın Rab İçin Mücadelesi (1.Kr. 16:29—2.Kr. 13:25)

A. İlyas'ın Ahav'ın Evine Karşı Hizmeti (1.Kr. 16:29—2.Kr. 1:18)

B. İlyas'ın Yüceltilmesi ve Elişa'nın Güçlendirilmesi (2.Kr. 2:1–25)

C. Elişa'nın Ahav'ın Evine Karşı Hizmeti (2.Kr. 3:1—10:36)

D. Davut Soyunun Yahuda'da Kurtarılışı (2.Kr. 11:1—12:21)

E. Tanrı'nın İsrail'e Yönelik Sabır Dolu Merhametleri (2.Kr. 13:1–25)

IV. Krallığın Dağılması (2.Kr. 14:1—25:30)

A. İsrail'in ve Yahuda'nın Aşağı Doğru Gidişatı (2.Kr. 14:1—16:20)

B. İsrail'in Asur Tarafından Yıkımı (2.Kr. 17:1–41)

C. Yahuda'nın Hizkiya Altında Ruhsal Uyanışı (2.Kr. 18:1—20:21)

D. Yahuda'nın Manaşşe ve Amon Tarafından Ruhsal Çöküşü (2.Kr. 21:1–26)

E. Yahuda'nın Yoşiya Altında Diğer Uyanışı (2.Kr. 22:1—23:30)

F. Yahuda Krallığı'nın Sonu (2.Kr. 23:31—25:30)

1. KRALLAR

1. KRALLAR

1. BÖLÜM

1. Adoniya büyük üvey kardeş Avşalom'la sadece yakışıklılıkta değil, aynı zamanda güç için duyulan bencil, dizginsiz hırsta da benzeşiyordu. Süleyman'ın Özdeyişleri alaycının üzerine dökülen yargının, aynı yolu tutmamaları için başkalarına bir uyarı olduğunu öğretmektedir (Özd. 19:25; 21:11). Ne yazık ki Adoniya, Avşalom'un isyanına ve ölümüne bakıp kendini Tanrı'nın isteğine ters bir şekilde yükseltmenin feci sonuçları olan bir budalalık olduğu dersini çıkaramadı. Adoniya, krallık tahtının tayin edilen varisinin Süleyman olduğunu biliyordu ancak yine de buna karşı çıktı. Tanrı'nın isteğine karşı çıkmak her zaman perişanlığa götürür. İnsan kendisini öne çıkarmasını körükleyecek kibre ve ihtiyatsız küstahlıklara karşı tetikte olmalıdır. Gerekli tüm niteliklere sahip olduğumuzu düşünürken başka birinin terfi almasına rıza göstermek, Kurtarıcı tarafından örnek olarak ortaya konan türden alçakgönüllülük gerektirir. Pavlus'un kilisedeki çatışmaya yönelik talimatı buydu, Mesih'in düşüncesine sahip olmaktı (Flp. 2:1-5). Adoniya gibi olmaya ayartıldığınızda ne yapabilirsiniz?

2. Adoniya'nın niyetleri şüpheli olsa da sunağın boynuzlarına tutunması güzel bir Müjde resmi sunmaktadır. Sunak kurban, barışma ve kurtulma yeriydi. Barış sağlayıcı olan Süleyman, Adoniya'yı ölümü hak etmesine rağmen esirgedi. Bu hem Süleyman'dan hem de tüm döşemesi ve ritüelleriyle tapınaktan daha büyük olan Mesih İsa'ya tutunan bir günahkârın simgesidir. Günahkârın ölümden yaşama geçirilmesi ancak ve ancak Mesih'e tutunmasıyla olur.

2. BÖLÜM

1. Tanrı çoğu zaman adaletinin icrasını geciktirir ancak onu asla kenara atmaz. Yoav büyük günah işlemişti ve hiçbir ceza almamış gibi görünüyordu. Ancak, "Günahlı yüz kez kötülük edip uzun yaşasa bile... kötü, Tanrı'dan korkmadığı için iyilik görmeyecek" (Vai. 8:12-13). Tanrı'nın iyiliği ve sabrı tövbeye yol açmalıdır (Rom. 2:4) ancak tövbesizler kötülükte inat ederler ve sonunda da Tanrı'dan hak etiklerini alırlar. Yoav insan kanı dökmüştü ve kendi kanı da insan tarafından dökülecekti.

Aynı şekilde, bugün günahkârlar "her zamanki yaşamı" Tanrı'nın durgunluğunun ya da adalet ihmalinin bir göstergesi olarak algılamamalıdırlar. Tanrı, günahkâra işlemiş olduğu kötülüğe göre gereken karşılığı verecektir. Rab kötülerin kötü işlerini hatırlar ve er ya da geç, onların üzerinde cezalarını icra edecektir. Bizim için tek çare Rab İsa Mesih'e sığınmak ve yalnızca gerçek, kurtaran imanla O'nun kanında günahlarımızdan yıkanmaktır.

2. Yoav'ın sunağa boşu boşuna tutunuşu kurtuluş için dinî rutinlere, ritüellere ve geleneklere güvenmenin etkisizliğine dair ciddi bir ders vermektedir. Mesih'i ve O'na yönelik kurtaran bir bağımlılığı içermeyen din faydasızdır. Ancak birçok kişi sadece kiliseye gitmenin ya da başka dinî eylemler sergilemenin yeterince iyi olduğu konusunda kendini kandırmaktadır. Tapınağa gitmek Yoav'ı kurtarmaya yetmedi ve sadece kiliseye gitmek de hiç kimseyi kurtarmaya yetmez. Günahlarımızın bağışlanması için ne yapmak zorundayız?

3. BÖLÜM

1. Rab, Süleyman'ın bencillikten uzak olan bilgelik dileğini yerine getirdi ve ona ayrıca dilemediği şeyler de verdi (12-13. ayetler). Bu, Tanrı'nın muhteşem iyiliğine ve lütfuna tanıklık etmektedir; Pavlus'un Tanrı esini sözleriyle, "Tanrı düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (Ef. 3:20). Bundan öğrenmemiz gereken şey şu ki dua sadece kendimizi zenginleştirmek için sıraladığımız bir istekler listesi değil, Rab'bin isteğinin olması için O'nu aradığımız bir araçtır. Tanrı'nın bizim için olan çağrısını ve görevlerini yerine getirebilmemiz için bize gereken bilgeliği ya da beceriyi bahşetmesi için dua etmeliyiz. Bugün Rab'den hangi bilgeliğe ihtiyacınız vardır?

2. Kral Mesih kusursuz bilgelik ve adaletle hüküm sürmek için Ruh'u doluluğuyla almıştır. Söz ve Ruh kilisenin tüm bilgeliğinin kaynağıdır (Ef. 1:17; Kol. 3:16). Bilgelik için dua etmek ve sonra kılavuz olarak bu dünyaya danışmak yetmez. İmanla Mesih'e bakmak ve Kralımız'ın Sözü olan Kutsal Yazılar'a bel bağlamak zorundayız. Ancak bu şekilde Mesih'e hak ettiği saygıyı gösteririz (1.Kr. 3:28).

4. BÖLÜM

1. Süleyman'ın krallığının yücelikleri ve genişliği Mesih'in ve krallığının güzel bir resmi veya tipi olarak işlev görmektedir. Süleyman ne kadar büyüktüyse de daha büyük olan Mesih karşısında sönük kalır (Mat. 12:42). Süleyman Tanrı'dan bilgelik aldı ancak Mesih bizzat Tanrı'nın Bilgeliği'dir (Özd. 8:12-35; 1.Ko. 1:30). İsrail'in sınırları Süleyman'ın yönetimi altında genişti ancak Mesih'in krallığı sınırsızdır, gezegendeki her ulustan ve halktan tebaası vardır (Mez. 2:8). Süleyman'ın bir ordu

kurması gerekiyordu ancak Mesih tüm düşmanlarına karşı direnilmez bir demir asayla hüküm sürmektedir ve kendisinin kudretli gününde direnilmez bir şekilde istekli kılınan insanlara sahiptir (110:2-3). Süleyman tüm tebaasının tatminkâr bir yaşam için gerekli olan her şeye sahip olduğu bir esenlik krallığı yönetti (1.Kr. 4:20). Mesih'in krallığındaki vatandaşlar her türlü kavrayışı aşan bir esenliğin zevkine ne kadar daha fazla varırlar!

2. Süleyman sadece insani konularda ve siyasette değil, aynı zamanda doğa ve biyoloji konularında da büyük bilgelik sergiliyordu. Tüm yaratılış Tanrı'nın görkemine tanıklık eder ve O'nun büyük kimliği ve işi hakkında bir şey açıklar. Hristiyan inancı öğrenmeyi teşvik eder. Birçok üniversite kutsal öğrenimin mümkün olduğu bir kurum arzu eden kutsal adamların teşebbüsüyle başlatılmıştır. Gerçek kutsallık, ilimi destekler ve gerçek bilim Tanrı Sözü'ne sıkı sıkıya bağlıdır. "Rab korkusudur bilginin temeli" (Mez. 110:10). Araştırmacılar ve bilim insanları Tanrı'yı nasıl yüceltebilirler?

5. BÖLÜM

1. Mesih göğe yükseldiğinde, yeryüzündeki hizmeti sona gelmişti ve istirahate çekildi. Ancak Süleyman'ın krallığı bize hatırlatmaktadır ki günümüz, Kralımız için durgun kalma zamanı değil, O'nun kendi bilgeliğini kullanarak yaşayan tapınağını, yani kiliseyi kurmak üzere her ulustan insanları göreve aldığı dönemdir. Bir gün tüm kilise istirahatine girecektir; o zaman Tanrı'nın görkemi insanla olacak, böylece hiçbir tapınağa ihtiyaç olmayacaktır.

2. Bu bölümden çıkan bir ders de önünüzdeki görevler için hazırlanmanın önemidir. Bilge Süleyman bunu şu şekilde ifade etti: "Balta körse, ağzı bilenmemişse, daha çok güç gerektirir ama bilgelik başarı doğurur" (Vai. 10:10). Gerekli aletleri kullanmadan önce hazırlamak herkes için barizdir. Süleyman bilgeliğini tapınağın inşası için gerekli hazırlıkları yaparak sergiledi. Bu bir sağ duyu meselesiydi ancak sağ duyu eksikliği, bir kilisenin yarım kalan bir inşaat projesinde olduğu gibi, Rab'be leke getirebilir (Lu. 14:25-33). Mesih bu ilkeyi ruhsal yaşama uygulamıştır (Lu. 14:25-33). Rab İsa'yı izlemek maliyetli zorlukları ve hatta acıyı beraberinde getirir. O'nu sona kadar izlemek için ileriye bakmak, maliyeti hesaplamak ve kendinizi hazırlamak zorundasınız.

6. BÖLÜM

1. "Yapım halindeki tapınakta çekiç ve balta dahil hiçbir demir aletin sesi duyulmadı" diye okuyoruz (7. ayet). Tapınak nispeten sessiz bir şekilde inşa edildi. Yeni Antlaşma hem bireysel hem de topluluk olarak imanlıları Tanrı'nın tapınağı olarak

tanımladığından, bu sessizlik Rab'bin kendi kilisesinin inşa etme tarzına dair de bir şey söylemektedir. İnsanlar karşısında fazla gösterim ya da gürültülü bildiri olmadan Rab günahkârları tövbe ve imanla kendisine döndürür ve kilisesini genişletir. O, insanların özel yaşamlarında kendi işini sergiler ve onların bu dünyada kendi tanıkları olmalarını sağlar ancak bunu şatafatlı sergi veya tantana olmadan yapar.

2. Tapınak, kendisinden önceki Buluşma Çadırı gibi, Tanrı'nın kendi halkıyla birlikte ikamet etmesini simgeliyordu. Tapınak güzel ve bezeliydi; tapınaktan daha büyük olup gelmekte olan Kişi'ye yönelik işaretlerle dolu olan çok özel bir yerdi (Mat. 12:6). Mesih'te Tanrı doğrudan insanla ikamet etmek üzere geldi ve lütuf ve gerçekle dolu olan görkemini gösterdi (Yu. 1:14). Süleyman'ın tapınağı görkemliydi ancak Tanrı'nın görkeminin tüm parlaklığıyla ışıldadığı yer İsa Mesih'in yüzüdür (2.Ko. 4:6). Daha da harika olan bir şeyse şudur ki, Mesih şimdi kendi halkının yüreklerinde çok özel ve yakın bir şekilde ikamet etmektedir (Kol. 1:27). Ancak Tanrı'nın Hristiyanlarla ikameti Süleyman gibi düşmüş, günahlı bir adamın itaatine değil, Tanrı-insan olan İsa'nın kusursuz itaatine dayanmaktadır (İbr. 7:26). Dolayısıyla, Mesih'teki imanlılar Tanrı'nın huzurunun zevkine sonsuza dek varacaklardır.

7. BÖLÜM

1. Süleyman'ın kendi sarayını bitirmeden önce tapınağı bitirme önceliği (6:38; 7:1), tapınağın Babil sürgününden sonraki yeniden inşasıyla bariz tezatlık içerisindedir. Hagay'ın matemle bildirdiği üzere, ülkeye geri dönenler tapınak yıkık durumdayken, kendi inşaatı tamamlanmış olan evlerinde rahatlıkla oturuyorlardı (Hag. 1:4). Kendi menfaatlerini Tanrı'nın önüne koydular ve Tanrı'nın işi zarara uğradı. Süleyman'ın örneğiyse doğru rotayı çizmektedir. Tanrı'yı ve O'nun krallık işini ilk sıraya koymak diğer her şeyi yerli yerine koyar. Dikkat ederseniz, Süleyman'ın kişisel menfaatleri zarara uğramadı ve krallığındaki inşaat projeleri muazzamdı. Tanrı hiç kimsenin borçlusu değildir; O kendi halkıyla ilgilenecektir. O kendisini onurlandıranları onurlandıracaktır.

2. Tapınağın her bileşeni Tanrı'ya ve O'na nasıl ibadet edileceğine dair açıkladıkları yönünden önemlidir. Bu bölümde kurban sunağının hemen ötesindeki, dış avludaki yıkama küveti olan dökme havuza özel dikkat verilir (23. ayet). Tapınağın tüm üç bölmeli tasarımı ve buna karşılık gelen döşemeleri Tanrı'ya nasıl yaklaşılacağını öğretmektedir. Sunak ilk gelir çünkü Tanrı'ya yaklaşmak kan sunusuyla başlamak zorundadır. Sonrasında, kutsal yere girmeden önce kâhinlerin küvette suyla temizlenmeleri gerekiyordu ki burada Mezmurlar 24:3-4 yansıtılır: "RAB'bin dağına kim çıkabilir, kutsal yerinde kim durabilir? Elleri pak, yüreği temiz olan." Kâhinlerin tasvir ettikleri şey bugün de Hristiyanlar için bir gerekliliktir. Tanrı'yla paydaşlık af ve paklık gerektirir; hem ışıkta yürümeyi hem de Mesih'in kanıyla arındırılmayı gerektirir (1.Yu. 1:7).

8. BÖLÜM

1. Tapınak ne kadar güzel ve görkemliyse de Rab onu kendi görkemli varlığıyla doldurana dek bir binadan başka bir şey değildi (10-11. ayetler). Bir evi Tanrı'nın evi yapan şey Rab'bin varlığıdır. Tanrı'nın artık kutsal binalarının olmadığı ve O'nun gerçek tapınağının kilise halkı olduğu günümüzde bu ne kadar daha doğrudur (1.Ko. 3:16)? Güzel mimari ve etkileyici toplantılar, yaşayan Tanrı'nın varlığının yerini tutmaz. Mesih dışarıda durmuş, girmek için kapıyı çalıyorken kilisemizin zengin olduğunu düşünüp, Laodikya'nın düştüğü hataya düşmeyelim (Vah. 3:17, 20). Tanrı'nın özel varlığı için dua etmek ibadet hazırlıklarımızda bir rutin olmalıdır.

2. Kutsal Yazılar'da bizim için kayda geçirilen dualardan nasıl dua edeceğimizi öğrenebiliriz. Süleyman'ın duası izlenecek bir örnek ortaya koymaktadır. Duasında övgü ve tapınma, itiraf, aracılık ve dilek vardır. Kendisi sıkça Tanrı'nın sözlerine ve vaatlerine göndermede bulunmaktadır. Bu duayı detaylıca işleyip Süleyman'la birlikte dua etmek ve kişisel ihtiyaçlarımızı ve meselelerimizi ele almak iyi bir ruhsal egzersiz olacaktır. Dua her zaman Tanrı'ya olan bağımlılık duygumuzun göstergesidir. Rab'be olan ihtiyacımızın ne kadar bilincindeysek, o kadar sık ve etkili bir şekilde dua ederiz.

9. BÖLÜM

1. Rab, Davut'a verilen antlaşma vaadini yinelemek ve antlaşma yükümlülüklerini terk etmeye karşı uyarıda bulunmak üzere Kral Süleyman'a göründü (1-9. ayetler). İsrail'in kralı olarak, Tanrı'nın önünde antlaşmada ulusu temsil ediyordu. Onun itaati halkın arasında Tanrı'nın krallığını ve varlığını tesis edecekti; itaatsizliği ise ulusu imandan sapmaya ve yargıya götürecekti. Öyleyse kusursuz doğruluğa, ilahi doğruluğa sahip bir Kral vaadi ne değerlidir (Yer. 23:5-6)! Mesih'in kusursuz itaati O'nunla bir olanlar için Tanrı'nın krallığını ve varlığını güvence altına almıştır. Mesih'te onlar Tanrı önünde doğru sayılırlar ve Mesih'in Ruhu sayesinde onlar da içten itaatte yürürler.

2. Rab, İsrail'in kendisinin buyruklarını terk etmesi ve sahte ilahları benimsemesi hâlinde bedelin ne olacağını açıklamaktadır (9. ayet). Rab kendi tapınağını terk edecek ve İsrail halkını terbiyeye ve perişanlığa teslim edecekti. Tanrı'yla paydaşlığın tadını çıkarmak yaşam paklığını ve günahı terki gerektiriyordu (2.Ko. 6:17-18; 1.Yu. 1:5-10). Bugün kiliseleri cezbedip onları Tanrı Sözü'nün gerçeğinden uzaklaştıran birçok ayartı vardır. Bu tür imandan sapmalarda tehlike büyüktür: Rab kendisini geri çeker. Hristiyanlar geri gitmeye başladıklarında, günahlarını itiraf etmekte hızlı olmalı ve Mesih kanıyla bağışlanma ve düzelme aramalılardır.

10. BÖLÜM

1. Kral Süleyman'ın görkemli hükümdarlığı, Süleyman'dan daha büyük olan Mesih'in görkemli krallığının bir yansımasıdır. Buradaki bilgelik, refah, bolluk, varlık ve görkem, krallığı sonsuza dek kutsama ve esenlikle sürecek olan Mesih'in hükümdarlığının sonsuz görkeminin zayıf bir suretinden ibarettir (Mez. 72; Ef. 1:3). Saba Kraliçesi, Süleyman'ın tüm görkemini gördü ve Süleyman'ın görkeminin yarısının bile kendisine açıklanmadığını söyledi. Tanrı halkı cennete girdiğinde ve O'nun krallığının yücelikleriyle halkının kutsanmışlığını gördüğünde, o da adeta nefessiz kalacaktır ve her biri kendisine Mesih'in yüceliklerinin yarısının dahi anlatılmamış olduğunu söyleyecektir. Kral Süleyman, Saba Kraliçesi'ne nasıl krallara layık armağanlar verdiyse, Mesih de halkıyla kendi zenginliğinin bolluğundan Tanrı'nın doluluğunu paylaşır (1.Kr. 10:16-19).

2. Süleyman'ın çok sayıda at toplaması (26-29. ayetler) krallığına bir gölge düşürmektedir çünkü bu, Rab'bin buyruğunu küçümsemiştir ve dünyasal güçle dünyasal bir övüncü göstermektedir (bkz. Yas. 17:16-17). Yokluğun ayartıları zordur ancak refahın ayartıları daha kötü olabilir. Kralın daima Rab'bin bir hizmetkârı olması gerekiyordu. Hepimiz kendi güçlü yönlerimizle ve kaynaklarımızla övünmekten sakınalım ve Tanrı bizi başarıyla kutsasa dahi her zaman alçakgönüllü hizmetkârlar olarak yaşayalım.

11. BÖLÜM

1. Süleyman yaşlandığında, karıları onun yüreğini Tanrı'dan uzaklaştırdılar (4. ayet). Süleyman'ın çöküşü yavaş yavaş oldu. Hükümranlığının başında Firavun'un kızıyla evlendi (3:1). Bu, Tanrı'nın putperestlerle evlenmeme koşulunu çiğnediyse de görünen o ki Süleyman bunun sonuçlarını bir miktar dizginleyebildi; nitekim hükümranlığının ilk kısmında Rab'be kulluk vardı. Ancak bu, Süleyman'ı daha fazla günaha yöneltti. Şu bize bir uyarı olsun: Tövbe olmadan günah ancak ve ancak büyüyecek ve bizi Rab'den daha da uzaklaştıracaktır. Günahı itiraf ederek ve Rab'den bağışlamasını ve ayartıya direnmemiz için yardımını dileyerek, günahın derhal icabına bakmamız şarttır.

2. Süleyman'ın çöküşü kendi söylediği şeye dair bir hatırlatıcıdır: "Bir olayın sonu başlangıcından iyidir" (Vai. 7:8). Süleyman örnek bir başlangıç yaptı; Rab'be olan mutlak bağımlılığını görüp bilgelik aradı ve kendisini tüm yüreğiyle tapınak işine adadı. Ancak ne yazık ki Süleyman çoğu zaman bilgeliğiyle olduğu kadar ahmaklığıyla da hatırlanmaktadır. Antik ve modern kilise tarihi iyi başlayan ancak Tanrı'yı onurlandıran yıllarca hizmetin ardından bir günahla tanıklığını çökerten imanlıların trajik örnekleriyle doludur. Kendimizi sürekli duaya ve uyanık kalmaya adamalıyız ki sona kadar sadık kalalım.

12. BÖLÜM

1. Rehavam akran baskısına boyun eğmenin klasik bir örneğidir. İlahi bakış açısıyla, tüm bunlar ilahi tasarıyı gerçekleştirmek üzere düzenlendi. Ancak insani bakış açısıyla, bilgelikleri ve deneyimleriyle büyüklerinin öğüdüne kulak vermiş olsaydı, krallığının büyük çoğunluğunu kaybetme faciasını önleyebilirdi. Bu hepimiz için ve özellikle de genç insanlar için bir uyarı olmalıdır. Süleyman'ın kuvvetle muhtemel doğrudan oğlu Rehavam'a ve aynı zamanda da hepimize söylediği şeye kulak verin: "Oğlum, seni ayartmaya çalışan günahkârlara teslim olma" (Özd. 1:10) ve "Oğlum, babanın uyarılarına kulak ver, annenin öğrettiklerinden ayrılma" (8. ayet). Büyüklerimize kulak vermek bazen neden zordur?

2. Rehavam akılsız arkadaşlarını dinledi ancak Yarovam kendisini dinledi ki bu daha da tehlikelidir. Yüreğinde bir eylem rotası çizdi (33. ayet) ve bu rota yeni kurulmuş krallığı açılışından itibaren aşağı doğru sürükledi. Yürek her şeyden aldatıcıdır, bizi Rab'den uzaklaştırır (Yer. 17:5, 9). Yarovam'ın tasarladığı plan politika olarak mantıklı ve etki olarak da başarılı görünüyordu ancak ne doğruydu ne de hikmetli bir plandı. Tanrı ona krallığın kurulması için gerekli koşulu vermişti ve bu koşul da itaatti (1.Kr. 11:38). Tanrı'nın yollarını izlemek geleceğimizi tehlikeye atıyor gibi görünebilir ancak aslında onu güvence altına almaktadır.

13. BÖLÜM

1. İsimsiz peygamber zıt yönlerden bir derstir. Bir yandan, örnek alınması gerekir. Rab ona tehlikeli bir görev verdi ancak o hiçbir çekince duymadan Tanrı'ya itaat etti, düşman krala ileteceği korkusuz bir mesajla düşman sahasına girdi. Aynı şekilde hepimiz düşman bir dünyanın ortasında Tanrı'ya ve Mesih'e tanıklık etme cesaretine sahip olmalıyız.

2. Diğer yandan, bu peygamber Tanrı'ya itaatsizliğe karşı ciddi bir uyarı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu peygamber Tanrı'nın vermiş olduğu net, yanılmaz buyruklara güvenmek yerine, kendisinden daha tecrübeli gibi görünen ancak Tanrı'nın Sözü'yle çelişen daha yaşlı bir peygambere güvendi. İtaatsizliğinin sonucunu ödedi ve bunu hak etti. Ruhları ayırt etmek için her zaman dikkatli olmalıyız. Kendi aklımıza itaat etmemeli, başkalarının sözlerinin peşinden gitmemeli, ancak Tanrı Sözü'nün net yönergelerinde kalmalıyız.

3. Yoşiya'yla ilgili peygamberlik (2. ayet) Tanrı'nın peygamberlik sözünün harika isabetliliğini göstermektedir (2.Kr. 23:14-17). Peygamberliğin yerine gelmesi için olanlar peygamberlikten 300 yıl sonra oldu ancak yine de önceden bildirilen her detaya kadar doğruydu. Tanrı sonu bilir ve onu başlangıçtan tayin etmiştir, dolayısıyla geleceği önceden bildirmek O'nun için zor değildir; bu O'nun tanrılığının

bir işaretidir (Yşa. 46:9-10). Peygamberliğin nasıl isabetli bir şekilde yerine gelmiş olduğunu görmek bizi cesaretlendirmelidir: Tanrı neyi önceden bildirmişse, o şey sanki çoktan olmuş gibi kesindir.

14. BÖLÜM

1. Tanrı gazabında merhametini hatırlar (Hab. 3:2). Tanrı adil gazabını ve yargısını günahından ötürü Yarovam'a bildirdi. Oğlu Aviya'nın ölümcül hastalığı o gazabın bir parçasıydı ancak Tanrı burada merhametini göstermektedir. Bu çocuk diğer tüm erkek akrabalarının karşılaştığı utanç verici ölümden esirgenecekti. Tanrı merhametle onun doğal sebepler aracılığıyla ölmesini sağladı. Bu çocuk hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz ancak Tanrı, Aviya'da kendisini hoşnut eden bir şey gördü. Rab kötülerin ölümünden zevk almaz (Hez. 18:32) ancak kutsalların ölümü O'nun için değerlidir (Mez. 116:15).

2. Yarovam Kuzey Krallığı'nın tüm tarihindeki en dehşet mirasa sahiptir; kendisi İsrail'i günaha sürükleyen kişi olarak bilinmektedir. Her günah Tanrı'ya karşı dehşet bir suçtur ancak Rab İsa'nın dediği gibi, başkalarını günaha sürüklemek ayrı cezayı hak eder (Mar. 9:42). Dindarlıkla değil de günahla hatırlanmak ne büyük bir trajedi olurdu. "İyi ad hoş kokulu yağdan... iyidir" (Vai. 7:1). İyi bir itibara ve kutsal bir tanıklığa sahip olmak her imanlının duyduğu bir endişe olmalıdır. Hiçbirimiz çok uzun süreliğine hatırlanmayacağız (Vai. 1:11) ancak mirasımız ne kadar kısa ömürlü olursa olsun, şöyle olsun: Tanrı'dan korktuk ve başkalarını doğruluk yolunda etkiledik (Dan. 12:3).

15. BÖLÜM

1. Asa, "RAB'bin gözünde doğru olanı" yaptı (11. ayet) ve "yaşamı boyunca yüreğini RAB'be adadı" (14. ayet). Yine de genel anlamdaki adanmışlığına ve Rab'be olan tavizsiz sadakatine rağmen, iman eksikliğine, Tanrı'dan çok insandan korktuğuna işaret eden şeyler yaptı. Asa tapınak parasını Ben-Hadat'a kendisini Baaşa'dan kurtarması için rüşvet vermek üzere kullandı. Putperest bir krala güvenmek yerine, Rab'den kurtarış istemesi gerekiyordu. Rab bundan hoşnut değildi ve Asa'yı akılsızlığından ötürü azarlamak için bir peygamber gönderdi (2.Ta. 16). Tehlike gerçekti ancak Asa gördüklerinin tehlikesinin, kendisinin imanını gölgelemesine izin verdi. İmana değil de gözle görülene dayanarak yaşamak her zaman daha kolaydır ancak her şeyden çok Tanrı'dan korkmamız ve yaşamın her durumunda adımlarımızı yönlendirmesi için O'na güvenmemiz gerekir (Özd. 3:6).

16. BÖLÜM

1. Omri'ye yönelik Kutsal Kitap'ın değerlendirmesiyle seküler tarihçinin değerlendirmesini karşılaştırmak, Tanrı'nın meseleleri nasıl farklı gördüğünü ve neyin gerçekten önemli olduğunu göstermektedir. Devlet adamlığı açısından bu kral çok şey başardı. Moavlıları fethetti ve oğlu Ahav'ı Fenikeli prenseslerden biriyle evlendirerek, onlarla ticaret antlaşmaları yaptı. İsrail'de bir krallar hanedanlığı kurdu ve yepyeni bir başkent kurdu; ticaret yollarını kontrol etti ve krallığı için güvenilir gelir sağladı. Ancak başarılarından bir tanesi bile Kutsal Yazılar'da geçmez. Kutsal Yazılar'da kayda geçirilen tek şey onun Rab'den korkmadığı ve kendisinden önce hüküm sürmüş olan kralların hepsinden daha çok kötülük yaptığıdır. Bu da göstermektedir ki yaşamdaki en önemli şey bizim prestij ya da gelir açısından neler başardığımız değil, Rab'den korkup korkmadığımız ve O'nu sevip sevmediğimizdir. Sonsuz kutsamalar getirecek olan budur ancak bu yaşamdaki tüm başarılar çok geçmeden solup gidecek bir hiç olacaktır. Yaşamınızın emekleri arasından hangileri sonsuzluk boyunca kalacak?

17. BÖLÜM

1. İlyas'ın hizmetiyle birlikte bir mucizeler periyodu başlamaktadır. Hristiyanlar haklı olarak Tanrı'nın ilahi takdirini yaşanan bütün olaylarda görürler. Ancak dar anlamıyla mucizeler, Tanrı'nın doğaüstü gücünden doğan ve O'nun eşsiz yüceliğine tanıklık etmek üzere kurtuluş tarihinin hayati noktalarında meydana gelmiş olan normal dışı işleridir. Örneğin, Kutsal Kitap Musa aracılığıyla yapılan mucizelerin Rab'bi diğer Mısır ilahları arasında yüceltmek için, İlyas ve Elişa aracılığıyla yapılanların Tanrı'nın Baal ibadeti karşısındaki üstünlüğünü bildirmek için ve Rab İsa'nın ve elçilerinin zamanında yapılanların ise Mesih'in gelişine tanıklık etmek ve kurtuluşu gerçekleştirmek için olduğundan bahsetmektedir. Böyle mucizeler nadir olsa da bize Tanrı'nın gücünün sınırsız olduğunu öğretmektedir. Bu nedenle, İlyas'ın dualarıyla İsrail'in üzerine yasanın antlaşma lanetlerini indirdiği gibi, biz de Tanrı'nın vaatlerini büyük imanla duaya dökebiliriz (Yak. 5:16-18) çünkü O bizim dilediğimizden ya da düşündüğümüzden daha fazlasını yapabilecek güçtedir (Ef. 3:20).

2. İlyas (ve sonrasında Elişa) tarafından yapılan mucizeler kendi başına Tanrı'nın gücüne tanıklık etmektedir ancak antik dönem edebiyatından açıkça görülmektedir ki neredeyse her mucize Baal'a dair belirli bir putperest inancını hedef alıyordu. Detaylı bir biçimde peygamberler Baal'la bağdaştırılan güçlerin gerçekte yalnızca Yahve'ye ait olduğunu kanıtladılar. Görünen o ki peygamberler Baal'a ibadet edenlerin neye inandıklarını biliyorlardı. Bu inanç savunuculuğu, yani Kutsal Yazılar'ı onlara saldıranlara karşı koruma disiplini için iyi bir derstir. İnanç savunuculu-

ğunun amacı bu dünyanın putperest inançlarının boşluğunu ortaya çıkarmak ve gücün, bilgeliğin ve iyiliğin yalnızca Rab'be ait olduğunu sergilemektir.

18. BÖLÜM

1. Rab kendisini tek gerçek Tanrı olarak bildirmek için çalışmaktadır. Putlar her zaman O'nun yaşamın belirli bir alanındaki egemenliğine meydan okur. Mesih'in çarmıhtaki ölümü, İlyas'ın Karmel'deki kurbanı gibi, bu dünyanın güçlerini kesin olarak yenmiştir (Kol. 2:15). Şimdiyse çarmıhın ve diri Kurtarıcı'nın gücünün bildirisi aracılığıyla Rab tüm halkların kendisinin Rab Tanrı olduğunu ve bir başkasının olmadığını bilmelerini sağlamaktadır (1.Kr. 8:60; Yas. 4:35). Bu tanıklığımızın kilit bir bileşenidir: İnsanlara yalnızca Rab'bin Tanrı olduğunu anlatmalı (Yşa. 43:10-13) ve tüm halkları tek Kurtarıcı olarak O'na dönmeye çağırmalıyız (45:21-22).

2. Yakup, "İlyas da tıpkı bizim gibi insandı ... gayretle dua etti" (Yak. 5:17-18). İlyas'ın Ahav'a ve Baal'ın peygamberlerine karşı çıkarken sergilediği cüretkârlığı ya da birçok mucizesindeki gücünü düşündüğümüzde, onunla bizim aramızda herhangi bir benzerlik kurmak zordur. Ancak yine de İlyas bizim için özellikle de dua pratiği açısından bir örnek sağlamaktadır. O alçakgönüllü bir şekilde, yüzü yerde dua etti; ayrıntılı bir şekilde, insanların ihtiyaçları için dua etti; istikrarlı bir şekilde, bir cevap almadan altı kez ve etkili bir şekilde dua etti. İlyas yaptıklarını yapabildi çünkü Tanrı Sözü'nü biliyordu ve Tanrı'nın Sözü'nü yerine getireceğine güvendi. İlyas'ın örneği size duada büyümeniz için nasıl meydan okuyor?

19. BÖLÜM

1. Çoğu kez ruhsal yaşamlarımızdaki düşüş noktaları yükseliş noktalarının hemen ardından gelir. Karmel Dağı'nın tepesinde İlyas, Tanrı uğruna cesur atılımlar sergiledi ve örnek dualar etti. Ancak bu olağanüstü zaferlerin hemen ardından korkuya boğuldu, can derdine düşüp kaçtı ve mantıksızca düşündü. "İlyas da tıpkı bizim gibi bir insandı" (Yak. 5:17) ve kendimizi onunla bağdaştırabiliriz. Büyük ihtimalle fiziksel olarak bitkin düşmüştü ki bu da depresyonuna katkıda bulundu. Fiziksel ve ruhsal olan arasında göz ardı edilemez bir bağlantı vardır. Şu dikkat çekicidir ki, Rab ona bir şey demeden önce, uykuya dalmasına müsaade etti ve sonrasında gerekli besini sağladı. Rab kendi halkının zayıflığını bilir ve İlyas'ı da azarlamadı. Ancak bu bizim için ruhsal zaferlerin ardından özellikle tetikte olmamız ve ruhsal ihtiyaçlarımıza olduğu kadar fiziksel ihtiyaçlarımıza da dikkat etmemiz konusunda bir uyarı olmalıdır.

2. Elişa'nın peygamberlik görevine olan tepkisi, Mesih'in izleyicisi olacak herkes için örnek niteliğindedir. Yeni öküzlerinden dolayı Mesih'i izlemeyi reddedenlerin

aksine, Elişa öküzlerini geride bıraktı (Lu. 14:19). Ancak öğrencilerin ağlarını bırakıp Rab İsa'yı izledikleri gibi (Mar. 1:18), Elişa da Tanrı'nın isteğini yapmak üzere çiftçilik yaşamını bıraktı. Mesih şöyle dedi: "Sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz" (Lu. 14:33). Rab kendisine tümden adanmışlık çağrısında bulunmaktadır. O ilk önce kendisini çarmıhta feda etti ve şimdi de bizi çarmıhımızı yüklenmeye çağırmaktadır (27. ayet). Mesih'i izlemenin bedeli ne olursa olsun, buna değer. Çarmıhınızı yüklenmek sizin için ne anlama gelecektir?

20. BÖLÜM

1. Ahav ne kadar kötü ve hak etmez olsa da Tanrı ona ruhsal anlamda kendine gelmesi için bir fırsat verdi. Düşman karşısında sayıca fazlasıyla küçük kalmasına ve teslim olmaya razı gelmesine rağmen, Tanrı bir peygamber gönderip zafer vaat etti; öyle ki, Ahav "benim RAB olduğumu anlayacak" (13, 28. ayet). Ahav, Tanrı'nın sözünü aldı ve bundaki gerçeği birinci elden gördü ancak yine de günahlarından tövbe etmedi ve Rab'be kurtaran bilgiyle dönmedi. Ahav'ı bilgiden nefret eden ve Tanrı'dan korkmayı seçmeyen ahmaklar arasında görmek kolaydır (Özd. 1:22-33). Bu düzenli olarak Tanrı Sözü'nün öğretilişini duyan ve sürekli olarak imanla ve tövbeyle teslim olma fırsatına sahip olanlar için bir uyarıdır. Yaşam getiren aynı mesajın, onu işitip reddedenleri katılaştırabildiğini unutmayın. Bu, her Hristiyan ailede bu gerçeği çocuklara belletmek için bir fırsattır.

21. BÖLÜM

1. Navot'un bağını vermeyi reddetmesi karşısında Ahav'ın davranışı istediği olmayan bencil bir çocuğun davranışıdır. Ahav sinirlendi ve surat astı (4. ayet). Sahip olduğu birçok şeyden dolayı minnettar olmak yerine, başkasına ait olan şeyi istedi. Onuncu buyruğu çiğnemesi altıncı ve dokuzuncu buyruğu da çiğnemesine yol açtı. Çocuklar Rab'bin kendilerine vermiş olduklarıyla yetinmeyi, başkasına ait olana göz dikmemeyi ve istedikleri olmadığında surat asmamayı küçük yaştan öğrenmelilerdir. Bu, yaştan bağımsız olarak herkesin öğrenmesi gereken bir derstir.

2. Ne yazık ki dünyadaki mahkemeler her zaman adalete hizmet etmemektedir (Vai. 3:16; 5:8). İzebel'in düzmece duruşması uygun yasal prosedürleri takip ediyor gibi görünüyordu. Yasa idam gerektirecek bir suç için iki ya da üç tanık talep ediyordu (Yas. 17:6) ve İzebel de suçlamayı yapmaları için iki tanık ayarladı. Doğru kişi mahkûm edildi ancak dünyadaki her mahkemeden daha yüksek olan Tanrı bunu bilir ve sonunda adalet galip gelecektir. Dünyanın bugüne dek görmüş olduğu en büyük adli hata, Rab İsa'nın duruşmalarında oldu. O, Yahudiler tarafından yanlış yere suçlandı, Pilatus tarafından suçsuz bulundu ancak yine de mahkûm edildi. Mesih'in kötü insanlar önündeki duruşmasında yaşanan facia karşısında hayrete

düşsek de şu gerçekle sevinmek zorundayız: O'nun Golgota'ya giden ölüm fermanı bizim kurtuluşumuz için Tanrı'nın isteğinin gerçekleşmesiydi (Elç. 2:23). Tanrı insanın adaletsizliğine rağmen hüküm sürmektedir. Bu bize bugün etrafımızdaki adaletsizliklerle yüzleşirken nasıl teselli olabilir?

22. BÖLÜM

1. "O sırada bir asker rasgele attığı bir okla İsrail Kralı'nı... vurdu" (34. ayet). Bu, Tanrı'nın şaşmaz ilahi takdirinin basit ancak derin bir gösterimidir. Ahav savaşta ölüme mahkûm edilmişti ve kendisini gizleyerek o yargıdan kaçmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. İsimsiz bir asker özel bir hedef belirlemeden okunu fırlattı ancak Tanrı o okun uçuşunu tam da gitmesi gereken yere yönlendirdi. Bundan şunu öğrenebiliriz: Yargıdan sahte kılıkla, kaçmakla ya da gizlenmekle kaçış yoktur (Amo. 5:19). Kendimizi gizleyip kaçmaya çalışmak yerine, gözleri bir ateş alevi gibi Olan'a teslim olmak sonsuzlukta daha iyidir (Vah. 1:14). Mesih tüm insanlık üzerindeki, hatta krallar üzerindeki egemen Kral'dır (Mat. 28:18; Vah. 1:5). Sizin O'nu size vermiş olduğu güç ve yetkiyle hangi şekillerde onurlandırmanız gerekiyor?

2. "Yehoşafat İsrail Kralı ile barış yaptı" (44. ayet). Bu, İsrail krallarının en kötüsüyle –tapınak yerlerini kaldırmaması ve Ahav'la barış yapmaması haricinde– "RAB'bin gözünde doğru olanı" yapmasıyla yad edilen bir Yahuda kralı arasındaki beklenmedik bir ittifaktı. Tanrı merhamet edip onu savaşta öldürülmekten esirgedi (32-33. ayetler) ancak onun kendi akılsızlığı kendisini tehlikeye soktu. 2. Tarihler 20:35-37 ayrıca Yehoşafat'ın, Ahav'ın kötülük eden oğluyla ticari bir ilişkiye girmesinden ötürü Tanrı tarafından azarlandığını da kaydeder. Pavlus imanlıları imansızlarla aynı boyunduruğa girmemeleri konusunda uyarır çünkü ışığın karanlıkla ortaklığı yoktur (2.Ko. 6:14-15).

2. KRALLAR

2. KRALLAR

1. BÖLÜM

1. Gökten ateş çağırmak ilahi güce dair aşikâr bir işaretti. Ancak bu, akabindeki sonucun da ötesinde, Yahve'nin Baal üzerindeki üstünlüğünün başka bir sergileniş-iydi. Kenan yazıtlarından biliyoruz ki ateş ve özellikle de şimşek, Baal'ın etkinlik alanına giren şeyler olarak görülüyordu. Baal'ın yaygın resimlerinden biri, onu elinde asası olarak bir yıldırımı tutarken resmeder. İroniktir ki, Baal'ı bulmak için gidenler, Yaratıcı olarak doğanın her gücünü kontrol eden gerçek Tanrı'yla karşılaştılar. Yardımı yanlış yerde arıyorlardı. İhtiyacımız ne olursa olsun, yardım bulabileceğimiz yer tek gerçek ve yaşayan Tanrı'dır. Asla bu dünyanın yollarını ve onun kabul görmüş şeylerini takip etmemeliyiz. Bağımlılığımız yalnızca Rab'de olmalıdır.

2. Rab kendi hizmetkârlarını yok etmek isteyenleri ateşle cezalandıracaktır. Bu, kişisel öç almayı aklamaz ya da kötülerin derhal yargılanacağını da vaat etmez. Şimdi Müjde uğruna sıkıntılara katlanma zamanıdır (Lu. 9:54-56). Ancak gün gelecek ve ateş inecektir, kiliseyi yok etme tasarıları yapanlar Mesih'in gazabıyla karşılaşacaklardır (Vah. 20:9). Bu, zulüm gören imanlılara nasıl umut verebilir?

2. BÖLÜM

1. İlyas'ın ölmeden göğe yükselişi Baal'ı alçaltan ve Yahve'yi yücelten son bir eylemdi çünkü Baal ölüm üzerinde sözde güce sahip olup bulutlara biniyordu. Bu, Eski Antlaşma'da ölümden sonra yaşamla ilgili olan başlıca metinlerden biridir ve Eski Antlaşma kutsallarının da esasında Yeni Antlaşma kutsallarıyla aynı umuda sahip olmuş olduklarını göstermektedir. Bedenden yoksun olmak Rab'le birlikte olmaktır (2.Ko. 5:8). Tanrı kendisine ait olanların hepsini kendi huzuruna alacaktır.

2. İlyas'ın göğe yükselişi İsa Mesih'in göğe yükselişinin bir ön gölgesiydi ki O da fiziksel olarak meleklerin eşliğinde göğe çıktı (Elç. 1:9-11). O'nun ruhsal güç pelerini kilisenin üzerine düşmüştür ve kilise Mesih'in görevini devam ettirmek üzere O'nun Ruhu'yla dolmuştur (2:1-47). Mesih geri gelecek, halkını kendisiyle gökyüzünde buluşmaya ve böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olmaya çağıracaktır (1.Se. 4:13-18).

3. Kuvvetle muhtemel peygamberle alay eden gençler evde öğrenmiş oldukları şeyleri taklit ediyorlardı. Beytel, Tanrı yerine kötülüğü koymuş olmalarından dolayı Beytaven adını almıştı. Çocukların önünde Tanrı'nın hizmetkârlarını saldırganca eleştirmek yıkıcı sonuçlara yol açabilir. Hristiyan ebeveynler çocuklarını Rab korkusuyla büyütmeli, onlara Tanrı'yı ve Söz'ü vaaz edenleri onurlandırmayı öğretmelilerdir.

3. BÖLÜM

1. Yehoşafat'ın İsrail'le ittifakı şüpheli olsa da peygamberin bu ittifak için Rab'be danışmasına sebep olan şey Yehoşafat'ın oradaki varlığıydı. Tanrı'nın çocukları, çevrelerine bir kutsama olmalıdırlar. Şöyle bir ilke vardır ki, (imanlı) kalıntının* varlığı koruyucu bir etki yapar. Yeşaya bu kalıntı olmasaydı, ulusun Sodom gibi olacağını söyledi (Yşa. 1:9). Rab İsa da bunu tuz olma şeklinde ifade etti (Lu. 14:34). Tuz koruyucu bir etkendir ancak aynı zamanda da yaralı yer için tahriş ve şiddetlenme kaynağıdır. Dünyadayız ancak dünyadan veya dünya gibi olamayız. Toplumda Rab'bi iyi yansıtan türden etki yapmaya gayret etmeliyiz. Yehoşafat, Rab'be danışmadan önce kafa karışıklığına sahipti; Rab'bin Sözü aracılığıyla Tanrı'nın yönlendirişini dilediğindeyse kutsama geldi. Bizim için de böyledir.

2. Rab'bin, "Bu vadinin başından sonuna kadar hendekler kazın" talimatı (16. ayet) öğreticidir. Tanrı, Moavlıları yenerek mucize yapacaktı ancak halkın kurtuluş kutsaması için hazırlanmasını istedi. Önceden hendekleri kazmak, onların Tanrı'nın çalışacağına dair güvenini gösteriyordu. Buradaki ruhsal ders önemlidir: Rab'bin kutsayışını beklerken yüreklerimizi uygun şekilde hazırlamalıyız. Bir anlamda her Şabat ibadetinden önce bazı "hendekler" kazmalıyız; Rab'bin bizim için sakladıklarının tamamıyla dolmak üzere hazırlanmalı ve bekleyişte olmalıyız. Tanrı şöyle diyor: "Ağzını iyice aç, doldurayım" (Mez. 81:10).

4. BÖLÜM

1. Tanrı ilahi takdiriyle kendi halkını zor zamanlardan geçirir ancak bu her zaman onların iyiliği içindir. Dul kadın yas, borç ve olası kölelik acısı çekiyordu ancak Rab onu terk etmemişti. Rab onu, evindeki boş kaplar gibi kılıp onu lütfuyla doldurmak üzere bu dip noktaya getirmişti. Benzer şekilde, Rab çocuklarını kendi kendilerine bel bağlamaktan kurtarmak için denenmeleri kullanarak onları boş kılar; öyle ki, onları sevgi dolu Ruhu'yla doldurabilsin. Tanrı bunu sizin için sıkıntılar aracılığıyla nasıl yaptı veya yapıyor?

---

* *Çevirmen Notu:* Düşüşler sonrasında geride kalan ve Tanrı'ya sadık olmaya devam eden imanlılar topluluğu.

2. Tanrı hiç kimsenin borçlusu değildir. Rab İsa şöyle dedi: "Siz öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir" (Mat. 6:33). Dul kadın bir vaizin eşiydi ve adamın ölümünden sonra Tanrı ona bir kocadan daha fazlası oldu ve onun tüm ihtiyaçlarını karşıladı. Şunemli kadın peygambere yardımcı olsun diye zahmete katlandı ve Tanrı ona bu iyiliğinin karşılığını bir oğulla verdi. Peygamberler Rab'bin hizmetkârlarıydı ve O onların yiyeceğini kıtlık sırasında dahi sağladı. Tanrı öyle ya da böyle kendisine ait olanlara bakar.

3. Elişa'nın, çocuğu ölümden ilginç diriltme yöntemi İsa Mesih'in kurtaran işinin muhteşem bir resmidir. Mesih kendi halkını onlar ruhsal cesetler hâlindeyken kucakladı, onların günahlarını kendi üzerine aldı ve onları kendisine öyle sıkı bağladı ki, O dirildiğinde, onlar da ölümden dirildiler. Gözlerinizi Mesih'e çevirin ve O her gün sizin yaşamınız, gözünüz ve gücünüz olacaktır.

5. BÖLÜM

1. Deri hastalığı Tanrı'yla herhangi bir ilişkiye engel olan günahın ve kirliliğin bir resmidir. Naaman, arınmanın belirtilen şeklini ilk öğrendiğinde, onu fazla alçaltıcı ve fazla basit olarak değerlendirip reddetti. Her şeyi yapmaya ve her bedeli ödemeye hazırdı (13. ayet) ancak sadece peygamberin sözüne itaat edip Ürdün'de yıkanarak kendini alçaltmayı kaldıramadı. Günahkârın Müjde mesajına tepkisi çoğu zaman böyledir. Günahkârlar kendi başlarına bir ekleme yapmaları gerektiğini düşünürler. Bir şeyler hak etmek isterler. Kişinin kurtuluşa ekleyebileceği veya katkı yapabileceği hiçbir şeyinin olmadığı kabullenmek alçaltıcıdır. Kurtuluş yalnızca Tanrı'nın sözünü benimseyip O'na güvenmekle olur. Ancak bir günahkâr kendisini böyle alçaltana dek değişmeden kalacaktır. Kurtuluş, işler dahil olmaksızın lütuf sayesinde, iman aracılığıyladır. (Ef. 2:8-9).

2. Gehazi ikiyüzlü kişinin bir tasviridir. İsa'nın ayakları dibindeki Yahuda gibi, Elişa'nın ayakları dibindeki Gehazi de kendisini saran lütfun faydalarını yüreğine almadı. İkiyüzlüler, göründükleri gibi değillerdir. Gehazi iyi bir çevrede yaşıyordu, Siyon'un dilini biliyordu ve insanların saygısını kazanmıştı. Ancak Naaman'ı yalanlarıyla aldattı. Ne var ki ikiyüzlü kişi Tanrı'yı aldatamaz. Rab'bin gözleri kötüyü de ve iyiyi de görür. Tanrı ikiyüzlüleri yargılayacaktır. Ters köşe bir şekilde, yabancı kişi iyileşti ancak peygamberin hizmetkârı deri hastalığına tutuldu. Unutmayın, Tanrı bizim gerçekte kim olduğumuzu bilir. Bu bizi tek umudumuz olarak Mesih'e yöneltmelidir. Tövbe eden ve tüm yüreğiyle Mesih'i arayan ikiyüzlü kişi için umut vardır.

6. BÖLÜM

1. Elişa'nın hizmetine mucizeler hâkimdi. Bazıları büyüktü; bazılarıysa küçüktü ve kişiseldi. Ancak hepsi Tanrı'nın mutlak kabiliyetini ve tüm yaratılış üzerindeki üstünlüğünü sergiliyordu. Balta demirinin su üstünde süzülmesi, ödünç almaya karşı genel bir uyarı olmasının dışında, kişiseldi ancak öğreticiydi (Özd. 22:7). Peygamberler krallık işiyle uğraşıyorlardı. Sonra ilerlemeyi durduracak bir şey oldu: Balta demirini kaybettiler. Bugün bu çok küçük bir sorun gibi görünebilir. Nitekim yeni bir balta çok kolay bir şekilde temin edilebilir. Ancak o zamanlarda durum böyle değildi. Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı ve şimdi çaresi onların boyunu aşan bir durum oluştu. İlerlemek için hiçbir umut yok gibi görünüyordu. Sıra dışı bir şey olması gerekiyordu. Buradaki ders şudur: Tanrı engellerle kısıtlanmaz. Batan demir O'nun için hiçbir sorun arz etmez. O, demirin su üstünde süzülmesini sağladı ve iş devam etti. Bugün kilisenin işini yapmak üzere baltasını, gücünü ve araçlarını kaybetmiş gibi göründüğü zamanlar olabilir. Cevap duadır. Tanrı kiliseniz için "baltayı su yüzüne çıkarsın" diye nasıl dua etmelisiniz?

2. Elişa hizmetkârının gözlerinin açılması ve böylece etraflarını saran düşmanı kuşatan melek ordusunu görebilmesi için Tanrı'ya dua etti. Bu, tüm Tanrı halkına cesaret vermelidir. Hizmetkârın gözlerinin açılması melek ordusunu oraya getirmedi, orada hâlihazırda olanı ortaya çıkardı. Gözleri açılmadan önce sadece tehlikeyi görüyordu. Fiziksel görüş yalnızca görüntüdekini görür; ruhsal bakış gerçekte olanı görür. Rab'bin meleği O'ndan korkanların çevresine ordugâh kurar (Mez. 34:7). Bizim O'nu fiziksel gözle göremeyişimiz O'nun orada olduğu gerçeğini değiştirmez. Gözle görülene değil, imana dayanarak yürümeliyiz. Esenliğe ve sevince giden yol budur.

7. BÖLÜM

1. Peygamberlik bildirisini ve akabinde derhal bu peygamberliğin yerine gelişini aktaran bu bölüm, Tanrı Sözü'nün henüz yerine gelmemiş kısımlarını nasıl anlamamız gerektiğini konusunda öğreticidir. Geleceği öngören peygamberlikler, Tanrı'nın zaman ve mekân üzerindeki egemenliğini sergilemek içindir. Sonu baştan bildirmek tanrılığın göstergesidir (Yşa. 41:21-29). Bu bölümde şuna şüphe yoktur ki, peygamberliğin her detayı tüm ayrıntılarıyla yerine geldi. Yine de Elişa, peygamberlikteki yerine gelişin tam olarak nasıl olacağına dair tüm detayları açıklamadı. Aramlıların geri çekilişine, deri hastalarının rolüne ya da alaycı komutanın kalabalığı kontrol edemeyip yiyeceğin ucuzlamasına vesile oluşuna ancak onun tadına bakamayışına hiç değinmedi. Kesinliği doğrulamaya yetecek kadar detay verildi ancak imanın yerine gözle görüleni koyduracak kadar değildi. Peygamberlik kadercilik değil, iman doğurmak içindir. Dolayısıyla Tanrı'nın kendi Sözü'nde geleceğe

dair açıklamış olduğu harika şeyleri düşünürken, şu emin güvenceye sahip olmalıyız: Tanrı'nın olacağını söylediği her şey olacaktır. Peygamberliğin tüm detaylarını çözemesek bile, şimdi Tanrı'ya güvenmeyi öğrenelim.

2. Deri hastalarının ilk davranışları başkalarına yönelik düşüncesizlikleriyle birlikte trajikti. Kendilerini yiyecekle tıka basa doldurdular ve sonrası için toplayabildikleri kadar yağma topladılar. Çok şükür ki, kendilerine geldiler. Daha da trajik olan şeyse onların davranışlarının nasıl birçok Hristiyan'ın davranışını yansıttığıdır. Birçok Hristiyan vardır ki, kurtuluşun faydalarının ve kutsamalarının tadını çıkarırlar ancak Müjde'nin iyi haberini etraflarında gerçeğe aç olan bunca kişiyle asla paylaşmazlar. Rab her imanlının Müjde'yi kayıp ve mahva giden bir dünyayla paylaşma yükümlülüğünü fark etmesini sağlasın. Siz kimin kurtuluşu için dua ediyorsunuz? Kiminle Müjde'yi paylaşmaya çalışıyorsunuz?

8. BÖLÜM

1. Yeremya, yüreğin anlayışın da ötesinde "her şeyden aldatıcı" olduğunu söylemiştir (Yer. 17:9). Günahkârların kendi günahlı doğalarının derinliklerini ve kendilerinin neler yapabilecek durumda olduklarını fark etmeleri güçtür. Elişa, Hazael'e, yapacağı feci şeyleri anlattığında, Hazael derhal karşı çıktı ve böyle iğrençlikler yapamayacağını söyledi (2.Kr. 8:12-13). Yine de sonraki gün soğukkanlılıkla cinayet işledi (15. ayet). İnsan yüreğinin kötülüğünü anlamak ve Tanrı'nın lütfu olmadan her adamın, içinde en karanlık günahları dahi işleme yetisini barındırdığını kabul etmek zorundayız. Tanrı'nın lütfunu deneyimlemiş olduğunu söyleyenler günbegün o lütfa bağımlılıkla yaşamak, Rab'bin kendilerini kötülükten koruması için dua etmek zorundalardır.

2. Yehoşafat birçok açıdan iyi bir kraldı ancak onun Ahav'la ittifakı, Davut'un soyunu tehlikeye atacak durumlara gebe oldu. Oğlu ve torunu öyle kötüydü ki, onların kariyerleri İsrail'in krallarının en kötüsü olan Ahav'ınkiyle mukayese ediliyordu. Günahlarının çoğunun kökeni Ahav'la İzebel'in kızı, Yehoram'ın karısı ve Ahazya'nın annesi olan Atalya'nın tesirine uzanıyordu. Bu, Yehoşafat'ın taviz verip Ahav'la uzlaşmasından çıkan bir evlilikti. Bu bizim için bir uyarı olsun ve günahın umulmadık etkilerine karşı tedbirli olalım. Günahın gelecek sonuçlarından kaçınmanın en iyi yolu günah işleme ayartısına şimdi direnmektir.

9. BÖLÜM

1. Geç gelen adalet, yalan olan adalet değildir. Belki Ahav'la İzebel'in İlyas'a yönelik hainlikleriyle ve İlyas'ın onlara bildirdiği yargının gerçekleşmesi arasında yirmi yıl vardı. Ancak Tanrı'nın adaleti kesindir ve O'nun zamanlaması mükemmeldir. Ni-

tekim Yehu, Tanrı'nın gazabının aracı olarak ayrılmıştı. Yehu acımasızca ve durmak bilmeden, tam da İlyas'ın önceden bildirmiş olduğu gibi, Rab'bin yargılarını icra etti. Tümüyle insani bir bakış açısıyla, onun eylemleri sert ve merhametsiz görünüyordu ancak her ayrıntısına kadar ceza, suça uyuyordu. Aynı şekilde Tanrı'nın isteği ve zamanlaması uyarınca dünya üzerine son yargı da gelecektir. O yargı dehşet verici olacaktır ancak yine de cennet, övgü ezgileriyle çınlayacaktır çünkü Tanrı yargılarında adil ve doğrudur (Vah. 19:1-2). Günahkârların hak ettiklerini bulacakları bu çok daha büyük yargının ışığında, yargıdan kaçışın tek yolu olan Mesih'in kanı sayesinde Tanrı'yla acilen barışmak, şarttır. İzebel, kendince güzelliğini sergileyerek Yehu'dan kaçmaya çalıştı; Mesih'in halkını kurtaracak olansa O'nun doğruluğunun güzelliğidir.

2. İzebel'in dehşet sonu 49. Mezmur'un canlı bir resmidir ve ölümün büyük bir ödeşme olduğunu öğretir. İzebel yaşamı boyunca istediği her şeyi elde etmek için kendi varlığını ve gücünü kullanmıştı ancak iş ölmeye gelince, bunların hiçbiri yararı olmadı. Sahip olduğu her şey geride başkalarına kaldı. Mezmur yazarı zengin ve güçlülere dair şunu söylemiştir: "Çünkü ölünce hiçbir şey götüremez; görkemi onunla mezara gitmez" (Mez. 49:17). İzebel'in ölümü öyle dehşet vericiydi ki, mezara götürecek bir bedeni dahi kalmadı. Lüks dolu yaşamı, ölümünün rezilliğinin ve sonsuz akıbetinin dehşetinin karşısında sönük kaldı. Ölüm herkesi bulacaktır. Siz sonsuzluğa hazır mısınız? Ölüme hazırlıklı bir şekilde nasıl yaşayabilirsiniz?

10. BÖLÜM

1. Rab kendisinin gözünde doğru olanı yaptığı, kendisinin yüreğine göre hareket ettiği için Yehu'yu methetti (30. ayet). Yehu, Rab'bin elinde Ahav'ın evine karşı adaleti icra etmek için kullandığı, İlyas'ın peygamberliğini tam olarak yerine getirdiği bir araçtı. Ancak Rab'bin yasasını tüm yüreğiyle takip etmedi çünkü Yarovam'ın altın buzağı ibadetini devam ettirdi (31. ayet). Resmi devlet dinini koruması bile Güney Krallığı'yla herhangi bir olası birleşmeyi önlemek amacıyla olup siyasi motivasyonlardan kaynaklanıyordu ve kendisinin dinî kanaatlerinin bir yansıması değildi. Eylemleri Tanrı'ya karşı kabahatliydi ve O'nun Sözü'ne karşıydı. Yehu aslında "kararsız" bir adamdı (Yak. 1:8), ilkeden ziyade faydacılıkla (pragmatizmle) hareket ediyordu. Eğer kendisini tüm yüreğiyle Rab'be adamış olsaydı, hanedanlığı kim bilir ne kadar sürerdi? Kendi yüreğinizi koruduğunuzdan emin olun ve yaptığınız her şeyde odağınızda yalnızca Rab'bi hoşnut etmek olsun. Böyle yaparak, Mesih'i izlersiniz. O her zaman krallığını doğrulukla sürer (Yşa. 9:7; Yer. 23:5).

11. BÖLÜM

1. Atalya'nın, Davut'un krallık soyunun bir üyesi dışında hepsini öldürdükten sonra Yahuda üzerindeki dönek hükümranlığı iki önemli ders vermektedir. İlk olarak, bu durum, günahın fazlasıyla yayılan ve öngörülemez sonuçlarına karşı uyarıda bulunmaktadır. Atalya'nın bu adi eylemleri sergileyebilecek bir noktada olmasının sebebi, Yehoşafat'ın bilgelikten uzak bir şekilde ödün verip Ahav'la uzlaşmasıydı. Atalya'yı Yahuda'nın kraliyet ailesine katan şey buydu. Onun tanrıtanımaz etkisi kocasına tesir etti, oğluna bulaştı ve tıpkı annesi İzebel'in İsrail'de yapmış olduğu gibi, Yahuda'ya açıkça Baal ibadetini getirdi. Davut'un tahtını gasp etmesiyle, onun tanrıtanımaz yüreği masum kanının dökülmesine yol açtı. Günahı asla hafife almamalı veya onu sadece kişisel bir mesele olarak görmemeliyiz. Günahın etkileri suçlu günahkâr için dehşet verici olduğu gibi, onun zehrinin öyle ya da böyle yayılma tehlikesi bizim için bir başka caydırıcı etken olmalıdır. Tanrı, yarı yoldayken bizi günahtan döndürsün diye dua edelim ve davranışlarımızın kendimizin ötesine uzanan sonuçlarını düşünelim.

2. Atalya'nın hükümranlığından çıkan ikinci bir ders şudur ki, bu bizi Tanrı'nın sarsılmaz tasarılarına güvenmeye teşvik etmelidir. Atalya'nın hainliğinden muzdarip olanlar kraliyet soyundakiler olsa da bu nihayetinde Tanrı'ya ve Mesih'e yöneltilmiş bir şeydi. Kraliyet ailesini yok etmeyi başarmış olsaydı, Tanrı'nın Davut'a olan vaadi hiç olacaktı. Mesih'in geleceği bir Davut soyu olmalıydı. Atalya, Yılan'ın soyunun düşmanlığının sadece bir başka gösterimiydi (Yar. 3:15) ki bu düşmanlık her zaman başarısızlığa mahkûmdur. Tanrı'nın Sözü kesindir. Mesih geldi. Tanrı'nın tasarısının ve planının diğer her bileşeninin de hem büyük resim açısından hem de bizim bireysel yaşamlarımız açısından aynı şekilde kesin olduğundan emin olabiliriz çünkü zamanımız O'nun ellerindedir. Bu bize Yehoşeva, Yehoyada ve Yoaş'ın dadısının yaptığı gibi O'na tehlike karşısında hizmet edebilmek için büyük cesaret vermelidir.

12. BÖLÜM

1. Yoaş'ın kariyeri Vaiz 7:8'deki gerçeği yansıtmaktadır: "Bir olayın sonu başlangıcından iyidir." Yalnızca yedi yaşındaki bir çocuk kral olarak ilk günleri en iyi günleriydi. Şüphesiz onun davranışını yönlendiren ve izleyeceği politikayı belirleyen şey Yehoyada'nın Tanrı'ya yaraşır tesiriydi. Ancak Rab'bin yollarında eğitilmek yeterli değildir. Bu eğitime Tanrı'nın yürekteki Ruhu eşlik etmelidir ve böyle bir şey Yoaş'ta olmadı. Doğru olanı yapmaya yönelik dışsal baskı ortadan kalkınca, kutsallık için hiçbir içsel dürtü de yoktu. 2. Tarihler 24 işlerin nasıl hızlı ve çarpıcı bir şekilde bozulduğunu daha detaylı olarak anlatmaktadır. İronik olan şu ki Yoaş yaşamının başlangıcında kötü bir suikastçının elinden kurtuldu ancak yaşamı onun kötü eylemlerinin öcünü alan suikastçıların elinde bitti. Bu trajik hikâye Hristiyan

bir evde Tanrı'ya yaraşır tesirler ve yönlendiriş altında bulunan her genç için bir uyarıdır. Sadece duymak ve dışsal olarak izlemek yeterli değildir. Kutsal Ruh'un, Kutsal Yazılar'da öğretilen her şeyi kişiye uygulaması şarttır. İyi bir başlangıçtan sonra isyan trajiktir.

13. BÖLÜM

1. Sırf Tanrı dualarınızdan bazılarını yanıtladı diye O'nunla doğru bir ilişki içerisinde olduğunuzu düşünmeyin. Tanrı merhametlidir ancak O'nun merhametleri, bizim onlara bakarak O'na ait olduğumuzu farz edebileceğimiz işaretler değildir. Yehoahaz sıkıntıdayken Rab'be yakardı (4. ayet) ancak Yarovam'ın günahlarına ve hatta bazı Baal ibadetlerine devam etti (6. ayet). Gerçek bir tövbe yüreği sergilemedi ancak Rab merhamet edip ona ve İsrail'e zalimlerden kurtulmaları için yardımcı oldu. Belki de geçici bir yardım için dualarınıza bir cevap aldınız. Tanrı'ya bunun için şükredin. Ancak yüreğinizin tamamını vermeyecek şekilde dinde kalmak için bunu bir mazeret hâline getirmeyin. Tanrı'nın iyilikleri nasıl bizi O'na tüm yüreklerimizle kulluk etmeye itmelidir?

2. Tanrı'nın İsrail'e, onlar putlara ve sahte ilahlara ibadet ederken dahi gösterdiği merhametleri, şu gerçeği canlı bir şekilde yansıtmaktadır: Tanrı duaları yalnızca lütfundan dolayı cevaplar. O tümüyle merhamet ve şefkat doludur ve antlaşmasını anımsar (4, 23. ayetler). Dolayısıyla, Yehoahaz gibi, Tanrı'yı manipüle edip O'na kendimizi duyurabileceğimizi düşünmeyelim. Tanrı bizim en içten dualarımızı dahi bizden dolayı ya da hak etmişliğimizden dolayı cevaplamaz. O'na alçakgönüllülükle dönelim, suçlarımızı itiraf edelim ve O'nun hak etmediğimiz merhametini dileyelim. Alınan her merhamet, hak edilmeyen merhamettir.

14. BÖLÜM

1. "Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir" (Özd. 16:18). Bu, Amatsya'yı tarif etmektedir. Amatsya'nın Edomlular üzerindeki zaferi onun İsrail'e meydan okumasına yol açtı ve bu da daha güçlü olan bir taraf karşısında yenilgisine yol açtı. Kesin sonuç konusunda uyarılmıştı ancak kendisini olması gerektiğinden daha yükseklerde görerek, savaşa ve yenilgiye koştu. Kendimizi gerçekçi bir şekilde değerlendirmek zorundayız (Rom. 12:3). Alçakgönüllülük her Hristiyan'ı tanımlayan bir özellik olmalıdır çünkü alçakgönüllülük Mesih gibi olmaktır (Flp. 2:5).

2. Rab'bin merhameti ve sevecenliği kavrayışın ötesindedir. İsrail derhal yargıyı hak ediyor olsa da Rab o ulusu zalimlerden kurtardı. Rab'bin sabrı 2. Yarovam'ın yönetimi süresince çok büyüktü. Hoşea ve Amos peygamberleri okursanız, ulusun

önemli ekonomik ve siyasi refah yaşamasına rağmen ne kadar günaha batmış olduğunu görebilirsiniz. Uygun zamanda yargı geldi ancak öncesinde Tanrı sabredip tekrar tekrar tövbe çağrısında bulundu. Rab'den merhamet bulmayı en az hak ettiğimiz zamanda bile O'nun iyiliğinden şüphe etmeyelim. Rab, tövbe eden günahkârları kabul eder. O bize kurtuluş ve lütuf bahşetmeye isteklidir.

15. BÖLÜM

1. Dört kez, İsrail'in son krallarının kariyerleri İsrail'i günaha sürüklemiş olan 1. Yarovam'ınkiyle mukayese edilir (9, 18, 24, 28. ayetler). Kaygan zeminde tek bir adımla başlayan şey, kar topu gibi büyüdü ve felaketle sonlanan bir çığa dönüştü. Bu değerlendirmeye girmeyen tek Kuzey Kralı Şallum'du ve bunun sebebi de sadece onun hükümranlığının kısa kesilmesiydi (13. ayete göre bir ay). Yehu'nun krallığının nispeten istikrarlı sürecinden sonra, krallık kaos içindeydi ve nihayetinde Asurluların altında tutsaklığa vuruldular. Tanrı bu kötü halkı kendisinin yargı aracı olarak kullandı (Yşa. 10:5). Kuzey Krallığı'nın tarihi, denetlenmeyen günahın kontrol edilemez gücüne ve kesin ve dehşet verici sonuçlarına örnektir. İsrail'in krallarının hepsi Rab'bin gözünde kötü olanı yaptılar. Henüz sonuçlarla ve yargıyla karşılaşmadınız diye bunlardan kaçabileceğinizi düşünmeyin. Kötülüğün cezasından kaçmanın tek yolu Rab İsa Mesih'e diz çökmek, Müjde'ye inanmaktır.

16. BÖLÜM

1. "Babasının oğlu" ifadesi her zaman doğru değildir. Bazen bu iyi bir şeydir, bazense kötüdür. Ahaz, Rab'bin gözünde doğru olanı yapan Yahuda krallarından Yotam'ın oğluydu (15:34). Ancak Ahaz babasına hiç benzemiyordu ve Yahuda'nın bu noktaya kadarki tarihinde en kötü kral oldu. Hatta öyle kötüydü ki, kariyeri İsrail krallarınınkilerle ve dinî uygulamaları da tanrısızlarınkilerle değerlendirilir (16:3). Yardım için Rab'be güvenmeyi reddetti (Yşa. 7:1-25). Tanrı'nın tasarlamış olduğu şeyin yerine bir putperest sunağı dikti ve tapınağı kirletti. Ancak şükürler olsun ki, oğlu Hizkiya hiç ona benzemiyordu. İronik olan şu ki, Yahuda'nın en kötü kralı Yahuda'nın en iyi kralının doğuşunu sağladı. Tanrı'nın lütfu böyledir. Bu, çevrenin kişiyi ne günahkâr ne de aziz yaptığına dair bir hatırlatıcıdır. Ahaz tüm kutsamaları ve faydalarıyla birlikte iyi bir evde büyüdü ancak babasının Tanrısı'nı reddetti. Hizkiya da benzer şekilde babasının tanrılarını reddetti ve içten imanla tek gerçek ve yaşayan Tanrı'ya geldi. Bu, Hristiyan bir evde yetişen herkes için bir uyarı olmalıdır: Rab'bi bireysel olarak tanımak, Rab'bin Sözü'ne inanıp itaat etmek zorundayız.

2. Ahaz'ın, Tanrı'nın sunağını bir putperest sunağıyla değiştirmesi tüm sahte dinlerin temel bir hatasını göstermektedir ve bu hata da Tanrı'ya O'nun buyurmuş olduğundan başka bir şekilde yaklaşılabileceği varsayımıdır. Tunç sunak dünyanın

kuruluşundan önce boğazlanmış Mesih'in kurbanını temsil eden diğer tüm kurbanlar için olan yerdi. Tanrı'nın atamış olduğu ibadeti insan yapımı ibadetle ("keyfi ibadet") değiştirmek nihayetinde İsa Mesih'in Müjdesi'nin reddedilmesine yol açar (Kol. 2:19, 23).

17. BÖLÜM

1. İsrail, Asurlulara yenik düştüğünde (M.Ö. 722) gazeteler veya haber blogları olsaydı, haberler bugün devlet durumlarına dair haberlerle aynı olurdu. Asur'un acımasız askerî teçhizatı konusunda manşetler ve ilişik bölgelerinde kontrol sahibi olmak üzere izledikleri yeni iskân taktikleri konusunda yorumlar yazılıyor olurdu. İsrail'e olan şeylere dair muhakkak askerî ve siyasi açıklamalar yapılabilir ancak bunlar gerçek hikâyenin kendisi değildir. Kutsal Yazı şunu açıkça ortaya koymaktadır: tüm bunlar İsrail'in günahından ötürü oldu ve tanrısız ve azılı Asur, Tanrı'nın kendi yargı tasarısını gerçekleştirmek için kullandığı silahtı (Yşa. 8:7). Tanrı hâlâ tahtındadır, bu dünyanın tüm olaylarını kendi sarsılmaz tasarısı uyarınca yönetmektedir. Güvenimizi insanlara ya da yönetimlere değil, Rab'be bağlayalım.

2. Samiriyelilerin ibadeti günümüzün ibadetine oldukça benzemektedir. Bir sorunları vardı (aslanlar) ve böylece Tanrı'ya istediği şeyi, sorunlarını kaldırmasına yetecek kadar vermeyi öğrendiler. İbadet yaşamı iyileştirmekle ilgili değil, Tanrı'yla ilgilidir. Bugün de birçok kişi İsa'yı kendilerinin finansal, fiziksel, ilişkisel ve benzeri sorunları için hızlı bir çözüm olarak görmektedir. Kiliseye gitmek veya dua etmek, onlar için Tanrı'ya O'nun istediğini düşündükleri şeyi vermekten ve böylelikle de kendilerinin istedikleri şeyi almaktan ibarettir. Tanrı'nın manipüle edilemeyeceğini veya amaca giden yolda bir araç olarak kullanılamayacağını öğrenmek zorundayız.

18. BÖLÜM

1. Tanrı'nın halkı, örnek yaşamlar sürenleri dahi sıkıntıdan muaf değildir. Hizkiya tümüyle Rab'be bağımlı olan bir adamdı. Rab'be güvendi, O'na tutundu, yanlış ibadete karşı çıktı ve O'nun buyruklarına itaat etti (4-6. ayetler). Rab'be olan bağımlılığını düşman karşısındaki cesaretiyle sergiledi (7-8. ayetler). Ancak doğru olanı yaparak geçen on dört yılın ardından, sıkıntı Sanherib'in eliyle geldi. Tanrı'yla doğru bir ilişkide olmak kişiyi tehditlerden veya sıkıntılardan muaf yapmaz. Hatta, kişi Tanrı'ya ne kadar yakınsa, dünyadan gelecek düşmanlık ihtimali de o kadar fazladır çünkü dünya Mesih'ten nefret eder (Yu. 15:18; 1.Yu. 3:13). Dolayısıyla sıkıntı her zaman Tanrı'dan gelen terbiye edici bir ceza değildir; Tanrı'ya olan imanı ve bağımlılığı sınamanın ve güçlendirmenin bir aracı da olabilir. Tanrı'nın sınamalarına teslim olun ki bu sınamalar iyi amaçlarını gerçekleştirebilsin.

2. Rabşake (27. ayette "komutan" olarak çevrilir) Şeytan'ın çoğu zaman Tanrı'nın halkını korkuturken kullandığı taktikleri yansıtmaktadır ve onun oyunlarına ilişkin bilgisiz olamayız (2.Ko. 2:11). Rabşake ilk olarak Hizkiya'yı dar görüşlülükle (2.Kr. 18:22), aldatmacayla (29. ayet) ve yanlış yönlendirişle (30. ayet) suçladı; tüm bunlar halkı krallarına karşı düşman yapma teşebbüsüydü. İkinci olarak, düşmana teslim olmayı daha çekici hâle getirmeye çalıştı, daha güçlü bir ordu (23. ayet) ve refah (31-32. ayet) olanağını öne sürdü. Üçüncü olarak, Tanrı'nın iyiliğine (25. ayet) ve gücüne (32-35. ayetler) gölge düşürdü ki bu Aden Bahçesi'ne kadar giden bir taktiktir (Yar. 3:1-6). Benzer şekilde, Şeytan bizi Kralımız İsa'ya karşı düşman etmeye, yüreklerimizi günahın sözde sevinçleriyle cezbetmeye ve Tanrı'ya olan imanımızı zayıflatmaya çalışır. Hristiyanlar bu ayartılardan her birine nasıl karşı koyabilirler?

19. BÖLÜM

1. Hizkiya tüm ihtiyaçlarımızı nasıl Rab'bin önüne getireceğimize dair harika bir örnek sunmaktadır. Hizkiya bir dua adamıydı ve hem duası hem de dua için hazırlıkları izlenecek bir model ortaya koymaktadır. İlk olarak hazırlıklarını düşünün. İhtiyacını fark etti (3. ayet). Derin sıkıntı hâlindeydi, ilahi bir müdahale olmaksızın çare bulacak hiçbir yetiye veya güce sahip değildi. Dua her zaman bizim Tanrı'ya olan bağımlılığımızın bir işaretidir. Hizkiya tövbekârdı (1. ayet). Rab'bin evine alçakgönüllülükle, saygıyla ve haddini bilerek giriyordu. Giysisi onun itirafını ve tövbesini gösteriyordu. Tanrı'nın Sözü'ne bel bağladı (2. ayet). Yeşaya'yı çağırması sadece bir dua arkadaşı kazanmak için değil, Rab'den yeni bir söz alıp o sözü Rab'bin önünde duaya getirmek içindi. Vaat sözünü aldı (6-7. ayetler). Duayı Tanrı Sözü'yle bağlamak Kutsal Yazı boyunca görülen bir ilkedir (Dan. 9:1-27). Rab'bin isteğinin olması için dua ederken, O'na açık Kutsal Kitaplarımız'la gitmeyi öğrenmeliyiz.

2. Duanın kendisini düşünün (14-19. ayetler). Mektubu yaymak tüm kaygılarımızı ve endişelerimizi lütuf tahtının önüne getirmenin bizim için nasıl olduğunu simgelemektedir. İlk olarak, bahsedilen Kişi'ye dikkat edin. Hizkiya Yahve'ye, antlaşma yapan ve antlaşmayı tutan, halkıyla yaşayan bir ilişki içerisine girmiş olan Tanrı'ya seslenir. İkinci olarak, övgüye dikkat edin. Hizkiya egemen Tanrı'nın eşsiz konumuna ve yaratan Tanrı'nın eşsiz işine odaklanır. Tüm güç ve yetki O'nundur. Üçüncü olarak, dileklere dikkat edin. Hizkiya Tanrı'nın kendi sorununu görmesi ve kendisi için harekete geçmesi için yakarışta bulunarak beş kez dilek kipi kullanır. Dua belirli ve somut olmalıdır. Dördüncü olarak, duanın amacına dikkat edin. Nihayetinde Tanrı'nın yüceliğinden başka hiçbir şey önemli değildir (19. ayet). Hizkiya mevzubahsin bizzat Tanrı'nın adı olduğunu belirtir (16. ayet). Tanrı'nın kendisini yüceltmek için yaptığı her şeyin O'nun kendi halkının yararına olacağından emin olabiliriz.

20. BÖLÜM

1. Hizkiya'nın ölümcül bir hastalığa yakalanması, imanının son derece kişisel bir şekilde sınanması oldu. Onun ilk tepkisi panik değil, duaydı. Ulus kesin yenilgiyle karşı karşıya kaldığında, Hizkiya meseleyi Rab'be götürdü. Sorun tümüyle kendisinin olduğunda da aynısını yaptı. Hizkiya bir istikrar örneğidir. O'nun kendisinin bir dua adamı olduğunu hâlihazırda göstermiş olması şimdiki davranışına da itimat sağlamaktadır. Bu bir umutsuzluk değildi, normal prosedürdü. Tanrı Hizkiya'nın yakarışlarını duydu ve bu gerçekte Tanrı'nın merhametinin ve iyiliğinin parıldadığını görüyoruz. Bu bizim için büyük bir cesaret olsun. Biz de tüm ihtiyaçlarımızı ve kaygılarımızı Rab'bin önüne dökelim ve bunu istikrarla yapalım. Tanrı duaları işitmeyi ve cevaplamayı sever.

2. En iyi insanlar dahi yalnızca insandırlar ve dolayısıyla da kusurlara tabilerdir. Hizkiya kurtuluş için Rab'bi aradı ve Rab'bin önünde alçakgönüllü bir ruh sergiledi. Ancak öyle görünüyor ki, o ilahi yardımı aldıktan sonra içinde bir kibir uyandı. Bu kendisinin Babil elçilerine verdiği özel turunda görülmektedir. Onlara, "değerli eşyaları," "silah deposunu," "hazine odalarındaki her şeyi" gösterdi. "Sarayında da krallığında da onlara göstermediği hiçbir şey kalmadı" (13. ayet). Aslında tüm bu şeyler Tanrı'nın ona olan iyiliğinden ve lütfundan gelmişti. Lütuf işaretlerinin kibir ve övünç nesnelerine dönüşmesi trajik bir şeydir. Tanrı'nın bize vermiş olduklarından başka hiçbir şeyimizin olmadığını hatırlamamız iyidir. Biz hiçbir şeye sahip değiliz ancak O'na tüm şükranlarımızı ve övgülerimizi borçluyuz. Tanrı'nın iyiliğini tadanlardan olmak, böbürlenmek için asla bir neden değildir.

21. BÖLÜM

1. Hizkiya'nın Tanrı'ya yaraşır hükümranlığından sonra Manaşşe, Rab'bin yollarından ayrıldı. İnsanın yüreği her türlü kötülüğe meyillidir. Tanrı'ya yaraşırlık kalıtsal olarak miras alınmaz. Her insan yürek yenileyen lütfu almak zorundadır. Bu bireysel bir meseledir. Her kuşak Rab'den korkma lütfunu keşfetmek zorundadır. Doğamız gereği hepimiz kötü bir yüreğe sahibiz. Bu nedenle Rab İsa bize yeniden doğmak zorunda olduğumuzu öğretir (Yu. 3:3). Bu gerekliliği vurgulayalım ve bu lütuf için dua edelim ki gözlerimiz açılsın, yüreklerimiz sünnetli olsun ve yaşamlarımız yenilensin. Çocuklar, sırf ebeveynleriniz Hristiyan diye kendinizin de Hristiyan olduğunu düşünmeyin. Mesih'e dönmek bireyseldir.

22. BÖLÜM

1. Yoşiya Tanrı'nın yasasını duyar duymaz Söz'ün sadece dinleyicisi değil, aynı zamanda uygulayıcısı da oldu (Yak. 1:22). Onun döneminde Tanrı esini olan Kutsal

Yazılar hâlâ açıklanma aşamasındaydı ve Kutsal Yazı'nın nüshaları nadirdi. Tanrı'nın harika ilahi takdiri sayesinde tapınağın bir yerinde saklanmış olan bir Kutsal Yazı parçası keşfedildi. Yoşiya onu yalnızca bir kez duydu ve o kendisini derhal değiştirdi. Çoğumuz çok kolay bir şekilde ulaşabildiğimiz birden fazla Kutsal Kitap baskısına sahibiz. Ne yazık ki birçok evde gözden uzak köşelerde Kutsal Kitaplar var ve hiç okunmuyorlar. Bazı insanlar Kutsal Kitap'ı düzenli olarak okuyor ancak onun mesajından hiç etkilenmeden kalıyorlar. Kutsal Yazılar'a doğrudan erişebilmemizin ne harika bir ayrıcalık olduğunu fark etmeli ve ayrıcalık arttıkça sorumluluğunuz da arttığını hatırlamalıyız. Bir gözümüzü derhal itaate dikip Kutsal Kitap'ın okunuşuna veya vaaz edilişine bilinçli bir şekilde yaklaşmak için kendimizi nasıl eğitebiliriz?

23. BÖLÜM

1. Sivil yetki, ahlaki meselelere Tanrı'nın bilgeliğiyle cevap verecek cesarete ve kanaate sahip olduğu zaman bir kutsamadır (Özd. 8:12-16; Rom. 13:1-5). Liderlerimizin kendi yetkilerini, Tanrı'yı sayanların esenlikle yaşayabilecekleri ve Müjde'nin serbestçe duyurulabileceği şekilde kullanmaları (1.Ti. 2:1-2) ve ahlaksızlığı ve adaletsizliği yasal olarak korumamaları için dua edelim (Dan. 4:27). Doğruluk bir ulusa onur getirir ancak günah bir topluma leke getirir (Özd. 14:34). Ulusal veya yerel yönetimlerinizin liderleri için düzenli olarak dua ediyor musunuz?

2. Yoşiya'nın yaşamı ayrıca kanunların kendi başına insan yüreğini değiştirmekteki güçsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Yoşiya dışsal uyumu zorunlu kılabildi ancak içsel itaat meydana getirmekte acizdi. O ölür ölmez, bastırılmış kötülüğün tamamı tekrardan serbestçe hüküm sürebilir oldu. Kuşkusuz, ahlaksızlık yerine ahlakı kanunlaştırmak daha iyidir ancak gerçek meseleyi asla gözden kaçırmamalıyız ve o da yeni bir yüreğe olan ihtiyaçtır (Yas. 30:6; Hez. 36:26). Evlerimizde de aynı ilke geçerlidir. Çocuklarımız için kurallar belirler ve uygularız ancak dışsal itaatin içsel dönüşümle aynı olduğunu varsayamayız. Ebeveynler olarak çocuklarımıza her zaman Mesih'le olan, kendini dışsal davranışta da gösteren bireysel ve içsel bir ilişkinin gerekliliğini belletmek zorundayız. Tanrı yürekte gerçeği arzular (Mez. 51:6).

24. BÖLÜM

1. Yahuda'nın günahları, sonunda olgunluğa erdi ve yargı başladı. Tanrı, ta Musa'nın zamanından bu gün konusunda uyarı yapmıştı (Yas. 28:1-68) ve onlara peygamber üstüne peygamber göndermiş, bu gün atlatılabilsin diye tövbeyi teşvik etmişti. Ancak onlar günahlarına devam ettiler, peygamberlerin vaazlarını reddettiler ve şimdi sınırı aşmışlardı. Sürgün zorunlu ve kaçınılmazdı. Ulusun tarihi, Tanrı'nın hem sabrına hem de esnemez adaletine tanıklık etmektedir. Ancak Yahuda'nın yargısı

gelecek olan yargıya kıyasla sönük kalır. Kutsal Yazı boyunca Tanrı o gelecek yargı konusunda uyarıda bulunmuş ve tövbe edip Müjde'ye inanan herkese Sözü ve hizmetkârları aracılığıyla umut ve kurtuluş sunmuştur. Yargının nihai olarak Yahuda'ya gelmesi şuna tanıklık etmektedir: yargının gecikmesi onun kesinliğini değiştirmez. Gelip geçen kuşaklarla birlikte yaşam ilerlese de son kesindir. Gecikmeyi Tanrı'nın sabrının bir göstergesi olarak yorumlayın ve başka şekilde kaçınılmaz olan sonun tek kaçış yolu Mesih aracılığıyla Tanrı'ya koşun.

25. BÖLÜM

1. 2. Krallar kitabı karanlıkla ve kasvetle bitiyor gibi görünmektedir. Ancak Tanrı, gazabında merhametini anımsar (Hab. 3:2). Günahın çoğaldığı yerde, lütuf daha da çoğalır. Son ayetler yeni bir geleceğin başlangıcına işaret etmektedir. Davut'un kraliyet soyu alaşağı edilmiş olsa da Tanrı'nın, Davut'un her zaman tahtta bir oğula sahip olacağı yönündeki vaadi doğruluğunu sürdürdü (2.Sa. 7:16). Tanrı, putperest kralı kullanarak vaadinin devamlılığını sağladı. Yehoyakin kral muamelesi gördü ve oğullar doğurdu (1.Ta. 3:17). Bu oğullardan biri Şelatiel'di ki Şelatiel de sürgün bittiği zaman Yahuda'nın yöneticisi olan Zerubbabil'in babası oldu. Zerubbabil tahta oturmadıysa da kraliyet soyundandı ve Tanrı'nın mührü olarak atanıp Mesih'in gelişini güvence altına aldı (Hag. 2:23). Mesih gerçek ve ideal Davut oğludur ve O'nun krallığı asla son bulmayacaktır (Lu. 1:33). O şimdi Tanrı'nın sağında görkem içinde tahtta oturmaktadır (Elç. 2:34) ve gökte ve yerde tüm güç O'na verilmiştir (Mat. 28:18). Her şey bozuluyor gibi görünse de Rab hâlâ tasarılarını sürdürmektedir. Tanrı'nın Sözü sonsuza dek kalır ve kesinlikle yerine gelecektir.

1. VE 2. TARİHLER'E GİRİŞ

1. VE 2. TARİHLER'E GİRİŞ

YAZAR:

1. ve 2. Tarihler tek bir kitaptır. Tarihler'i kimin yazdığı belirsizdir. Yahudi hahamların ve Orta Çağ Hristiyanlığının geleneksel inancına göre, Tarihler'den Nehemya'ya kadar olan kitaplar, Kâtip Ezra tarafından yazılmış tek bir eserdir. Bu dört kitabın dil ve teolojik kavramlar açısından birçok benzerlik taşıdığı açıktır. Bazılarına göreyse Tarihler ve Ezra/Nehemya tek bir yazar tarafından yazılmış olsa da bu yazar Ezra değil, başka bir kâtiptir. Yine bazılarına göre Tarihler ve Ezra/Nehemya farklı yazarlar tarafından kaleme alınmıştır. Bu görüşü savunanlar edebî ve teolojik kavramların taşıdığı benzerliklerden çok farklılıkları vurgulamaktalardır. Bu görüş 19. yüzyılın sonlarından itibaren çağdaş Kutsal Kitap uzmanları arasında gittikçe popüler hâle gelmiştir.

Bu dört kitabın ardında tek bir yazar olduğunu (Ezra olsun veya olmasın) destekleyen argümanlar şöyledir: *İlk olarak*, Tarihler'in bitişi (2.Ta. 36:22-23) Ezra'nın başlangıcıyla (Ezra 1:1-4) örtüşmektedir ki bu, birbiri üzerine inşa edilmek istenen kitaplar için standart olan uygulamaydı. *İkinci olarak*, Tarihler'le Ezra/Nehemya arasındaki edebî ve teolojik bileşenlerde var olan bir miktar çeşitliliğe rağmen, devamsızlıktan çok devamlılığın olduğu görünmektedir. *Üçüncü olarak*, Tarihler'le Ezra/Nehemya'nın ikisi de Kutsal Yazı'ya ve tarihe dayanan birçok belge ve kaynak içermektedir ve ikisi de bunlardan sıkça alıntı yapar. Yazar sık sık Eski Antlaşma Kutsal Yazıları'nın tarih, peygamberlik ve bilgelik kitaplarından faydalanır. Muhakkak bir kâtip olarak Ezra bu belgelere ve yazılara hâkimdi ve kendi yazılarında bunlardan faydalanmış olması yönüyle muhtemel bir adaydır. *Dördüncü olarak*, sürgünden dönenler arasında Ezra'nın nüfuzu ve yaşanan ruhsal uyanış düşünüldüğünde, Ezra bu yeni toplulukta bir önder olarak Yahudilerin ruhça geliştirilmesi için bu iki birleşik eseri üretme motivasyonu göstermiş olabilir.

Ancak son tahlilde, Tarihler'i ve/veya Ezra/Nehemya'yı kimin yazdığı konusunda mutlak kesinliğe sahip olmak mümkün değildir. Ne Kutsal Yazı ne de mantık bizim bu gerilimi tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde çözmemize izin vermektedir. Ayrıca gerçekte, bu eserlerin önemi bunların ardındaki insani yazarın kim

olduğuna değil, bunların Tanrı hakkında, O'nun tasarısı hakkında ve O'nun amacı hakkında ne içerdiğine ve aktardığına bağlıdır.

TARİH:

Tarihler, Ezra'nın Yahuda'daki hizmetinin kısa bir süre öncesinde veya sonrasında yazılmıştır. M.Ö. 586 yılında Babil ordusu Yahuda topraklarını fethetmiş ve İsrail'in geri kalan oymaklarını sürgüne göndermiştir (Kuzey oymakları M.Ö. 721 civarında sürgün edilmişti). Sürgün Tanrı'nın kendi halkına yönelik, onların tövbesiz tutumlarından kaynaklanan yargısıydı. Tanrı, halkı günahlarından ötürü mahkûm etmek ve onları tövbeye çağırmak için Yeremya ve Hezekiel gibi birçok peygamber gönderdi. Ancak Yahuda, Tanrı'nın mesajına kulak vermeyi reddetti ve mahva giden yoldan vazgeçmedi. Sonuç tam ve kati yıkımdı. Yeruşalim yok edildi. Tapınak harabeye döndü. Halk sürgüne gönderildi.

Yahuda'nın sürgünü yaklaşık yetmiş yıl devam etti. Ancak M.Ö. 539 yılında Persler güçlenip Babil'i arkalarında bıraktılar. M.Ö. 538 civarında Pers Kralı Koreş bir ferman çıkardı. Bu fermana göre sürgün edilen halk kendi topraklarına geri dönüp tapınağı ve Yeruşalim surlarını yeniden inşa edebilecekti. Orada halk Tanrı'nın vaatlerinin nihai olarak yerine gelmesini bekledi.

1. ve 2. Tarihler bu bağlamda yazıldı. Tarihler'in tarihe ilişkin bakışı Rab'bin halkını canlandırma, güçlendirme ve cesaretlendirme, onlara Tanrı'nın onlarla işinin bitmediğini hatırlatma amacını taşıyordu.

2. Tarihler'in sonundaki Koreş'in duyurusunu düşündüğümüzde, Tarihler'in derlenmiş olabileceği en erken tarih M.Ö. 538'dir. Ancak soy ağaçlarından çıkan Kutsal Kitap içi göstergelere baktığımızda, Tarihler kuvvetle muhtemel M.Ö. 450 ile 425 yılları arasında yazılmıştır.

(Yahuda ve İsrail krallarına dair bir kronoloji için, 1 ve 2. Krallar'a Giriş'teki Tarih başlığına bakabilirsiniz.)

TEMA:

Tanrı'nın Adem'den Davut soyuna dek gerçek yürek ibadetiyle dolu bir krallık inşa etmek üzere tarih içerisinde yaptıkları.

AMAÇ:

İnsanları putlardan yüz çevirmeye ve Tanrı'nın Davut soyuna olan antlaşma sadakatine umut bağlayıp kutsal ibadetle Rab'be yönelmeye çağırmak.

TOPLU BAKIŞ:

Tarihler'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Tarihler Tanrı'nın krallığının dünyanın yaratılışına dek ibadet merkezli bir tarihini kaydetmektedir. Bu odak her zaman doğru bir şekilde tasdik bulmamıştır. Septuaginta (Eski Antlaşma'nın Grekçe çevirisi) Tarihler'i şu şekilde başlıklandırır: "Yahuda krallarına dair hariç bırakılan şeyler" (*paralipomena ton vasileon Iouda*). Bu başlıkla birlikte de sanki bu kitap, Yeşu'dan Krallar'a kadar olan tarihin artıklardan ibaretmiş izlenimini vermektedir. Ancak Tarihler'i tarihsel artıklardan ibaretmiş gibi görenler bu kitapların gerçek anlamını kaçırmaktalardır.

Eserin İbranicedeki başlığı "günlerin meseleleri" (*dibre hayyamim*). Jerome bu kitapları M.S. 4. yüzyılda "Birinci ve İkinci Tarihler" olarak başlıklandırmıştır. Bu da Tarihler'in, İsrail ve Yahuda krallarına dair kısa yıllıklardan ibaret olduğu fikrini sürdürmüştür. Oysa Tarihler krallara, hükümdarlara ve bireylere dair, Kutsal Kitap dışı tarih kayıtlarında tipik olarak bulunandan çok daha detaylı biyografik bilgiler vermektedir.

Bununla beraber Tarihler, Samuel ve Krallar kitaplarında bulunan içeriğe kıyasla seçicidir. Örneğin Tarihler, Saul'un krallığını, Davut'un Bat-Şeva'yla zinasını ve Avşalom'un babasına karşı isyanını es geçer. İsrail tarihini bir kâhinler krallığı gözüyle değerlendirir (Çık. 19:6), özellikle Yahuda oymağına ve krallığına ve tapınağın inşa ve kullanımına dikkat çeker. Tarihler, Tanrı'nın armağan olan varlığına odaklanmaktadır.

Tanrı'nın kendi halkıyla olan varlığına yönelik bu vurgu sık sık Rab'bi aramaya yönelik göndermelerde görülür. Rab'bi aramak (bazen O'na "danışmak" veya "yönelmek" olarak çevrilir); ibadet ve duada Tanrı'nın varlığını ("yüzünü") arzulamayla, kurtuluş için O'na bel bağlamayla, O'na karşı işlenen günahlardan tövbeyle ve O'nun yasalarına teslim olmayla O'na yaklaşmak anlamına gelir 1.Ta. 13:3; 15:13; 21:30; 22:19; 28:8–9; 2.Ta. 7:14; 12:14; 14:4, 7; 15:2, 4 ,12–13, 15; 16:12; 17:3–4; 18:4–7; 19:3; 20:3–4; 22:9; 25:15, 20; 26:5; 30:19; 31:21; 34:3, 21, 26).

Her ne kadar Tarihler olay örgüsünde Yeruşalim'deki tapınağı merkeze alsa da gerçek Tanrı'ya yaraşırlığın anahtarı olarak "yürek" vurgusunda bulunur. Tanrı'yı aramak yüreği içermek zorundadır (1.Ta. 16:10; 22:19) çünkü O, yüreği görür ve yürekte doğruluk ister (28:9; 29:17; 2.Ta. 6:30). İnsanlar Rab'be "kusursuz" bir yürekle, yani birçok tanrıya paylaştırılmış bir yürekle değil, ancak tümüyle –günahsız olmasa da– O'na adanmış bir yürekle kulluk etmek zorundalardır (1.Ta. 28:9; 29:9, 19; 2.Ta. 15:17; 16:9; 19:9; 25:2). O'nu tüm yürekleriyle aramak zorundalardır (6:14, 38; 15:12, 15; 22:9; 31:21; 34:31). Yürekleri yumuşak ve alçakgönüllü, Tanrı'nın günahkârlara söylediği sözlerle kolaylıkla kırılabilir olmalı ve katı ve inatçı olmamalıdır (34:27; 36:13). Aksi takdirde yürekleri kibirle yukarı kalkacaktır (25:19; 26:16;

32:25-26). Dolayısıyla Tanrı halkı yüreklerini hazırlamak, yani düşüncelerini ve duygularını tek Tanrıları olan Rab'be yönlendirmek zorundalardır (12:14; 19:3; 20:33; 30:19). Tüm bunlar Tanrı'nın lütfundan gelmek zorundadır. Nitekim yalnızca O, insanlara O'nun buyruklarını tutabilecek bir yürek verebilir (1.Ta. 29:18-19; 2.Ta. 30:11-12).

Tanrı'yı aramak, O'nun rahatını tatmakla sonuçlanır (2.Ta. 15:15). Bu ifade Süleyman'ın hükümranlığının altın yıllarıyla bağlantılıdır. Bu hem O'nun halkı düşmanlarından kurtarışının esenliğini hem de O'nun tapınakta onlarla birlikte olan varlığının sevincini ifade eder (1.Ta. 22:8–10 ,17–19; 23:25; 28:2; 2.Ta. 14:6–7; 15:15; 20:30; krş. Mez. 95:11; 132:8, 14; Heb. 3:7-4:13). O'nun lütfu sayesinde yüreklerini O'nu aramaya vermiş bir şekilde, tapınağında Tanrı'nın kendi yüreğine erişmenin zevkine varacaklardır (2.Ta. 7:16).

Tarihler'de Tanrı'ya yaraşır bir yürek için güdülen kaygı, kralın yüreğinin ruhsal durumuna yönelik ondan fazla göndermeyle özellikle odağa girer. Tanrı'nın kendi halkı ve tapınak üzerindeki kutsaması Davut soyunun Tanrı'ya yönelik yüreğine bağlıdır. Davut'un tapınak için olan hazırlıklarının zirvesinde şu duası vardır: "Oğlum Süleyman'a bütün buyruklarına, uyarılarına, kurallarına uymak, hazırlığını yaptığım tapınağı kurmak için istekli bir yürek ver" (1.Ta. 29:19).

Tarihler Davut'un krallığını, Tanrı'nın O'na ibadet edenlerle birlikte ikamet etmesiyle iç içe işler. Olay örgüsü antlaşma Tanrısı'nın Davut'la yaptığı antlaşmada bir zirve yapar (1.Ta. 17) ki Tanrı burada Davut'un soyunun Tanrı'nın evini inşa edeceğini ve sonsuza dek hüküm süreceğini vaat etmiştir. Süleyman tapınağı tamamladığında (2.Ta. 2-7), Tanrı görkemli (ancak yalnızca kısmi) bir şekilde o antlaşmayı yerine getirmiştir. Ancak Tarihler, Davut soyunun günahlı ve katı yüreklerinin Rab'bi kışkırtışının ve Rab'bin de krallığı sonlandırıp tapınağı yok edişinin trajik hikâyesiyle son bulur (2.Ta. 36). Yine de umut devam etmiştir çünkü Rab kendi halkını, Tanrı'nın evini yeniden inşa etmek üzere geri getirir (23. ayet). Böylece, Tarihler sürgün sonrasındaki kalıntı halkın gelecek olan doğru Davut soyuna umut beslemeye teşvik eder ki O, Tanrı'nın onlarla olan varlığını çok daha görkemli ve kalıcı bir şekilde kuracaktır.

Tarihler zamanda ileriye ve geriye bakarak, Davut soyunun insanlık tarihinin zirvesi (düğümü) olduğunu belirtir. Yazarın ilk kitabın neredeyse üçte birini harcadığı uzun soy ağaçlarının dolaylı vurgusu budur. Adem'den başlayarak bu soy ağaçları, Tanrı'nın insanlık için olan amacının gelişimini Davut'un soyuyla bağlar. Bunlar Tanrı'nın vaat edilen Soy'un devamlılığını koruyuşundaki sadakatine tanıklık etmektedir ki bu Soy aracılığıyla Tanrı düşmüş insanlığa kutsamasını geri verecektir (Yar. 3:15; 22:18). Tanrı'nın kurtuluş tasarısı Nuh Tufanı gibi önceki yargılamalarda nasıl boşa çıkmadıysa, İsrail'in sürgününde de boşa çıkmayacaktır. Tarihler zamanın doluluğuna doğru ilerleyişin tam rayında olduğunu göstererek

kurtuluş mesajına katkıda bulunmaktadır. Aden Bahçesi'nde kaybedilen Tanrı'nın varlığı gelecek Kral aracılığıyla geri kazanılacaktır. Ağaçlarla, meyvelerle, altınla, değerli taşlarla ve Keruvlarla süslenmiş olan tapınak (2.Ta. 3) Tanrı'yla cennette tekrardan birlikte oluşun bir tipiydi (Yar. 2; Vah. 22).

Tarihler kitabı böylece yaratılıştan yeni yaratılışa ve eski antlaşmadan yeni antlaşmaya uzanan bir köprüdür. İbrani Eski Antlaşması'nın sıralamasına göre son kitaptır. Matta Müjdesi, Tarihler'in bıraktığı yerden başlar ve İsa'ya varan başka bir soy ağacıyla devam edip şunu vahyeder: Mesih İmmanuel'dir, Tanrı'nın Davut soyu aracılığıyla kendi halkıyla ikametidir. O, Tanrı'nın halkının umududur.

GENEL HATLAR:

I. Krallık Vaat Ediliyor (1.Ta. 1:1-9:44).
- A. Adem'den İbrahim'e (1.Ta. 1:1–27)
- B. Esav (1.Ta. 1:28–54)
- C. Yakup'tan Davut'a (1.Ta. 2:1–55)
- D. Davut (1.Ta. 3:1–24)
- E. On İki Oymak (1.Ta. 4:1—8:40)
- F. Sürgünden Dönenler (1.Ta. 9:1–34)
- G. Saul (1.Ta. 9:35–44)

II. Krallık Kuruluyor (1.Ta. 10:1—2.Ta. 9:31)
- A. Saul'un Ölümü (1.Ta. 10:1–14)
- B. Davut'un Krallığa Yükselişi (1.Ta. 11:1—12:40)
  - 1. Davut, Tanrı'nın Varlığının Peşinde (1.Ta. 13:1—17:27)
  - 2. Davut'un Antlaşma Sandığı'nı Yeruşalim'e Getirme Teşebbüsleri (1.Ta. 13:1—16:43)
  - 3. Tanrı'nın Davut'a Vaadi: Antlaşma Yapılıyor (1.Ta. 17:1–27)
- C. Davut'un Askeri Zaferleri (1.Ta. 18:1—20:8)
  - 1. Davut'un Düşmanlarıyla Savaşları (1.Ta. 18:1–13)
  - 2. Davut'un Hükümranlığı (1.Ta. 18:14–17)
  - 3. Davut ve Ammonlular (1.Ta. 19:1–19)
  - 4. Davut'un Diğer Savaşları (1.Ta. 20:1–8)
- D. Davut'un Tapınak İçin Hazırlıkları (1.Ta. 21:1—26:32)
  - 1. Davut'un Günahlı Sayımı ve Tapınak Sahası (1.Ta. 21:1—22:1)

2. Davut'un Tapınağın İnşası İçin Hazırlıkları (1.Ta. 22:2–19)
3. Davut'un Levililer Tapınak İçin Teşkilatlandırması (1.Ta. 23:1—26:32)

E. Davut'un Ulusu İdaresi (1.Ta. 27:1–34)
F. Davut'un Gelecek Tapınak İçin Toplantısı (1.Ta. 28:1—29:22)
G. Davut'un Ölümü ve Süleyman'ın Görkemi (1.Ta. 29:23—2.Ta. 1:17)
H. Süleyman'ın Tapınağı İnşası: Antlaşma Kısmen Yerine Geliyor (2.Ta. 2:1—7:22)
1. Süleyman'ın Malzemeleri ve İşçileri Ayarlaması S (2.Ta. 2:1–18)
2. Süleyman'ın Yapıyı İnşası ve Eşyalar (2.Ta. 3:1—4:22)
3. Süleyman'ın Tapınak Adama Toplantısı (2.Ta. 5:1—7:22)

I. Süleyman'ın İşleri, Bilgeliği ve Ölümü (2.Ta. 8:1—9:31)

III. Krallık Bölünüyor (2.Ta. 10:1—28:27)
A. Kral Rehavam (2.Ta. 10:1—12:16)
B. Kral Aviya (2.Ta. 13:1–22)
C. Kral Asa (2.Ta. 14:1—16:14)
D. Kral Yehoşafat (2.Ta. 17:1—20:37)
E. Kral Yehoram (2.Ta. 21:1–20)
F. Kral Ahazya (2.Ta. 22:1–9)
G. Kraliçe Atalya (2.Ta. 22:10–12)
H. Kral Yoaş (2.Ta. 23:1—24:27)
I. Kral Amatsya (2.Ta. 25:1–28)
J. Kral Uzziya (2.Ta. 26:1–23)
K. Kral Yotam (2.Ta. 27:1–9)
L. Kral Ahaz (2.Ta. 28:1–27)

IV. Krallık İyileştiriliyor ve Parçalanıyor (2.Ta. 29:1—35:27)
A. Hizkiya'nın Doğru Hükümranlığı (2.Ta. 29:1—32:33)
B. Manaşşe'nin Putperestliği ve Tövbesi (2.Ta. 33:1–20)
C. Amon'un Putperestliği (2.Ta. 33:21–25)
D. Yoşiya'nın Doğru Hükümranlığı (2.Ta. 34:1—35:27)

V. Krallık Yok Ediliyor (2.Ta. 36:1–23)

A. Kral Yehoahaz (2.Ta. 36:1–3)

B. Kral Yehoyakim (2.Ta. 36:4–8)

C. Kral Yehoyakin (2.Ta. 36:9–10)

D. Kral Sidkiya (2.Ta. 36:11–16)

E. Yeruşalim Fethediliyor (2.Ta. 36:17–21)

F. Koreş'in Duyurusu (2.Ta. 36:22–23)

1. TARİHLER

1. TARİHLER

1. BÖLÜM

1. Hepimiz tek bir adamdan geldik: Adem. Adem'in varlığı Davut'un varlığı kadar tarihseldir. Adem'de hepimiz Tanrı'nın suretinde ve benzeyişinde yaratıldık. Dolayısıyla Tanrı'nın kendi halkı için olan amacı da hâlâ yeryüzünü kendisinin yaşayan benzeyişiyle doldurmaktır. Adem'de hepimiz günah işledik ve ruhsal yozlaşmaya ve kalıcı sefalete düştük. Hepimiz Kenanlılarla aynı düşmüş doğayı paylaşıyoruz. Hepimiz ölüyoruz ve yargıyla yüzleşiyoruz. Ayrıca insan yaşamı öyle geçici ki, Tanrı'nın bakış açısıyla Adem'den İsrail'e kadar tüm kuşaklar tarihin tek bir sayfasına sığabiliyor. Dolayısıyla Tanrı'nın halkı, eğer ilahi çağrılarına ve sonsuz yaşama erişeceklerse, Rab'bin lütfu tarafından kurtarılmak zorundadır. İnsanlığın yeni bir Adem'e ihtiyacı vardır. Tanrı bu ihtiyacı Mesih'te nasıl karşılamıştır?

2. BÖLÜM

1. Tanrı halkının tarihi, cinsel şehvet ve bencillik (Yahuda, Onan ve Tamar, 3-4. ayetler), kibir ve itaatsizlik (Akan, 7. ayet) gibi birçok günah örneğiyle doludur. Eski Antlaşma bizi onların izinden gitmememiz konusunda uyarmaktadır ki Tanrı'nın yargısıyla karşılaşmayalım. Ancak Eski Antlaşma bize aynı zamanda Tanrı'nın lütfuna güvenmeyi öğretmektedir çünkü böylesine günahlı ailelerden Kurtarıcı'yı çıkarmıştır. Böyle insanların örnekleri bizi nasıl imana ve tövbeye götürmektedir?

3. BÖLÜM

1. Tanrı'nın yeni bir Adem'le düşüşün etkilerini geri sarma ve insanı ilahi amacına geri döndürme tasarısı İsrail'e odaklanır (1. bölüm), tüm İsrail'den Yahuda'ya yönelir (2. bölüm) ve Davut'a varır (3. bölüm). Davut, Tarihler kitabında çok merkezî bir rol oynamaktadır. Bir anlamda Eski Antlaşma tarihinin tamamı Davut'a çıkar ve sonra Davut'un üzerinden devam eder. Adem'e bildirilen Kurtarıcı (Yar. 3:15) Davut'un soyundan bir kral olacaktı. Mesih, Davut'un soyundan doğdu (Mat. 1:1;

Rom. 1:3) ve O, vaat edilen Kurtarıcı-Kral'dır (Lu. 1:31-33, 69; 2:11). Buna karşılık Mesih kendi halkının tamamını ruhsal anlamda "krallar" yapmıştır (Vah. 1:6). Onlar O'nunla birlikte O'nun tahtında oturacaklardır (Vah. 3:21). O'nun krallığının bir parçası olduğunuzu nasıl bilebilirsiniz?

4. BÖLÜM

1. Yabez'in duası (9-10. ayetler) yalnızca dünyevi veya geçici kutsamalar için yapılan bir dilek olarak görülmemelidir. Yabez antlaşma Tanrısı'na, kendisini vaat edilen mirasta refahlı kılması için imanla dua etti. Bugün Tanrı halkı acılı durumların ötesine, İsa Mesih'teki zenginliklere bakarak, Tanrı'nın vaatleri uyarınca yakarmalılardır (Ef. 1:3). Bugünkü durumda bunun anlamı, Kutsal Ruh'un daha derin bir işleyişi için dua etmektir ki O, mirasımızın teminatıdır (Ef. 1:13-14). Nihayetinde bu, Mesih'in görkemle gelişine duyulan umuttan doğan bir duadır (Ef. 1:17-18). Yabez'in örneği nasıl sizi bugün duaya teşvik etmektedir?

5. BÖLÜM

1. Ruben'in babasının cariyesiyle zinasının ona ilk oğulluk hakkına mal olduğu gibi (1-2. ayetler), İsrail'in putlarla ruhsal zinası da onlara ülkedeki miraslarına mal oldu (25-26. ayetler). Tanrı, kıskanç bir Tanrı'dır. O, tüm insanların ve tüm olayların üzerinde Egemen olarak hüküm sürmektedir (26. ayet). O, bizim mutlak bağlılığımızı talep eder ve tek Rableri olarak kendisini arayanları kutsayacak ancak yüreklerinde putlar besleyenleri ya da yaşamlarıyla o putlara ibadet edenleri cezalandıracaktır. Sizin ulusunuzda popüler putlar hangileridir? Sizin kendi yüreğinizi hangi putlar ayartıyor?

6. BÖLÜM

1. Levililerin soy ağaçlarında öne çıkmaları bize şunu hatırlatmaktadır: Tanrı'nın amacı yalnızca bir kral değil, bir kâhin de gerektirir. Kâhinlerin temel işlevi İsrail için kefaret etmekti (49. ayet). Yalnızca günahların bağışlanması sayesinde Tanrı kendi halkıyla ikamet edebilir, tıpkı bir zamanlar kutsallığını çiğnemeden Adem'le ikamet ettiği gibi. Harun'un oğulları dışsal ritüellerle yalnızca bedeni arındırabiliyorlardı ancak yalnızca Mesih vicdanı bağışlamayla arındırabilir (İbr. 9:13-14) çünkü O, "kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldır[dı]" (26. ayet). Tanrı tarafından tayin edilen başkâhinin onların arasında yaşaması İsrail için büyük bir teselliydi. Siz günahlarınıza kefaret etmesi için kime bakıyorsunuz? Mesih dışında her kim bir kâhin olma iddiasında bulunuyor ve size günahlarınızın bağışını vaat ediyorsa, o kişi bir sahtekârdır ve Tanrı'ya karşı bir hakarettir çünkü O kendi Oğlu'na şöyle demiştir: "Sonsuza dek kâhinsin sen" (Mez. 110:4; İbr. 5:5-6).

7. BÖLÜM

1. Bu bölüm birçok kopuk bilgi içermektedir. Ancak bölüm boyunca ortak olan bir konu asker erkeklerin cesareti ve gücüdür (2, 4-5, 7, 9, 40 ayetleri). Bölüm ayrıca düşmanlarının elinde ölüp gerideki ailelerine keder olan adamlardan bahseder (21-23. ayetler). Bu bölümdeki en ünlü kişinin Yeşu olması oldukça yerindedir ki kendisi İsrail'e ülkedeki mirasını alması için savaşta başarıyla önderlik etmişti (27. ayet). Kutsal Kitap askerlik hizmetinden hiçbir şekilde imtina etmeyip, Tanrı halkının ruhsal bir ordu olduğunu (Ef. 6:10-18) ve daha büyük Yeşumuz olan İsa'nın da kurtuluşumuzun Komutanı olduğunu öğretmektedir (İbr. 2:10). O'nun için nasıl savaşırız?

8. BÖLÜM

1. Benyamin, Yakup oğullarının en küçüğü olsa da kendisinin oymağı kesinlikle en önemsizi değildi. Yakup peygamberlikte bulunup Benyamin'in bir kurt gibi olacağını bildirmişti: "Sabah avını yer; akşam ganimeti paylaşır" (Yar. 49:27). Benyamin'den önemli hâkim Ehut (1.Ta. 8:6), başarılı bir okçular boyu (40. ayet) ve İsrail'in ilk kralı olan Saul çıkacaktı (33. ayet). Müjde uğrundaki gayretli işiyle bilinen Elçi Pavlus, Benyamin oymağındandı (Rom. 11:1; Flp. 3:5). Bu bize şunu hatırlatmaktadır ki, Tanrı'nın kendi halkı için olan amaçları en büyük liderlere ya da en seçkin ailelerden gelenlere mahsus değildir. Ancak Kral Saul'a yapılan gönderme aynı zamanda bize hatırlatmaktadır ki, bir kişinin Tanrı'ya olan hizmetindeki hayati faktör itaattir (1.Ta. 10:13-14; 1.Sa. 15:13-23). Tanrı'ya itaat niçin sahip olduğumuz hünerlerden ya da çıktığımız aileden daha önemlidir?

9. BÖLÜM

1. Tarihler kitabı yalnızca sıkıcı bir isimler listesi olmaktan ziyade, şu ana dek tüm Kutsal Kitap'ın hikâyesini ortaya koydu. Bu soy ağaçları Aden Bahçesi'nde başlar (1:1) ve insanların sürgünden sonra Tanrı'ya O'nun kenti olan Yeruşalim'de ibadet etmeleriyle biter (9:33-34). Aradaki sahnelerde çokça günah ve keder vardır ancak aynı zamanda Tanrı'nın krallar ve kâhinler ortaya çıkarışında sergilenen lütfu vardır. Tarihler kitabı sürgünden dönenlere Rab'de umutlu olmalarını öğretmiştir çünkü insanın günahı çoğalsa bile, Tanrı'nın lütfu O'nun seçilmiş ve gelmekte olan Kralı aracılığıyla çok daha fazla çoğalacaktır. İsa Mesih'in Müjdesi bu Kralı açıklar. O, kendi halkı için hem Kâhin hem de kurbandır; öyle ki, onlar gökten gelmekte olan Yeni Yeruşalim'de Tanrı'ya ibadet edebilsinler (Vah. 21:2). Bu manzara bize nasıl umut verebilir?

10. BÖLÜM

1. Saul'un trajik isyanı ve ölümü ciddi bir hatırlatıcı olarak ortaya çıkmaktadır. Şöyle ki, İsrail'in umudu tahta tekrardan yeni bir kral çıkarmaya bağlı değildi. Sürgünden dönenlerin tarihe bakıp şunu öğrenmesi gerekmektedir: Krallar Rab'be itaat etmiyor ve O'na mutlak bağlılıklarını sunmuyorlarsa, aslında birer lanettirler. Aynı şekilde, hepimiz Tanrı'dan gelecek sonsuz cezayı hak ediyoruz çünkü Tanrı'nın yasalarını çiğnedik ve yüreklerimizi sahte ilahlara verdik. İsrail'in ve tüm insanlığın ihtiyacı sadece bir kral değil, Rab'bin itaatkâr kulu olan bir kraldır. İsa Mesih nasıl bu ihtiyacı kusursuz bir şekilde karşılıyor?

11. BÖLÜM

1. İsrail, Davut'un hükümranlığına tabi oldu çünkü onunla olan yakın bağlarını ("senin etin, kemiğin") ve onun kendilerine bir çoban gibi sevgiyle önderlik edişini gördüler (1. ayet). Kilisenin İsa Mesih'e ne kadar daha çok tabi olması gerekir (Ef. 5:23)! O bizim bedenimizi aldı (Yu. 1:14; İbr. 2:14). O, kiliseyi, onun Çobanı olarak sonuna kadar sevdi, koyunları için kendi canını verdi (Yu. 10:14-15; Ef. 5:25). O bizi kendi bedeni, kendi eti ve kemiği olarak kendisiyle bir kıldı (Ef. 5:30). Bağlılığınızı ve teslimiyetinizi alçakgönüllülükle Kral İsa'ya vermeniz sizin için nasıl olurdu?

2. Davut'un yiğit adamları kendi güçlerini ve becerilerini üst bir seviyeye kadar geliştirmişlerdi ve krallarına olan sevgilerinden ötürü dikkate değer başarılar gösterdiler. Ancak her zafer Rab'dendir (14. ayet). Bu bize tüm yüreğimizi ve gücümüzü vererek çağrıldığımız işleri mükemmellikle icra etmemizi ve aynı zamanda da her şeyi duada bağımlılıkla yapmamızı ve tüm yüceliği Rab'be vermemizi öğretmektedir. Hristiyanlar hem Rab için yiğit erkekler ve kadınlar olmaya, hem de O'nun önünde alçakgönüllülükle durmaya nasıl gayret edebilirler?

12. BÖLÜM

1. Eğer Ruh, Amasay'ı harekete geçirip ona İsrail'in Davut'a olan bağlılığını ve Tanrı'nın Davut üzerindeki esenliğini beyan ettirdiyse (18. ayet), o hâlde Kutsal Ruh insanlara Davut oğlu İsa Mesih'i Rab olarak ne kadar daha çok beyan ettirmektedir (1.Ko. 12:3)! Rab'bin Davut'la olan varlığı birçok arka plandan insanı çekti ve onları Davut'un hizmetkârı yaptı. Aynı şekilde Ruh'un Mesih'i meshedişi de birçok insanı çekmekte ve onları Mesih'in hizmetkârı yapmaktadır (Lu. 15:1; 1.Ko. 1:27). Siz Mesih'e karşı o ruhsal çekimi hissettiniz mi? Ruh sizi, O'na Kralınız olarak hizmet etmeniz için çekti mi?

13. BÖLÜM

1. Uzza, Antlaşma Sandığı'na elini uzatırken bunu iyi niyetle yaptığını düşünmüş olabilir. Ancak Tanrı'nın kutsallığını ve kendi günahlılığını düşünmedi. Kendi elinin, Antlaşma Sandığı'nın –Tanrı ilahi takdiriyle engel olmasa– düşeceği yerden daha temiz olduğunu varsaydı. Tanrı Sözü'nü izlemektense kendi ibadetimizi icat etmenin kökünde, Tanrı'nın kutsallığına karşı kayıtsızlık yatar (Lev. 10:1-3; 1.Sa. 6:19-20). Tanrı'ya kendi hayal ettiğimize göre yaklaşmaya ya da ibadet etmeye kalkışmamalıyız. Nasıl Rab korkusunda ibadet edebilir ve ibadet için O'nun açıkladığı isteğine boyun eğebiliriz?

2. Biliyoruz ki Antlaşma Sandığı'nın ilk teşebbüs sonrası Yeruşalim'e varmaması Davut için büyük bir hayal kırıklığıydı. Davut'un Tanrı'yla paydaşlığı ne kadar derinden arzuladığını görmekteyiz. "Tanrı'nın Sandığı'nı nasıl yanıma getirsem?" (12. ayet). Siz Tanrı'yla paydaşlığı arzuluyor musunuz? Hayal kırıklıkları sizin o paydaşlığa olan arzunuzu güçlendiriyor mu?

14. BÖLÜM

1. Tanrı kendi halkının üzerine bir insan kral tesis etmiş olsa da o kralın insan gücüyle ya da bilgeliğiyle hüküm sürmemesi gerekiyordu. Rab krallığı onayladı (2. ayet). Kral bilgeliğini Tanrı'da arayıp buldu (10, 14. ayetler). Tanrı kralın düşmanlarını yok etmek üzere hücum etti (11. ayet). Tanrı'nın görünmez orduları onun için savaştı (15. ayet). Kral Tanrı'nın Sözü'ne itaat etti (16. ayet). Rab ulusların kraldan korkmalarını sağladı (17. ayet). Bu yönlerden Davut, Mesih'in ve O'nun krallığının bir ön gölgesidir. İsa tümüyle insandı ancak krallığını insan gücü üstüne kurmadı. O'nun krallığı Kutsal Ruh'ta geldi. O, duada düzenli olarak Babası'na başvurdu. Melekler Mesih'e en çetin anlarında güç verdiler. O, Tanrı'ya ölüme, çarmıh üzerinde ölüme dek itaat etti. Ve şimdi, ölümden dirilmiş olarak Mesih tüm uluslardan öğrenciler yetiştirmek üzere Babası'ndan yetkiyi almıştır. Eğer bu hem Tanrı hem de insan olan Mesih için doğruysa, Hristiyanlar için ne kadar daha doğrudur? Bu bölümden Tanrı'nın krallığının ardından gitmek hakkında ne öğreniyoruz?

15. BÖLÜM

1. Kral Davut halkın ibadette Tanrı'nın buyruklarını izlemesine dikkat ettiğinde (13-15. ayetler), Tanrı onların ibadetini kendi lütfuyla destekledi (26. ayet) ve halk büyük alçakgönüllülük ve sevinçle ibadet etti (27-28. ayetler). Aynı şekilde, kilisenin Kralı olan Rab İsa da kiliseyi doğru ibadet yolunda yönlendirmiştir. Kilisenin Tanrı'ya, Mesih'in Sözü'ne göre ibadet etmesi neden hayatidir? Bu, pratik anlamda ne anlama gelmektedir?

2. İroniktir ki, tam Kral Davut'un Tanrı'ya, O'nun Sözü'ne itaatle ibadet ettiği noktada, karısı Mişal onu büyük alçakgönüllülükle coştuğu için küçümsedi (29. ayet). Dünyevi insanlar da benzer şekilde Mesih'i ve eğer O'nu Kutsal Kitap'a dayalı ibadette izliyorsak bizi de küçümsediklerinde nasıl tepki vermeliyiz?

16. BÖLÜM

1. İbadetin kalbinde Tanrı'ya aramak vardır (10-11. ayetler). Doğamız itibarıyla, Tanrı'yı kaybettik ve O'na sırtımızı döndük. Fakat ışık ve yaşam yalnızca O'nun huzurundadır. Ancak ve ancak İsa Mesih aracılığıyla O'nunla paydaşlık kurabiliriz ve O'nun iyiliğini ve lütfunu tadabiliriz. Mesih aracılığıyla, Kutsal Ruh'ta Baba'ya yaklaşabiliriz. Davut'un tek tutkusu buydu: Tanrı'yı aramak ve O'nun yüceliğinden zevk almak (Mez. 27:4, 8). Siz kendi yüreğinizde aynı tutkuyu nasıl ateşleyebilirsiniz?

2. Şükran (34. ayet), Tanrı'nın hak etmemiş günahkârlar için lütfuyla yapmış olduklarının insanın yüreğinde taşmasıdır. İnsanın sevgisinin Tanrı'nın sevgisine olan cevabıdır. Şükran kendini düşüncelerde, sözlerde ve eylemlerde gösterir. Davut, Tanrı'nın kendisine ve ulusuna bu kadar yaklaşmasından dolayı şaşkın hâldeydi. O'nu överek çokça zaman ve enerji harcadı. Biz ne kadar şükran doluyuz? Neden birçok zaman şükran dolu bir tutumdan yoksunuz?

17. BÖLÜM

1. Tanrı, Davut aracılığıyla kendi halkını sonsuza dek kendi huzurunda yönetmesi için bir kral sağlayacağını vaat etti. Yeni Antlaşma'nın iyi haberi şudur ki, bu kral, yani Tanrı'nın ölümden dirilmiş olan Oğlu'nun kendisi gelmiştir (Rom. 1:1-4). İsa Mesih şu anda gökten Ruhu'yla hüküm sürmektedir. Eğer Tanrı kendi Oğlu'nu yeryüzüne göndererek Davut'a olan vaadini yerine getirdiyse, Mesih'in gelmiş olduğu şimdiki zamanda, Tanrı'nın Oğlu'nun döneceğine yönelik vaadine ne kadar daha fazla güvenebiliriz? Mesih'in krallığı (hem şimdi hem de gelecekteki) nasıl O'nun halkının umudu ve sevincidir?

2. Davut, Tanrı'nın sadece şimdiki sevecen merhametlerinden ötürü değil, aynı zamanda gelecektekilerden ötürü de şaşkındı. Derinden alçalmıştı ve şaşkınlık ve hayret içerisinde şöyle haykırdı: "Ya RAB Tanrı, ben kimim, ailem nedir ki, beni bu duruma getirdin?" (16. ayet). Tanrı, lütfunu her gösterişinde, kalıcı bir hayret duygusu da getirir çünkü bizim bakış açımızla Tanrı'nın bize neden bu kadar lütufkâr davrandığını asla kavrayamayız. Tanrı'yı merhametinden ve lütfundan dolayı överek biraz zaman geçirin.

18. BÖLÜM

1. Tanrı, Davut'u öyle başarılı kıldı ki, etraftaki uluslar ya Davut tarafından fethedildiler ya da ona armağanlarla kulluk etmeye geldiler. Büyük Davut oğlu Mesih'e ilişkin olarak Kutsal Kitap şöyle der: "Ey krallar, akıllı olun! Ey dünya önderleri, ders alın! RAB'be korkuyla hizmet edin, titreyerek sevinin. Oğulu öpün ki öfkelenmesin, yoksa izlediğiniz yolda mahvolursunuz" (Mez. 2:10-12). Oğul'u öpmek O'na içten teslimiyetinizi sunmaktır. Siz Kralımız'a nasıl saygı gösteriyorsunuz?

2. Davut kendi yönetiminde yapılanma ve düzene olan ihtiyacı anladı ve belirli görevlere nitelikli adamlar atadı. Büyük Davut oğlu Mesih kendi krallığı için belirli niteliklere sahip kilise görevlileriyle birlikte ruhsal bir düzen kurmuştur (1.Ti. 3). Kilisenin tüm toplantıları iyi düzende olmalıdır çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır (1.Ko. 14:33). Düzen ve görevliler, adalet ve doğruluk için niçin önemlidir?

19. BÖLÜM

1. Kral Davut'un hizmetkârları gibi, İsa Mesih'in hizmetkârları da alçaltılma zamanları yaşayabilir (4. ayet) ve ezici düşman güçleriyle karşılaşabilirler (6-7. ayetler). Yine de Rab'bin iyi olanı yapacağına güvenerek, yüreklenmeli, cesur olmalı ve Tanrı halkı için savaşmalıdırlar (13. ayet). Sizin bugün hangi yönlerden cesarete ihtiyacınız var? Onu Rab'de nasıl bulabilirsiniz?

2. Ammonluların Davut'un merhamet yüreğine güvenmemeleri ve bu yüzden onu ve hizmetkârlarını aşağılamaları gibi, kötüler de Mesih'e inanmayan, şüpheli gözlerle bakarlar ve O'na büyük saygısızlık ederler. Sevgi ve iyilik Rab'bine, özellikle de O'nun Müjde davetlerinde güvenmeyip saygısızlık etmek ne kadar da ahmakçadır! O'nun gazabını fazlasıyla kışkırtırlar. Hadadezer'in hizmetkârının, Davut'un zaferini görünce onunla barış yapması bilgece bir davranıştı (19. ayet). Günahkârlar için tövbe ve Müjde'ye iman aracılığıyla Tanrı'yla barışmak çok daha bilgecedir çünkü İsa Rab'dir. Siz hangi gruba aitsiniz? Kimin için dua edebilirsiniz?

20. BÖLÜM

1. Görünen o ki Davut'un Rab'be imanla Golyat üzerindeki zaferi (1.Sa. 17), hizmetkârlarının da benzer devasa düşmanlarla boy ölçüşmelerine ve onları yenmelerine ilham oldu. Kralın cesareti ve zaferi, o kralın hizmetkârlarını da büyük başarılara atılmak üzere fazlasıyla motive edebilir. Aynı şekilde, Mesih'in günah ve Şeytan üzerindeki zaferi, imanlıları kendi ruhsal savaşlarını vermeleri ve O'na iman sayesinde zafer beklentisinde olmaları için güçlü ve cesur kılmaktadır. (Yu. 16:33; Ef. 6:30; Kol. 2:15; 1.Yu. 5:4-5). Şu an hangi ruhsal düşmanlar sizin gözünüze devasa geliyor? Mesih'in zaferine nasıl bakabilirsiniz?

21. BÖLÜM

1. Tanrı'ya yaraşır Davut'un bile günaha düşmesi bizim için bir uyarıdır: İnsanların en iyisi bile yalnızca bir insandır. Davut'un günahı halkın başına ölümcül sonuçlar açtı çünkü Davut onların kralıydı. Davut'un günahından doğan veba, Adem'in günahından ötürü milyarlarca insanı yiyip bitirmiş olan ölüme dair küçük bir hatırlatıcıdır (Rom. 5:12). Tanrı günahı nasıl görüyor ki günah O'nun böylesine dehşet verici yargılar uygulamasına sebep oluyor?

2. Davut bu felaket için kişisel olarak tam sorumluluk aldı, cezayı kendisinin çekmesini önerdi (17. ayet) ve kefaret bedelini üstlenmekte ısrar etti (24-25. ayetler). Sonuç olarak, insanların günahlarından af bulabildikleri tapınak için kalıcı bir yer elde etti (2.Ta. 6:21-39). Burada İsa Mesih'in güzel bir resmini görüyoruz. O asla günah işlemediyse de halkının günahlarının tam sorumluluğunu üstlendi, kendi itaatiyle ve ölümüyle kefaret bedelini kişisel olarak ödedi ki, onlar sonsuza dek Tanrı'nın bağışlamasının tadını çıkarabilsinler. Bu bize Tanrı'nın karakteri hakkında ne öğretmektedir?

22. BÖLÜM

1. Davut, Mesih'in bir tipiydi ki Mesih de kanlı bir çatışmadan geçmişti ancak O'nunkinde başkalarını öldürmek yoktu. Mesih'in krallığı bu dünyadan değildi (Yu. 18:36) ve O öldürerek değil, şiddetli bir ölüme teslim olarak fatih oldu (Vah. 5:5, 9). Ancak çarmıhtaki ölümü sayesinde O, cehennemin güçlerini fethetti (Kol. 2:15). Süleyman da Mesih'in bir tipiydi ki Mesih kanıyla elde ettiği esenlik içerisinde hüküm sürmektedir (Ef. 2:14-17). Mesih taştan ve altından olmayan yeni bir tapınak inşa ediyor (Ef. 2:18-22). O'nun yeni tapınağı neyden inşa ediliyor ve tapınak ne ile ve kimine dolacak?

2. Davut, Süleyman'a sahip olduğu ayrıcalıkları hafife almamasını buyurdu. İşini imanla, cesaretle ve itaatle icra etmek zorundaydı (11-13. ayet). Çağrılmış olduğu görevle meşgul olması ve babası tarafından hazırlanmış olan kaynakları kullanarak görevini etkin bir şekilde yerine getirmesi gerekiyordu (14-16. ayetler). Tanrı size hangi kaynakları ve görevi emanet etti? Siz Rab'be nasıl meşgul bir şekilde hizmet ediyorsunuz?

23. BÖLÜM

1. Davut şöyle dedi: "İsrail'in Tanrısı RAB halkını rahata kavuşturdu... Yeruşalim'i de sonsuza dek kendine konut seçti" (25. ayet). Böylece artık Levililer tapınağı seyahatlerinde taşımıyor, bunun yerine Tanrı'ya, O'nun varlığının kalıcı evinde kulluk ediyorlardı. Bu şekilde, dünyasal Yeruşalim gelecek olan göksel Yeruşalim'in bir

ön gölgesiydi. Göksel Yeruşalim, Tanrı'nın kurtarılmış halkının sonsuz istirahatini sahneye çıkaracaktır. Şu anda gurbette seyahat etmekteyiz ve Tanrı her Hristiyan'a mevcut gurbet durumumuz için gereken görevleri tayin etmektedir. Ancak Mesih yücelik ve esenlik krallığıyla geri geldiğinde, sonsuz ibadetimize ve O'nun yüceliğinin kalıcı zevkine giriş yapacağız. Tanrı halkının tamamı O'nun huzurunda kâhinler olarak hizmet edecek ve krallar olarak hüküm sürecektir (Vah. 5:10; 22:4-5). O vaat size nasıl teselli veriyor?

24. BÖLÜM

1. Tanrı'ya ibadet hizmeti plan, organizasyon ve yapılanma gerektirir. Birçok insan müdahil olabilir ve kendi sorumluluklarına dair net bir bilgiye ihtiyaçları vardır. Çoğu zaman nitelikli görevliler arasında dönen görevlerin programlarını çıkarmak faydalıdır. Kral Davut nasıl Levililerin görev dağılımını belirlediyse (3. ayet), Kral İsa da Sözü'nün talimatları ve Ruhu'nun armağanlarıyla, kilisenin yapılanmasını ve görevlilerini belirlemektedir (1.Ko. 12:4-7; Ef. 4:7-8, 11). Ancak kiliseye ve ibadetine dair bazı pratik detaylar Kutsal Yazılar tarafından somuta dökülmez ve dolayısıyla da başka araçlar tarafından belirlenmek zorundadır. Kilisenin Söz'ün ve Mesih'in Ruhu'nun idaresinde iyi düzene sahip yapılanmalara ve planlara sahip olması neden bu kadar önemlidir?

25. BÖLÜM

1. Davut müzisyenleri tapınak hizmetine ayırdı ve bu adamlar, "lir, çenk ve zil-ler eşliğinde peygamberlikte bulunacaklardı" (1. ayet). Davut'un, İsrail'in sevilen mezmurcusu olarak bilinmesi kazara değildir (2.Sa. 23:1). O müziği seviyordu ve Rab'be ilahi söylemeyi seviyordu (Mez. 89:1; 101:1). Müziğin, kişinin dünya görüşünü şekillendirmedeki gücünü biliyordu. Her şeyden öte Davut, Tanrı'nın kendi halkının övgülerinde mesken tuttuğunu fark etti (Mez. 22:3). İlahi, ibadet için neden çok önemli ve faydalıdır? Kilise müziği neden Mesih'e ve O'nun kilisede tayin ettiği görevlilere tabi olarak yapılmak zorundadır?

26. BÖLÜM

1. Tanrı insanları farklı görevlere çağırır. Tanrı'nın başkalarını kendi krallığında yapmaya çağırdığı şeyleri kıskanmamalıyız. Tanrı'nın krallığının işlev gösterebilmesi için, kendi yaşam mevkilerinde Tanrı'nın kendilerini yapmak üzere çağırmış ve donatmış olduğu şeyleri yapan insanların bütününe ihtiyacımız vardır. Bu yüzdendir ki Kutsal Kitap şöyle der: "Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz" (1.Ko. 12:27). Beceri ve bilgelik sahibi insanlara sahip olmak ne de-

ğerlidir (1.Ta. 26:6-9, 14, 30-32)! Her üye kendi becerilerini gerçekçi bir şekilde değerlendirmeli, onları geliştirmeye gayret etmeli ve kilisede bunlara göre hizmet etmeye çalışmalıdır (Rom. 12:3-8). Tanrı'nın lütfu sayesinde iyi yapabildiğiniz bazı şeyler nelerdir? Onları kilisede nasıl kullanıyorsunuz?

27. BÖLÜM

1. Davut on iki oymaktan değişmeli bir şekilde destek alarak yalnızca oymakların İsrail'in savunma yükünü paylaşmalarını sağlamakla kalmadı, ayrıca adamları kendi uğraş alanlarında önder olabilmeleri için eğitti. Tanrı halkı her an ruhsal savaşa hazır durumda olmak zorundadır (Ef. 6:10-18). Eğer bu savaşta beceri sahibiysek, bu bize Tanrı'nın bizi yerleştirmiş olduğu her yerde güçlü olmamız için büyük yardım sağlayacaktır. Karşı karşıya kaldığımız savaşlar için nasıl idman yapabiliriz?

2. Gücümüzü değerlendirirken sürekli olarak insanları ve kaynaklarını saymak yerine, imanlılar Tanrı'nın vaatlerini saymalılardır (23. ayet). Kiliseler için kendilerini katılım sayısına veya finansal duruma göre ölçmek niçin bir tuzaktır? Mesih'teki yücelik zenginliklerinin vaatlerine odaklanmayı öğrenerek Müjde iyimserliğini nasıl geliştirebiliriz?

28. BÖLÜM

1. Davut'un yaşamının sonundaki sözleri, tapınağın inşasının ibadet için çekici bir yapı inşa etmekten daha fazlası olduğunu göstermektedir. Tapınağın inşası Tanrı'nın eski antlaşma tarihindeki vaatlerinin zirvesiydi ve Mesih'in işinin bir tipiydi. Tanrı'nın seçilmiş ve Ruh'la yönlendirilen Kralı aracılığıyla, Rab kendi halkıyla varlığını tesis etmektedir. Tanrı kendi antlaşmasında vaat ettiği gibi halkının arasında onların Kralı olarak yaşayacaktır. O, onların itaatkâr ibadetini kabul ederken, onlar da O'nun onlara verdiği esenliğin tadını çıkaracaklardır. Toplu ibadeti Kral'a yaklaşmak olarak görmek, toplu ibadete ilişkin bakışınızı nasıl etkilemektedir? Cenneti Tanrı'nın huzurunda ikamet etmek olarak görmek, cennete ilişkin bakışınızı nasıl etkilemektedir?

29. BÖLÜM

1. Kiliseyi inşa etmek üzere tüm bağışımızda, bu ister beceri ister zaman ister para olsun, Tanrı'nın bize ihtiyacı olmadığını bilip hatırlamak zorundayız. O tüm isteğini gerçekleştirmek üzere kendi içinde her şeye yeter. Hatta, bizim verme yetimiz, verme isteğimiz ve verme eylemimiz O'nun bize olan lütfunun armağanlarıdır (2.Ko. 8:1-5; Flp. 2:12-13). Tanrı'nın lütfunun egemenliği bizi neşeyle verenlerden olmak üzere özgür kılar; kaynaklarımızı O'nun için dökerken, O'nun tarif edilmez

lütfunun sonsuz derinliklerinde sevinç bulmamızı sağlar (2.Ko. 9:7-8, 15). Kim verdikleriyle böyle bir Tanrı'yı geçebilir?

2. Süleyman'ın hükümdarlığı halkın arasında örneğine rastlanmamış bir ihtişamla ve fazlasıyla geniş bir itaatle başladı. Ancak sonunda gururun ve putperestliğin karanlığına batmıştı. Süleyman'ın krallığı Mesih'in sonsuz krallığının küçük ve geçici bir gölgesidir. Gerçekten, Mesih Rab'bin tahtında oturmaktadır çünkü O her şeye yeten Rab'dir. Babası'na karşı kusursuz bir yüreği vardır. O'nun tüm kurtarılmış halkı isteyerek O'na tabi olur ve kulluk eder. Davut oğlunun şimdi göklerin tahtında hüküm sürdüğünü bilmek yaşamlarımızı nasıl etkilemelidir?

2. TARİHLER

2. TARİHLER

1. BÖLÜM

1. Süleyman'ın bilgelik için olan ünlü duası, bizim dualarımız için bir modeldir. Süleyman Tanrı'nın kendi yaşamı üzerindeki sevgisini ve hâkimiyetini gördü (8. ayet). Tanrı'nın vaatlerine tutundu ve onları dileklere döktü, Tanrı'dan söylemiş olduğunu yapmasını istedi (9. ayet). Tanrı'nın kendisini yapmaya çağırmış olduğu şeyleri yapabilmek için beceri ve armağan istedi (10. ayet). Zenginlik, saygınlık veya intikam yolunda dünyevi tutkularla dua etmedi (11. ayet). Tanrı da onun duasını, onun istediğinden daha fazlasını yaparak yanıtladı (12. ayet). Yüreğinize ağırlık yapan bazı endişelerinizi düşünün. Süleyman'ın örneği sizi o endişeyi duayla Rab'be kaldırma konusunda nasıl yol gösteriyor?

2. BÖLÜM

1. Tapınak, "RAB adına" bir evdi (1. ayet). Tanrı onu öyle tasarladı ki, halk O'nun yüce niteliklerini bilsin. Yine de O'nun yüceliği tapınakla sınırlandırılamazdı çünkü Tanrı sınırsızdır. Hatta, Tanrı'nın amaçları İsrail'le sınırlandırılamazdı çünkü O'nun tapınağı O'na tek gerçek Tanrı olarak bütün uluslar arasında yücelik getirecekti. Yeni antlaşmada Rab artık kendi varlığını özel bir binayla ilişkilendirmemektedir. Mesih ve O'nun halkı Tanrı'nın evidir (1.Pe. 2:4-5). Ancak Tanrı'nın doğası ve amaçları aynıdır. O hâlde bu bize kilise hakkında ne öğretmektedir?

3. BÖLÜM

1. Tanrı'nın kutsal evindeki altın ve değerli taşlar O'nun kutsallığının değerini ifade ediyordu. Çam ağacı ve nar simgeleri ve sütunların adları İsrail'i Tanrı'nın huzurunda bol yaşam ve güç bulmaya davet ediyordu ancak keruvlar ise insanın hâlâ günahlarından ötürü cennetten mahrum olduğuna dair bir uyarıydı. Günahkârlar Tanrı'ya geri döndürülüp O'nda nasıl yaşam bulabilirler? Tapınağın kurulduğu yer bin yıl önce İshak'ın, yerine geçen bir koç kurbanı aracılığıyla canının bağışlandığı

yerdi (Yar. 22:13) ve bu kazara değildir. İbrahim, Rab'bin o dağda, gelecekte kurban olarak bir kuzu sağlayacağına dair peygamberlikte bulundu (Yar. 22:8; krş. 22:14). Bu kurbanın tipi Süleyman'ın tapınağındaki kâhinlerin kurbanlarında göründü. Gerçeklik ise Tanrı Kuzusu'nun kentin hemen dışında çarmıhta ölerek dünyanın günahını ortadan kaldırmasında göründü. Bir günahkâr, Mesih'in kanı aracılığıyla Tanrı'ya nasıl yaklaşabilir?

4. BÖLÜM

1. Tapınakta yıkama kazanları, ışıklar, masalar ve benzeri olmak üzere evlerimizde olan şeylerin çoğundan vardı ve bunlar Tanrı'nın gerçekten halkıyla ikamet ettiğini ifade ediyordu. Girişteki tunç sunak gözle görülür bir mesajdı. Şöyle ki, kutsal Tanrı'yla kutsal olmayan günahkârlar arasında paydaşlığın olabilmesi için kan dökülmesi gerekiyordu. Dikkat ederseniz, evlerimizdekinden farklı olarak, tapınakta hiçbir oturak yoktu. Tapınakta emek veren kâhinler asla oturmadılar. Yalnızca Efendileri'ne hizmet eden hizmetkârlar olarak ayakta durdular. Oturağa en yakın şey bir ayak taburesi olan Antlaşma Sandığı'ydı (5:7). Bir bakıma yalnızca Tanrı keruvlar arasına kendi tahtı gibi oturabilirdi (Mez. 80:1). Mesih şu anda göklerin tahtında oturmaktadır (İbr. 1:3). Tanrı'nın bizim Peygamberimiz, Kâhinimiz ve Kralımız olan Mesih aracılığıyla gerçekten halkıyla ikamet ettiğini bilmek bizi nasıl etkilemelidir?

5. BÖLÜM

1. Antlaşma Sandığı'nın bu ihtişamlı konutta istirahati olayına uzunca yer verilir ki bu onun önemini göstermektedir (1-10. ayetler). Tanrı'nın İsraillilere Mısır'dan ayrılmalarından sonra vaat etmiş olduğu sabit istirahat sonunda gerçekleşti (Çık. 15:17). Bu olayla birlikte Tanrı tapınakta kendi halkıyla birlikte mesken tuttu, ülkedeki kalıcılığını ve halkıyla olan daimî esenliğini gösterdi. Bugün Tanrı, Kutsal Ruhu sayesinde kendi halkıyla ikamet etmektedir. Siz Tanrı'nın bize vermiş olduğu bu önemli kutsamayı bugün nasıl kutlayabilirsiniz?

2. Tapınağın adanmasından ve halkın övgülerinden sonra, tapınak Tanrı'nın yüceliğiyle doldu (13. ayet). Yahudi tarihinde bu sonrasında Şekina yüceliği olarak bilinecekti ki bu, İbranicedeki "ikamet" kelimesine dayanır (*şakan*, 6:1). Zamanın doluluğunda, Tanrı'nın yüceliği Oğlu İsa Mesih aracılığıyla kendi halkıyla ikamet edecekti ki Elçi Yuhanna, "[O] aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini... gördük" diye yazar (Yu. 1:14). Mesih'in Sözü ve Ruhu aracılığıyla, Tanrı'nın yüceliği her imanlının yüreğinde parıldamaktadır (2.Ko. 3:17-18; 4:6). Tanrı'nın yüceliğinin dışımızdaki gözle görülür bir bulutta ikamet etmek yerine Ruh sayesinde içimizde ikamet etmesi bizim için neden daha iyidir?

6. BÖLÜM

1. Tanrı'nın tapınak için olan amaçları burada vurgulanan beş şey etrafında dönüyordu: 1) Sonsuz Tanrı'nın huzurunda alçakgönüllülük, 2) günahtan tövbe, 3) bağışlanma ve yenilenme için dua, 4) Tanrı'nın vaatlerini tutma sadakatine güven ve 5) ulusları Tanrı'nın ardından gitmeye yöneltme. Yeni antlaşmada Tanrı'yla antlaşma içerisinde olan özel bir ulus yoktur ve Mesih kendi halkını tüm uluslardan öğrenciler yetiştirmeye göndermiştir. Ancak bunlar hâlâ O'nun kilise için olan amaçlarıdır. Bu beş amaçtan her birini düşünün. Sizin kiliseniz onları nasıl gerçekleştirmeye çalışıyor?

2. Süleyman, tapınağı günahkârların tövbeyle ve lütuf bulma dualarıyla geldikleri bir yer olarak tasavvur etti. Siz Tanrı'nın huzuruna nasıl geliyorsunuz? Kiliseniz günahtan yüz çevirip Tanrı'ya dönmeyi ve O'ndaki bağışlanma ve yenilenme için dua etmeyi teşvik ediyor mu? Neden evet veya neden hayır?

7. BÖLÜM

1. İbadetimizi üç büyük tema yönlendirmelidir: 1) Tanrı'nın yüceliğine hayranlık, 2) Tanrı'nın antlaşma sevgisine övgü ve 3) kötü yollarımızdan tövbe (1-3, 6, 10, 14. ayetler). İbadete her zaman Tanrı'nın muazzam yücelikte olduğunun bilinciyle gelmeli, öyle ki, O'nun önünde yere kapanalım. Rab'be asla içsel ezilmişlikten ve O'na karşı günahımıza yönelik nefretten yoksun bir şekilde yaklaşmamalıyız. Ancak alçakgönüllülük ve günah karşısındaki ezilmişlik, Davut oğlu İsa Mesih'in iyiliğinde bulduğumuz sevincimizi de asla ortadan kaldırmamalıdır (10. ayet). Ezgimiz daima şu olmalıdır: "RAB iyidir; sevgisi sonsuza dek kalıcıdır" (3. ayet). İbadetimizde Tanrı'nın sevgisinin zengin bir deneyimini nasıl geliştirebiliriz?

2. İsrail'in tapınağın ve ülkenin zevkine varabilmesi krallarına olan itaatlerine bağlıydı. Nitekim Rab kutsal yasasının taleplerini krala odaklamıştı. Tarihler kitabının geri kalanında açıkça gösterildiği gibi, hiçbir sıradan adam bu yükü kaldıramazdı. Herkes günah işledi ve büyük günah işledi. Ancak antlaşma lanetleri İsrail'in üzerine döküldükten uzun bir süre sonra, geride kalan halka başka bir Davut Oğlu geldi. Tanrı kendi Oğlu'nu gönderdi. O bir kadından doğdu, yasa altında doğdu ve tüm doğruluğu yerine getirdi. Eğer O'nunla Ruh'tan doğan bir iman sayesinde bir olduysak, o hâlde Kenan'dan daha iyi bir ülkede O'nun varlığının tadını sonsuza dek çıkaracağız. Tanrı'yı sadakatinden dolayı övün çünkü O kendi Oğlu'nda her şeyi yapmıştır.

8. BÖLÜM

1. Süleyman'ın krallığı kuzeye ve güneye kadar genişledi. Mesih'in krallığıysa tüm bu dünyanın üzerindedir. Bir hükümdarın yetkisi onun sınırları kadar olduğuna göre, Mesih'in yetkisi mutlak ve evrenseldir. O'nun krallığının sınırları yoktur. Bu da Hristiyanlara, ülke yönetimlerinin kabulüne bakmaksızın, tüm uluslarda Müjde'yi vaaz etme ve öğrenciler yetiştirme hakkını vermektedir çünkü Mesih, Kralların Kralı'dır. Siz Tanrı'nın misyonuna nasıl dahil olabilirsiniz?

2. Kutsal Kitap'tan biliyoruz ki bu bölümde bahsedilen Musa, Davut ve Süleyman'ın üçü de Tanrı'ya ibadetle meşguldü. Tüm sözlerimizde, eylemlerimizde ve düşüncelerimizde Tanrı'nın yüceliğine uygun ve Kutsal Kitap'a dayalı bir şekilde ne kadar odaklanmışsak, yaşamlarımız da o kadar değerli olacaktır. Tanrı'nın yüceliği için yaşadığımızı varsaymayalım, Kutsal Yazılar'ı araştıralım ve Söz'e göre ibadet edelim. İbadetimizde ve yaşamlarımızda Tanrı'ya nasıl daha fazla yücelik getirebiliriz?

9. BÖLÜM

1. Saba Kraliçesi, Süleyman'ın Tanrı'dan almış olduğu bilgeliği ve bolluğu karşısında hayrete düştü. Süleyman'ın bilgeliği dünyanın dikkatini çekiyordu. Ancak Süleyman'ın krallığı Mesih'in krallığının yanında sönük kalmaktadır ve krallık Süleyman'dan sonra da hızlıca söndü. O hâlde bilgelik Ruhu'yla meshedilmiş (Yşa. 11:2) İsa Mesih'in bilgeliği karşısında ne kadar daha çok hayrete düşmemiz gerekir (Mat. 12:42; 13:54)? Bilgeliğin tüm zenginlikleri Mesih'tedir ve eğer Tanrı bizi O'nunla bir kılmışsa, O bizim bilgeliğimizdir (1.Ko. 1:30-31; Kol. 2:3). Dolayısıyla, yalnızca Mesih'le övünelim. O'nun bilgeliğinin güzelliği tüm ulusları O'na çekecektir. Dolayısıyla, O'nun ışığında yürüyelim ve O'nun ışığını tüm dünyaya saçalım (Yşa. 2:1-5). Mesih'in bilgeliği neden O'nun krallığının en büyük hazinelerinden biridir? O'nun bilgeliğini kayıp günahkârları kazanmak üzere ailelerimizde ve kiliselerimizde nasıl sergileyebiliriz?

10. BÖLÜM

1. Süleyman'ın oğlu Rehavam'ın, babasının şu bilgeliğini çöpe atması dikkat çekicidir: "Yumuşak yanıt gazabı yatıştırır; oysa yaralayıcı söz öfkeyi alevlendirir" (Özd. 15:1). Yumuşak huyluluğu çoğu zaman zayıflıkla karıştırırız. Musa büyük bir önderdi ancak yeryüzündeki en alçakgönüllü adamdı (Say. 12:3). Önderlerin kaba kuvvetle hüküm sürmektense yetkilerini sevgi ve alçakgönüllülükle kullanmaları, insanlardan gelen meşru şikâyetlere kulak vermeleri çok daha bilgecedir. Öte yandan, insanlar Rehavam'ın gururunu Mesih'teki miraslarını çöpe atmak için kul-

landılar. Otoriteye karşı asi bir ruhtan kaçının çünkü bu ruh çoğu zaman Tanrı'ya karşı kötü bir imansızlık barındırır. Etrafınızdaki insanlarda her iki tür önderliğin de örneklerini düşünebiliyor musunuz?

2. Kutsal Kitap bize tarihi ve güncel olayları çifte bir bakış açısıyla değerlendirmeyi öğretmektedir. Bir yandan, insani nedenleri görürüz ve her insanın kendi tutum ve eylemlerindeki sorumluluğunu göz önünde tutarız. Öte yandan, imanlı kişi Tanrı'nın doğru amaçlarını gerçekleştirmek üzere her şeye, hatta günaha dahi hükmeden ilahi nedeni görür. Bu bize nasıl hem Rab'den korkmayı hem de O'nun merhametine umut bağlamayı öğretmektedir?

11. BÖLÜM

1. Davut'un hanedanlığını reddettikten kısa bir süre sonra kuzey oymakları yanlış ibadete ve putperestliğe döndüler ve bir daha da düzelemediler. İmandan sapma yolu, cehenneme giden korkunç bir kaydıraktır. Kilisenin kralı olarak Mesih'e sadakat, Tanrı'ya ibadetteki sadakatten ayrılamaz. Eğer Mesih'in Sözü'nün yetkisini insan fikirleriyle değiştirmeye başlarsak, o hâlde çok geçmeden Tanrı'yı yücelten ibadeti de putlarla değiştiririz. Bu neden böyledir? Buna karşı nasıl korunabiliriz?

12. BÖLÜM

1. Tanrı, kendilerini alçaltan ve günahlarından tövbe edenleri, Tanrı'nın üzerlerine gönderdiği zorluklarda haklı olduğunu ikrar edenleri kutsar. Günahlarınız ne olursa olsun, tövbe Tanrı'nın gazabından kaçışın tek yoludur. Gururunuza tutunmayın. Rehavam gurura kapılıp Rab'be kulluk etmeyi bıraktığında, kendisini Mısır'ın kötü kralına kulluk ederken buldu. Hepimiz birine kulluk ederiz ve Tanrı'ya isyan bizi sadece çok daha kötü bir efendinin altına koyar. Altınınızı tunçla takas etmeyin. Rab'be kulluk dahil olabileceğimiz en iyi kulluktur çünkü Mesih'in boyunduruğu kolay ve yükü hafiftir (Mat. 11:30). Bu bölüm sizi tövbeye nasıl teşvik ediyor?

13. BÖLÜM

1. Eğer kendimizi Tanrı'nın halkı sayıyor ve O'nun yardımını arıyorsak, Tanrı'nın tayin ettiği kral olan Davut Oğlu'na tutunmak ve Tanrı'nın tayin ettiği kâhini aracılığıyla O'nun buyurduğu ibadet biçimine bağlı kalmak zorundayız. Gerçek kilise, başı olarak İsa Mesih'e olan teslimiyetiyle ve O'nun doğruluğu aracılığıyla gerçek Tanrı'ya olan ibadetiyle tanımlanır (Ef. 5:23-24; Flp. 3:3; İbr. 13:15). Tanrı'ya "övgü kurbanları" sunarak biraz zaman geçirin.

2. Tanrı'nın kurtuluşunu deneyimlemenin anahtarı, yürekten dua aracılığıyla (14. ayet) Rab'be bel bağlamaktır (18. ayet). Tanrı'ya bel bağladığımızda, ne kadar zayıf

olursak olalım, güçlüyüzdür (2.Ko. 12:10). Bu nedenle, karşımızdaki en büyük tehlike kendi gururumuzdur çünkü bu bizi kendimize bel bağlamaya götürür. Nasıl Rab'be alçakgönüllülükle bel bağlayan bir yürek geliştirebiliriz?

14. BÖLÜM

1. Asa'nın dini sadece onun Rab'bi araması ve başkalarını Rab'bi aramaya teşvik etmesi yönünden olumlu değildi. Kendisi aynı zamanda yanlış ibadet kurumlarını da yıktı. Bu bazılarını mutsuz etmiş olabilirdi ancak Asa, Tanrı'nın bizden ne talep ettiğine dair kapsamlı ve eksiksiz bir görüşe sahipti. Rab'be sadık hizmet, kötülüğe karşı durmamızı gerektirir. Bu kültürde nasıl proaktif olabiliriz? Hangi engellerle karşılaşmaktayız?

2. Dehşet verici bir tehdit gibi görünen şey, Rab'bin kurtaran eli aracılığıyla dikkate değer bir kutsamaya dönüştü. Kendi başına güçsüz olan Asa kendisini güçlü Tanrı'ya emanet etti. Sıkıntılarımız yüreklerimizde kaygı doğurduğunda, endişelerimizi inanan, şükran dolu duayla Tanrı'ya getirelim ve O'nun esenliği bizi koruyacaktır (Flp. 4:6-7). Bugün Rab'bin önüne hangi endişeleri getirebilirsiniz?

15. BÖLÜM

1. Bu bölüm bize Tarihler kitabındaki büyük bir temanın canlı bir resmini vermektedir ve o da şudur: Tanrı'yı aramak. Bütün insanlar bir şeyin peşindedir ve bizim peşinde olduğumuz şeyse Mesih'te Tanrı'yı aramak olmalıdır (Flp. 3:12-14). Tanrı'yı aramak ne demektir? Asa'nın örneği göstermektedir ki, Tanrı'yı, gücü ve cesareti O'nun vaatlerinde bularak, yaşamlarımızdan ve etki alanlarımızdan putları kaldırarak ve O'na tüm yüreklerimizle O'nun kendi antlaşmasında buyurduğu şekillerde ibadet ederek ararız. Sizin yaşamınızda tüm canınızla Rab'bi aramak ne anlama gelecektir?

2. Asa dikkate değer bir istikrar gösterdi, kendi annesini putperestliği desteklediği için kraliyet konumundan indirdi (16. ayet). Reformasyon, kilisede veya ulusta kök salmadan önce evde başlamak zorundadır. Bu çok ama çok maliyetli olabilir ancak Mesih kendi öğrencilerine, O'na olan sevgileriyle kıyaslandığında ebeveynlerinden ve ailelerinden nefret etmelerini öğretmiştir (Lu. 14:26).

16. BÖLÜM

1. Asa sadakatinde sabit değildi. Tanrı'ya yaraşır bir adamın istikrarsızlığa sapması kendisini tanıyan herkes için şaşırtıcıdır. Gurur ve tövbesiz yaşam iyi bir önderi inatçı bir zalime dönüştürebilir. Bir meselenin sonu, başlangıcından daha önemlidir. Yarışı iyi bir şekilde bitirebilmek için Tanrı'nın lütfuna ihtiyacımız vardır.

Özellikle, Asa'nın günahları Tanrı'nın vaatlerine zayıf imandan ve insana umut bağlamaktan kaynaklandı. Bu şekilde yanlış yere bağlanan güvene karşı nasıl tetikle kalabiliriz?

2. Muhteşem bir vaade sahibiz: "RAB'bin gözleri bütün yürekleriyle kendisine bağlı olanlara güç vermek için her yeri görür" (9. ayet). Tanrı her şeye dair bilgisini ve sonsuz gücünü, yalnızca kendisine güvenen her adamı, kadını ve çocuğu güçlü bir şekilde desteklemek üzere kullanır. Bu vaat insana güvenmenin aptallığını ve kötülüğünü nasıl gösteriyor? Sizi Rab'be bakmaya nasıl teşvik ediyor?

17. BÖLÜM

1. Tarihler kitabı Yehoşafat'la Davut arasında benzerlikler kurmaktadır. İkisi de yürekten adanmışlıkla Rab'bi aradı. İkisi de Tanrı'nın buyruklarını tuttu. İkisi de hizmetinde yiğit adamlar bulundurdu. Bu kıyaslamalar aracılığıyla Tarihler kitabı insanlarda umut geliştirdi. Şöyle ki, sürgünden sonra Tanrı yeni bir kral çıkaracaktı ki Davut onun yalnızca bir gölgesiydi. Bu bizim için nasıl umut geliştirmektedir?

2. Yehoşafat'ın Tanrı halkını reformasyonunun iki yönü vardı: 1) Yahuda'nın putlarını yok etti ve 2) Yahuda'yı Tanrı Sözü'yle eğitmek için öğretmenler gönderdi. Kilisenin reformasyonu ikisini de gerektirir. Bunu 16. yüzyılda gördük. Tanrı, Reformcuları kullanarak kilisenin ibadetinden putperestliği kazıyıp söktü ve halka Kutsal Kitap'ı öğretmeleri için adamlar eğitti. Reformasyonun putperestliğe karşı çıkması niçin şarttır? Reformasyon neden Söz'ü öğretmeyi içerir?

18. BÖLÜM

1. Yehoşafat'ın Ahav'la yaptığı gibi kötülerle antlaşmalara dayanan bağlar kurmaktan kaçının. Belki Yehoşafat, Yahuda'nın, İsrail'in ve Ahav'ın yeni bir iş birliği safhasına giriş yapacağına dair umutlar besliyordu. Ancak canını zor kurtardı. Tüm insanları sevmemiz gerekiyor olsa da kendimizi günahtan ayırmak ve dolayısıyla da imansızlarla aynı boyunduruğa girmemek zorundayız (2.Ko. 6:14). Mesih'te bir olmadığınız sürece, "Beni kendin, halkımı halkın say" demeyin (2.Ta. 18:3). Günümüzde nerelerde sağlıksız ittifakların gerçekleştiğini görüyorsunuz?

2. Tanrı korkusuyla Tanrı Sözü'ne değer verin. Tanrı'nın gerçeğini konuşan tek bir adam, bize duymak istediğimiz şeyleri söyleyen 400 adamdan daha değerlidir. Tanrı Sözü'nden başka bir şey konuşmayı reddeden sadık pastörler için Tanrı'ya şükredin. Rab'bin Sözü doğru çıkar çünkü arkasında Tanrı'nın ilahi takdiri vardır. Tanrı tövbe etmeyen bir günahkârı ölümle tehdit ettiğinde, bir okçunun rastgele atışıyla dahi olsa o ölümün geleceğinden emin olabilirsiniz. O hâlde Tanrı Sözü bize veya günahımıza karşı çetin şeyler söylediğinde, tepkimiz nasıl olmalıdır?

19. BÖLÜM

1. Kötülere karşı bize zarar verdiklerinde dahi merhametli olup onları bu anlamda sevmemiz gerekse de (Mat. 5:45; Elç. 7:60), onları onlarla bir olma veya kötü işlerine katılma anlamında sevmemeliyiz (Ef. 5:7-14). Bu dünyada yaşamak zorunda olsak da kendimizi bu dünyayla bozmamak için bilge olmak zorundayız. Yürekte Rab korkusuyla başlayan, günahtan nefret eden ve ondan nefretle yüz çeviren bu bilgeliği nasıl arayabiliriz?

2. Tanrı'nın egemenliği nasıl kilise binasıyla sınırlı değilse, ruhsal reformasyon da kilisenin ibadet toplantılarıyla sınırlı değildir. Tövbe insanlara gündelik yaşamlarında ulaşmak zorundadır (4. ayet). Tanrı'nın yargısının dehşeti güçlü makamlara ve adalet mahkemelerine kadar nüfuz etmek zorundadır (5-7. ayetler). Tanrı korkusu kilise ihtiyarlarının kararlarını kontrol etmek zorundadır (8-11. ayetler). Kral Yehoşafat'ın toplumun her parçasına nasıl reformasyon getirmesi gibi, daha büyük Davut Oğlu da krallar dahil her türlü insanı kurtarmak ve kutsallaştırmak üzere çalışmaktadır (1.Ti. 2:1-7). Rab korkusu neden insan yaşamının sadece bir parçasını değil de her şeyi dönüşüme uğratır?

20. BÖLÜM

1. Tanrı, Yehoşafat'a ya insan gücüne ya da Tanrı'nın sınırsız gücüne güvenmesi için başka bir fırsat daha verdi ve Yehoşafat bu kez Rab'bi aradı (3-4. ayetler). Yehoşafat bu kez mutlak ilahi güce bel bağladı ve Rab'bin beğenisini aradı. Böylesine korkutucu durumların içerisinde Tanrı'yı beklemek son derece zor olmuştur ancak savaş Rab'bindir (15. ayet). Her zaman Rab'be güvenmeli, yüreğimizin endişelerini duaya dökmeliyiz (Mez. 62:8). Tanrı'da sonsuz güç vardır (Yşa. 26:4) ve eğer O'nu sessizce beklersek, uygun gördüğü zamanda yalnızca Rab yücelecektir (Mez. 46:10). O zaman Yehoşafat ve Yahuda gibi, eğilebilir ve Rab'be ibadet edebiliriz (2.Ta. 20:18). Ancak O'nu kurtuluş gelmeden önce övmeye başlamak iyidir (21. ayet); öyle ki, imanla güç bulabilelim (20. ayet). Şu an dahi imanınız nasıl sınanıyor?

21. BÖLÜM

1. Tanrı'ya yaraşır bir baba kendisini kötü dünyadan ayırmazsa, acı bir miras bırakabilir çünkü çocukları dünyayı tümüyle kucaklayabilirler. Bu ilkenin korkunç bir örneği Lut'un kızlarıdır (Yar. 19) ve aynı ilkeyi Yehoşafat'ın oğlu Yehoram'da da görüyoruz. Yehoram yalnızca korkunç şekillerde günah işlemekle kalmadı, aynı zamanda başkalarını da günah işlemeye zorladı ve Tanrı'nın yargısı altında öldü. Günah, Tanrı'nın lütfuyla ve tövbeyle öldürülmediği sürece, yayılan bir kanser gibidir. Günahla veya dünyevi zevklerle oyun oynamayın. Eğer günaha devam ediyorsanız,

bunu günahın dehşet sonuçlarına dair uyarılmış bir şekilde yapıyorsunuz demektir. İbraniler 12:1 günahın "bizi kolayca kuşatan" bir şey olduğunu söylemektedir. Mesih bize yaşamlarımızdaki günaha direnmemiz için nasıl bir örnek bıraktı?

22. BÖLÜM

1. Yehoşafat'ın Ahav'ın eviyle akılsızca yaptığı ittifakı (18:1) öyle acı bir ürün verdi ki, neredeyse Davut'un soyunu yok ediyordu. Tanrı'nın antlaşma vaadi pamuk ipliğine bağlı gibi görünüyordu (1.Ta. 17:11-12). Şeytan muhakkak Atalya'nın "Yahuda'da kral soyunun bütün bireylerini yok etmeye" yönelik tasarısından mutluydu (2.Ta. 22:10). Şeytan, Tanrı'nın ilk vaadinden itibaren kadının soyuna karşı düşman olmuştur (Yar. 3:15). Bazen Şeytan kiliseyi taviz verip dünyayla karışmaya yöneltmek üzere çalışır. Bazense Şeytan, Beytlehem'in tüm çocuklarını öldürdüğü zaman olduğu gibi şiddeti kullanır. Şeytan bizi ister günaha ayartmaya isterse de zulümle tehdit etmeye çalışsın, ona karşı durmak için nasıl hazır olabiliriz?

2. İki kadının cesareti Mesih'in soyunu yok olmaktan kurtardı. Biri bir kralın kızıydı ancak diğeri sıradan (ve ismi belirtilmeyen) bir hizmetçiydi. Davut'un evini muhafaza etmek için kendi yaşamlarını riske attılar ve Tanrı'nın elinde O'nun antlaşmasını yerine getirmek üzere kullanılan araçlar oldular. Tanrı'nın egemenliği çoğu zaman insani araçlar aracılığıyla çalışır ve O'na yaraşır olanlar O'nun hizmetkârlarıdır. Hem Yehoşavat'ın hem de dadının cesareti sizi Tanrı'ya cesaretle kulluk etme konusunda nasıl motive ediyor?

23. BÖLÜM

1. Yehoşavat'ın cesaretinin Davut soyunu tümden yok olmaktan kurtarması gibi (22:11), kocası Yehoyada'nın sabırlı ve dikkatli planı da Davut soyunu Yahuda tahtına geri kazandırdı. Davut'un evi yedi yıldan fazladır paramparça görünüyordu ve bu, Tanrı'nın vaadine inanan ancak Yoaş'ın yaşadığından hiç haberi olmayan kişiler için korkunç bir sınamaydı. Ancak o vaade imanla (23:3), kâhin ve Levililer yaşamlarını riske atarak çocuk kral Yoaş'ı tahta oturttular. Tanrı halkını terk etmemişti. Cehennemin kapıları O'nun kilisesine karşı duramaz. Tanrı kendi halkının diri imanı aracılığıyla bu dünyada kilisesini daima koruyacaktır. İmanınız görünüşte umutsuz olan günlerde nasıl sabır ve aynı zamanda bilge ve cesur eylemler doğuruyor?

2. Krallık, Tanrı'nın antlaşmasını terk ettikleri için kaybedildi (22:4) ve aynı şekilde krallığın geri dönüşü de halkın Rab'le olan antlaşmasını sadık kullar olarak tutmasıyla ilgili olmak zorundadır. İtaatsizlikten ve putperestlikten dönüp itaat ve sadık ibadet kararlılığımızı yenilemedikçe, Tanrı'ya doğru yüreklerle, "Krallığın gelsin" diye yakaramayız (Mat. 6:10). O hâlde kilisede uyanış için nasıl dua etmeliyiz?

24. BÖLÜM

1. Yoaş, Yehoyada yaşadığı sürece sadıktı (2. ayet). Tanrı'ya yaraşır insanların duaları, öğüdü ve varlığı iyilik yolunda çok büyük bir fark yaratır. Mesih kendi halkının dünyanın tuzu ve ışığı olmasından bahsederken bunu kastetmektedir (Mat. 5:13-14). Sadık Hristiyanlar gidince, onlarla birçok şey gider. Sizi etkilemiş ve etkilemekte olan ruhsal babalar ve anneler için Tanrı'ya şükredin. Yine de kendinize şöyle sorun: Eğer onlar ölselerdi, onların burada oldukları zamanki gibi Tanrı'yla sadakatle yürümeye devam eder miydiniz?

2. Zekeriya ölene dek sadıktı. Kutsal Ruh'la dolu olarak cesaretle krala, önderlere ve halka karşı çıktı. Onları günahlarından ötürü azarladı ve onları Tanrı'nın öfkesi hakkında uyardı. Ancak onlar Tanrı'nın haberine kulak vermediler ve haberciyi öldürdüler. Zekeriya kötülerin taşları altında ölürken, davasını adil Yargıç'a bıraktı. Tanrı'ya kiliseye Zekeriya gibi, Ruh'un cesareti ve alçakgönüllülüğüyle dolu olan vaizler vermesi için dua edin.

25. BÖLÜM

1. Samimiyetsiz bir şekilde dinde kalmak aşırı tehlikelidir (2. ayet). Bazı iyi şeyler yapabilir ancak aynı zamanda Amatsya gibi, kaynaklarımızı dünyanın beğenisinin peşinde çöpe de atabilir (6. ayet), kötülerle müttefik olup kendimizi onlar karşısında savunmasız hâle getirebilir (13. ayet), dünyanın bozuk ibadet biçimlerini taklit etme arzusu duyabilir (14. ayet), kendi bozgunumuz ve rezilliğimiz pahasına gurur edip elimizdekileri aşan projelere kalkışabilir (19. ayet) ve etrafımızdaki kişileri yabancılaştırabiliriz (27. ayet). Rab'bin önünde kendimizi alçaltmak, tüm adanmışlığımızı O'na vermek ve O'nun Sözü'nün bize öğütlediği her şeye tabi olmak çok daha bilgece bir tutumdur. Samimi dindarlığın faydaları nelerdir?

26. BÖLÜM

1. Rab, Uzza'ya hüküm sürdüğü elli yılın büyük bir kısmında refah verdi. Ancak yüreklerimizi korumadığımızda, refah tehlikelidir. Şöyle okuyoruz: "Ne var ki, güçlenince kendisini yıkıma sürükleyecek bir gurura kapıldı" (16. ayet). Acı ama çoğu zaman doğrudur ki, Rab bize refah verdiğinde, O'nun verdiği armağanları bir kibir meselesi yapmaktayız. Rab sizi nasıl kutsadı? Bunu nasıl kibir yerine alçakgönüllülük meselesi yapabilirsiniz?

2. Uzza'nın kibri kendisini özellikle de onun Tanrı'nın kâhinlere mahsus yapmış olduğu ibadete burnunu sokmasıyla gösterdi. Kendisini ruhsal olarak kirletti ve bu yüzden de Tanrı onu deri hastalığıyla birlikte fiziksel olarak kirletti. Kibir çoğu zaman ibadette haddi aşmanın kökenidir. Alçakgönüllülükse Tanrı'ya tam da O'nun

buyurduğu şekilde ibadet etmeye yönlendirir. Tanrı'yla insan arasındaki tek Aracı, büyük Başkâhinimiz olan Mesih'tir. Tanrı'ya erişim bulmak için kendinize, başkasına veya başka herhangi bir şeye güveniyor musunuz?

27. BÖLÜM

1. Yotam başarılı ve takdir edilecek bir şekilde hüküm sürdü çünkü "RAB'bin önünde kendi yollarını düzeltti" (6. ayet – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Bu doğru dinin bir özetidir. İlk olarak, bu şu anlama gelir ki, Tanrı'ya yaraşır bir kişi Tanrı'nın önünde yaşar. Dinini kutsal yerlere ya da zamanlara hapsetmez, Tanrı'nın vaatlerini tutmak üzere burada olduğunun daimî bilinciyle yaşar. İkinci olarak, bu şu anlama gelir ki, Tanrı'ya yaraşır bir kişi yaşamını Tanrı'nın antlaşmasına göre yönlendirir. Yetkisi sadece gelenekten doğmaz çünkü atalarının da bazı şeylerde hataya düştüğünü bilir. Kılavuzu popüler olan da değildir çünkü çoğunluk kötü olabilir. Yalnızca dürtülerini takip etmez. Yollarını antlaşma Rabbi'nin önünde O'nun Sözü'ne göre düzenler. Bu sizin yaşamınızda nasıl görünecektir?

28. BÖLÜM

1. Ahaz kendisini ve ulusunu delicesine, hatta çocuklarını kurban etme pahasına put ibadetine sürükledi. Rab onu ceza olarak Şam güçlerine teslim ettiğinde, Ahaz Rab'be geri dönmek yerine Şam'ın putlarını da ibadetine ekledi. Aklı putperestlikle öyle dolmuştu ki, daha üstün bir putun gücüyle yenildiğini zannetti. Bugün insanlar karşılarına çıkan denenmelerde puttan puta koşmaktalardır ancak Tanrı'nın lütfu olmadan Rab'be dönmeyeceklerdir. Bunu bugün etrafınızda nasıl görüyorsunuz?

2. Kuzey Krallığı'nda yıllar süren dinî sapmanın ardından, Peygamber Odet'in İsrail'i Yahudalı tutsaklara merhamet göstermeye çağırması umutsuz bir vaka gibi görünüyordu. Ancak kendisi Tanrı Sözü'nü sadakatle vaaz ettiğinde, İsrail'deki bazı önderler buna yenilgiye uğramış kardeşlerine karşı dokunaklı bir iyilik sergileyerek yanıt verdiler. Tanrı Sözü'nü bir grup günahkâra konuşmayı, saygınlıkları ne olursa olsun, asla değersiz saymayalım. Hangi zamanlarda Tanrı Sözü'nü paylaşmanın değmeyeceğini düşünmeye ayartılıyorsunuz?

29. BÖLÜM

1. Reformasyonun merkezinde ibadet vardır ve hiçbir şey bozulmuş veya kaybolmuş Kutsal Kitap ibadetini geri getirmek kadar acil değildir. Bu işin temelinde, ibadeti kutsal vazifelerine geri döndürecek pastörlerin çağrısı vardır. Onlar kiliseyi Rab'bi gücendiren her türlü şeyden temizlemek ve Tanrı'nın tapınağını kutsal kılmak zorundalardır ki Mesih'te o tapınak insanlardır. İbadetin hem yapısını hem de içeriği-

ni Tanrı Sözü'nden almak zorundalardır. Siz önderleriniz için nasıl dua edebilir ve Tanrı Sözü'nü kendi kişisel ibadetinizde nasıl kullanabilirsiniz?

2. Önderlerin reformasyonu, özellikle de ibadette reformasyonu insanlara isteyerek ve mutlulukla benimsetmelerinin tek yolu, Tanrı'nın insanları hazırlamasıdır. İlahi lütuf olmadan, insanlar Tanrı'ya yaraşır önderliğe direnecek ve Tanrı'ya yaraşır örnekleri reddedeceklerdir (27:2). Ancak Rab onların yüreklerinde çalıştığı zaman, reformasyonu isteyerek ve mutlulukla, herkesin sevinci için benimserler (29:36). Bu bizi nasıl duaya motive etmelidir?

30. BÖLÜM

1. Kral Hizkiya'nın tüm İsrail'e ulaklar göndermesi gibi, göğün ve yerin Kralı Rab İsa da insanları tövbeye ve kendisinin öğrencileri olmaya çağırmak üzere elçiler gönderdi (Mat. 28:18-20; Lu. 24:44-49). Hizkiya onları Fısıh Bayramı'nı kutlamaya çağırdı ancak Mesih'in kendisi bizim Fısıhımız, kanıyla günahkârları gelecek yargıdan kurtaran Tanrı Kuzusu'dur (Yu. 1:29; 1.Ko. 5:7). Müjde hizmetleri ve müjdeleme, Kralımız'a itaat meselesidir. Dolayısıyla bu büyük uğraşta eksik kalmayalım ve birçokları Müjde mesajını alaya alıyor ve hor görüyor diye de cesaretimiz kırılmasın. Rab'bin eli onun üzerinde olup onu kullansın ve Rab'bin lütfuyla birçokları Rab'be dönsün diye kimin için gayretle dua edebilirsiniz?

2. Hizkiya, Tanrı'dan bazı insanların Fısıh'ı törensel olarak kirli bir şekilde yiyişini hoş görmesini diledi. Mesih de kendi halkı için aracılık etmektedir; öyle ki, Tanrı onların içten ibadetine leke süren günahları bağışlasın. Törensel yasayı çiğnemek Tanrı'nın bağışını gerektiriyordu (18. ayet). O hâlde ahlaki yasayı ihlallerimizden ötürü bizim O'nun bağışlamasına ne kadar daha fazla ihtiyacımız vardır? Ancak Rab kendi Oğlu'nun aracılığı sayesinde, eğer yüreklerimiz içtenlikle O'nu arıyorsa, bu gibi kusurları bağışlamayı seçmektedir. Bu, tövbe eden günahkâra nasıl cesaret vermekte ve ikiyüzlüyü nasıl uyarmaktadır?

31. BÖLÜM

1. Tanrı'nın Hizkiya aracılığıyla gerçekleştirdiği ibadet yenilenmesi sadece bir kerelik büyük bir olay değildi; halkın gündelik yaşamlarından putperestliği silip süpüren ve önderlerini de sevindirecek bir şekilde onları doğru ibadeti destekleme konusunda gayrete getiren bir dönüşümdü. Gerçek uyanış bolca heyecanın olduğu büyük bir toplantıdan ibaret değildir; Ruh'un işlediği ve ev yaşamından maddiyata kadar dokunan bir dönüşümdür. Kendi ulusunuzda ve her ulusta böyle bir uyanışın olması için dua edin.

2. Hizkiya tapınak görevlilerinin gereksinimlerinin karşılanmasına ve bu görevlilerin organize olmalarına çok dikkat etti. Mesih de kendi kilisesinin görevlileri için talimatlar vermiştir; öyle ki, ailelerinin gereksinimlerini karşılama yükümlülüğünden özgür olup zamanlarını ve enerjilerini kilise hizmetine odaklayabilsinler. Kiliselerin kendi pastörlerinin fiziksel ve finansal gereksinimleriyle ilgilenmesi neden önemlidir?

32. BÖLÜM

1. Halk, Hizkiya'nın sözlerine "güven" duydu (8. ayet). Korkularının ve geleceklerinin ağırlığını Tanrı'nın vaatlerine yasladılar. Tanrı'nın vaatleri, yaşamlarının ağırlığını onlara yaslayanlara ne kadar da güç olur! O'nun lütfu olmadan, çok geçmeden gurura ve yıkıma kayarız (25, 31. ayetler). Dolayısıyla her şeyde içtenlikle O'nun lütfunu aramak ve O'na her iyi armağan için şükretmek zorundayız çünkü Mesih olmadan hiçbir şey yapamayız ancak O'nda birçok iyi şey yapabiliriz (Yu. 15:5).

2. Sanherib, Yahuda'nın Tanrısı'yla alay etmek için Yahuda'ya hizmetkârlarını gönderdi ancak Tanrı alaya alınmaz (Gal. 6:7). Tanrı bu kralı kendi oğullarının eliyle, kendi putunun evinde öldürdü (2.Ta. 32:21) ve her yerde herkesin üzerindeki egemenliğini gösterdi. Bu, Tanrı'yı alaya alıp kendi kaynaklarına ve insan putlarına güvenen herkes için nasıl bir uyarıdır?

33. BÖLÜM

1. Manaşşe bize günahkârın tövbesine dair bir model sunmaktadır. Sıkıntılar çoğu zaman Tanrı'nın gururluları alaşağı etmeye yönelik ilahi takdirine hizmet eder (11. ayet). Dışsal alçaltılmaya verilecek uygun cevap, Tanrı'ya O'nun antlaşma vaatlerini temel alan içten duayla birlikte içsel alçaltılmadır (12. ayet). Tanrı muazzam derecede sabırlıdır ve şefkatlidir ve kendisine tövbeyle dönen günahkârları seve seve kurtarır; öyle ki, kendisinin Rab olduğunu bizzat deneyimleyerek bilsinler (15. ayet). Gerçek tövbe, özellikle de kişinin ibadet ve kulluk ettiği şeylere ilişkin eski günah alışkanlıklarını öldürmekle (15. ayet) ve yeni itaat alışkanlıkları oluşturmakla sonuçlanır (16. ayet). Bu model üzerinde düşünün. Tanrı sizi kendinize bel bağlayışınızın sonuna getirmek için sıkıntıları nasıl kullandı? Siz sıkıntılara ve kavuştuğunuz günah bilincine nasıl cevap verdiniz? Tanrı'nın kurtuluşunu ve rabliğini nasıl deneyimlediniz? Sonuç olarak yaşam tarzınız nasıl değişti?

34. BÖLÜM

1. Yoşiya bu şeyleri çok gençken yaptı (1, 3, 8. ayetler). Tanrı sizin genç ya da yaşlı olmanıza bakmaz; Rab yüreğe bakar. Yoşiya'nın yüreği Tanrı Sözü'ne karşı has-

sastı ve kendi günahlarından ve halkının günahlarından ötürü derin keder duydu ve kendini alçaltı (27. ayet). Yüreği de tümüyle Rab'bin ve O'nun buyruklarını tutmanın peşindeydi (31. ayet). Siz Yoşiya'nınki gibi bir yüreğe sahip misiniz? Bir kral olmayabilirsiniz ancak eğer Tanrı'yı tüm yüreğinizle izliyorsanız, Tanrı'nın sizi kendi yüceliği için nasıl kullanacağını kim bilebilir?

2. Yoşiya tüm ulusun Tanrı Sözü'nü işitip O'nun yollarında yürümesi için yüreğinde bir ağırlık duyuyordu. Başkalarının Tanrı'nın gerçeğini bilmesini ve O'nun bize göstermiş olduğu lütfu deneyimlemesini istemek, Tanrı'nın yüreklerimizde işlediğinin bir işaretidir. Sizin yüreğiniz başkaları için ne kadar engin? Siz Tanrı'nın size vermiş olduğu çağrıyı ve nüfuzu diğer insanlara Tanrı'nın krallığı yolunda temas edebilmek için nasıl kullanıyorsunuz?

35. BÖLÜM

1. Yoşiya, Yahuda'nın Fısıh'ı büyük bir şekilde kutlamasına öncülük etti. Bu kutlama Tanrı'nın İsrail'i kuzunun kanıyla nasıl kurtardığının görkemli bir anılmasıydı. Yoşiya onları Fısıh'ı Musa'nın yasası uyarınca (6, 11. ayetler) ve Davut'un, Süleyman'ın ve peygamberlerin yazıları uyarınca tutmaya yönlendirdi (4, 15. ayetler). Benzer ancak çok daha büyük bir şekilde, Rab İsa da halkına onları kurtaran bedenini ve kanını anımsamaları ve Tanrı'ya yeni antlaşmanın buyrukları uyarınca ibadet etmeleri için öncülük eder. Tanrı'ya ibadet etmek ve Rab'bin Sofrası'nı Kutsal Yazılar'ın ilkeleri uyarınca kutlamak Kralımız'a itaat etmektir. Kilisesinin Kralı olan Mesih, kilisesinin ibadetini neden bu kadar çok önemsemektedir?

2. Yoşiya oldukça zamansız bir sona geldi. Yahuda'daki Tanrı'ya yaraşır kişiler bu iyi krallarının oldukça erken bir yaşta öldürüldüğünü görmekten ötürü büyük acı duydular (24-25. ayetler). Ölümünden sonra krallık hızlıca çöküşe geçti (36. bölüm). Bu nasıl olabildi? İlahi yönden, Tanrı onun ölümünü tayin etmişti. Ancak insani yönden, onun olmayan bir savaşa giriştiği için öldü. Kutsal Yazılar'ın buradaki uyarısı şudur: Bizim olmayan mücadelelere karışmak trajik sonuçlar doğurabilir (Özd. 26:17). Yoşiya bu hatayı nasıl yaptı? Biz bu hatadan nasıl kaçınabiliriz?

36. BÖLÜM

1. "Tanrı'nın Tapınağı'nı ateşe verdiler" ifadesi (19. ayet) Tanrı halkına yürek dağlayan bir ateş gibi gelmiş olmalıdır. Tanrı'nın Davut'a olan vaadinin sonsuza dek iptal gibi gelmiş olmalıdır (1.Ta. 17:12). Ancak Tanrı, Sözü'nü tutuyordu çünkü Süleyman'a, kralın ve halkın Rab'den yüz çevirip başka ilahlara dönmeleri durumunda kendi halkını sürgün edeceğini ve kendi evini de bir dehşet yerine döndüreceğini söylemişti (2.Ta. 7:19-22). Tanrı'nın yargıları O'nun sadakatini kanıtlamakta ve bizi

O'nun yenilenme vaatlerine umut bağlamaya çağırmaktadır ki O bu vaatleri tüm uluslar üzerindeki egemenliğiyle kendi uygun gördüğü zamanda yerine getirecektir (36:21-23). Siz tüm yüreğinizle hem Tanrı'nın lütuf armağanlarına hem de O'nun gazap tehditlerine inanıyor musunuz? Yaşamınızı buna göre nasıl düzenleyebilirsiniz?

2. Krallığın sonu imanlıların akıllarında bazı soru işaretleri uyandırmış olmalıdır. Tanrı Davut'la olan antlaşmasını nasıl yerine getirecekti? Tarihler kitabı, bizi doğru bir Davut oğluna umut bağlamaya teşvik etmektedir. Eğer halk bu denli suçlu ve günah içinde bu denli nasırlaşmış bir durumdaysa, Tanrı kendi vaatlerini nasıl tutacaktı? Rab günah telafisi ve dönüştürülmüş bir yürek sağlamak zorundaydı. Eğer İsrail yabancıların egemenliği altında yaşıyorsa, krallık nasıl gelecekti? Önce ruhsal bir krallık olarak, bu dünyanın krallıkları gibi değil, gerçek kullardan oluşan bir krallık olarak gelmek zorundadır. Tüm bu sorular ve cevaplar İsa Mesih'e ve O'nun yaşamına, ölümüne, dirilişine, göğe yükselişine ve Ruh'u döküşüne işaret etmektedir. Rabbimiz'e vaatlerine olan sadakati için tapının!

3. Tarihler kitabının son ayeti İsrail'i sürgünden döndükten sonra çokça cesaretlendirmiş olmalıdır: "Aranızda O'nun halkından kim varsa oraya gitsin. Tanrısı RAB onunla olsun" (23. ayet). Tanrı'nın halkı geçmişin kederlerine takılıp kalmamalı, Tanrı'nın yüceliği için O'nun tapınağını inşa etmeye girişmeliydi. Bu, çağlar boyunca yankılanan bir çağrıdır. Tanrı'nın yargıları ulusların üzerine dökülür ancak kilise Tanrı'nın kendi Ruhu'yla ikamet ettiği ve Mesih'in çağın sonuna dek bizimle olduğu yaşayan tapınağı inşa etme görevini sürdürür. Bu size bugün krallığı inşa etmeye çalışırken nasıl cesaret verebilir? (Bkz. Flp. 3:13-14.)

EZRA

EZRA'YA GİRİŞ

YAZAR:

Ezra'nın yazarı üzerinde dururken, Ezra, Nehemya ve Tarihler arasındaki birliği değerlendirmek gerekir. Ezra'yla Nehemya örtüşen bir zaman dilimini kapsamaktadır ve Ezra, Nehemya ve Tarihler birçok benzer temaya sahiptir. Bunların birbiriyle olan ilişkisi anlamak bu kitapların orijinal yazarını veya derleyicisini belirlemeye yardımcı olur.

En yakın ilişki Ezra'yla Nehemya arasındadır. Tarihin büyük bir kısmı boyunca, bu kitaplar bir arada alınmıştır ve bazı el yazmalarında tek bir derleme olarak belirmektedir. Bariz biçimde, her iki kitap da sırasıyla Ezra'nın ve Nehemya'nın anılarını içermektedir. Ancak tarihte erken bir noktada, bu kitaplar bir arada belirmiştir ve bu, erken yüzyıllara dek devam etmiştir; ta ki, örneğin Jerome kendi Latince Kutsal Kitap çevirisi olan Vulgata'da bu iki kitap arasında biçimsel olarak bir ayrım yapana dek. Bu iki kitabı bölen ilk İbranice el yazması M.S. 1448 yılındandır. En muhtemel görünen şudur ki, Ezra'yla Nehemya kendi hizmetleri süresince tanık oldukları şeyleri kendi anlatımları olarak derlediler. İkisinden biri veya belki de üçüncü bir kişi de sürgün sonrası olayların tarihini zenginleştirirken onların kayıtlarını birleştirdi.

Dahası, Ezra/Nehemya'nın yazarı uzun zamandan beri Tarihler'in yazarına atfedilmiştir. Tarihler kitabının bitişiyle Ezra kitabının başlangıcı arasında güçlü bir tarihsel devamlılık olduğu görülmektedir. Bu kitaplar arasında aynı zamanda güçlü dilsel ve teolojik benzerlikler de mevcuttur. Talmud'a (Museviliğin tefsir kitabı) ve akademide öne çıkan genel kanıya göre 1. ve 2. Tarihler'in ve Ezra/Nehemya kitaplarının yazarı Ezra'ydı. Başka uzmanlara göreyse hepsi için mutlaka ortak bir yazar söz konusu değildir, bu kitapların ortak bir düzenleyicisi veya derleyicisi vardır. Yine bazılarına göreyse bu kitaplar farklı insanlar tarafından yazılmış ve düzenlenmiştir.

Ezra'yla Nehemya kitapları büyük bir kısmı birinci tekil şahısla yazılmış olduğunu saptamak önemlidir. Bunun anlamı da ilk bakışta şudur ki, bu kitaplar büyük oranda adlarını taşıdıkları adamlar tarafından yazılmıştır. Ancak bu durum mevcut kişisel anılara erişimi olan ortak bir derleyici olabileceği fikrini dışarıda bırakmamaktadır.

Dolayısıyla, mevcut olan tüm bağlantılara rağmen bu kitapların tek bir yazarı olup olmadığı konusunda kesin bir çıkarım yapamamaktayız. En iyi çözüm şu olur ki ya Ezra ya ona yakın olanlardan biri ya da Ezra'yla veya Nehemya'yla bağlantısı olan bir grup düzenleyici veya derleyici, bu kitapları birleştirdi ve Ezra'yla Nehemya kitaplarının içeriğini düzenleyip birleşik bir bütün hâline getirdi. Ezra/Nehemya'yla Tarihler arasında kesinlikle güçlü bağlantılar vardır ancak kati suretle elle tutulur bir sonuca varmak mümkün değildir.

Ezra'nın adı kuvvetle muhtemel "Tanrı yardım eder" anlamına gelmektedir ve kendisi bir kâhin ve yazıcıydı (7:11 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Kendisine Kral I. Artahşasta tarafından değer veriliyordu ve Yeruşalim'e geri gönderildi. Kâhin ve bazı Yahudi kaynaklarına göre başkâhin olan Ezra, sürgün sonrası halkı Tevrat'la yeniden tanıştırdı ve Yahudilerin dini ibadetine reform getirmeye çalıştı. Ezra, "kendini RAB'bin Yasası'nı inceleyip uygulamaya ve İsrail'de kuralları, ilkeleri öğretmeye adamıştı" (7:10).

TARİH:

Ezra'yla Nehemya kitapları M.Ö. 538 ile 433 yılları arasındaki zamanı kapsamaktadır ve kitapların içeriği muhtemelen bu süre zarfında veya kısa bir süre sonrasında yazılmıştır (M.Ö. 538-400). Ezra/Nehemya'nın geniş tarihsel bağlamı önelidir. Pers Kralı II. Koreş, yaygın kullanılan adıyla Büyük Koreş (ya da Kiros), iddialara göre Ahameniş İmparatorluğu'nu kurmuştur. Med ve Lidya İmparatorlukları'nı yenmesinin ardından Koreş, Yeni Babil İmparatorluğu'nu ele geçirmek üzere harekete geçmiştir ki öyle de yapmıştır (M.Ö. 539). Böylece Persler sonraki iki yüzyıl boyunca büyük hüküm sürmüştür; ta ki, Büyük İskender (M.Ö. 356-323) onları bir dizi savaşın ardından devirene dek. Bu savaşlardan en öne çıkanlar İssos Savaşı (M.Ö. 333) ve Gaugamela Savaşı'dır (M.Ö. 331).

SÜRGÜN SONRASI ZAMAN ÇİZELGESİ	
II. (Büyük) Koreş, Pers hükümdarı olur	539-530
Koreş, Babil'i ele geçirir	539
Koreş fermanını çıkarır (1:1)	538
Yahudiler Şeşbassar ve Zerubbabil kontrolünde Filistin'e döner (2:1-70)	538/37
Tapınağın sunağı yeniden inşa edilir (3:2)	538/37
Tapınağın temeli atılır (3:8-10)	536
Yahudiler yeniden inşa sırasında düşmanlıkla karşılaşır (4:1-5, 24)	536-520
I. Darius, Pers hükümdarı olur (4:1-6:22)	522-486
Tapınak tamamlanır ve adanır (6:5; Hag. 1:14-15)	520-516
Ahaşveroş, Pers hükümdarı olur	486-465
Ester'la Mordekay, Ahaşveroş'un avlularında hizmet eder	484-465
I. Artahşasta, Pers hükümdarı olur	465-424
Yahudiler Ezra kontrolünde Yeruşalim'e geri döner (7:1, 8)	458
Üç ay inceleme olur (10:16-17)	458-457
Yahudiler Nehemya kontrolünde Yeruşalim'e geri döner (Neh. 2:1)	445
Yeruşalim'in surları yeniden inşa edilir (Neh. 6:15; 7:1)	445
Nehemya Babil'e gider ve Yeruşalim'e geri döner (Neh. 13:6-7)	433

TEMA:

Tanrı'nın kendi Sözü'ne olan sadakatinin halkını –fiziksel olarak ülkesine, törensel olarak ibadetine ve ruhsal olarak yasalarına– geri döndürüşüyle sergilenmesi.

AMAÇ:

Ezra'yla Nehemya kitaplarının amacı, ilahi takdiri ve egemenliğiyle kendi halkını sürgünden geri getiren Tanrı'yı uluslar üzerinde yüceltmektir. Bu bakımdan Ezra'yla Nehemya kitapları, Tanrı'nın nasıl halkını kendi antlaşmasına geri getirdiğini, onları yeniden inşa edilmiş bir tapınağın etrafında bir araya topladığını ve onlarda kendisine yönelik yeniden bir adanmışlık meydana getirdiğini göstermektedir. Ancak kitap aynı anda, sırf fiziksel olarak geri dönmenin yeterli olmadığını da anlatmaktadır. Halk hâlâ Zerubbabil'den, Ezra'dan ve Nehemya'dan daha büyük birine, yani İsa Mesih'e muhtaçtır.

TOPLU BAKIŞ:

Ezra'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Ezra kitabı tapınağın inşasının (1-6. bölümler) ve Ezra'nın hizmetinin başlangıcının (7-10. ayetler) tarihini kaydeder. Kitap, 2. Tarihler'in bittiği yerden, Pers Kralı Koreş'in fermanıyla başlar. Kral bu fermanla birlikte Yahudi sürgünlerin sürgündeki onlarca yılın ardından Yeruşalim'e geri dönmelerine izin verir. Kitap iki ana zaman dönemini takip eder. İlk dönem Şeşbassar'la Zerubbabil'in zamanıdır ve bu süre zarfında onlarla birlikte küçük bir sürgün grubu Yeruşalim'e dönmüştür (1-2. bölümler). Bu sürgünler Yahuda'ya dönmüş ve kendi kentlerinde yaşamışlardır (2:70).

Zerubbabil ve sürgünler Yeruşalim'e dönünce, ilk işleri kurban sunağını yeniden inşa etmek (3:2) ve tapınağın Babilliler tarafından yıkılmasından sonra ihmal edilmiş olan kurbanlarla başlangıç yapmak olmuştur. Sunağın inşasını takiben, Yahudiler tarafından tapınağı yeniden inşa etmek üzere girişilen büyük bir proje söz konusudur ve ilk önce temelin atılmasıyla başlanır (10. ayet).

Ne var ki temelin inşasından sonra halk tapınağın inşasına engel olmak isteyen düşmanlarının direnişiyle karşılaşır (4:4-6). Düşmanlar tarafından ortaya atılan temelsiz ve skandal haberlerden ötürü, Kral Artahşasta tapınağın inşasının bırakılmasını buyurur (21. ayet). Bu yasa neredeyse yirmi yıl yürürlüktedir; ta ki, sürgünlerin tapınağın inşasını bitirmelerine izin veren Pers Kralı Darius'un ikinci yılına kadar (6:12).

İkinci döneme ilerlediğimizdeyse, yaklaşık olarak altmış yıl sonra Seraya oğlu Ezra büyük bir sürgün grubuyla Yeruşalim'den ayrılıp Babil'e gelir (7:1-6). Ezra'yla Yahudiler Yeruşalim'e doğru ilerlerken, kendilerine Yeruşalim'e geri götürmek üzere tapınağın zenginlikleri ve mal varlığı verilir. Girişteki bazı soy ağaçlarından ve listeden sonra, Ezra'nın halka öteki uluslarla yapılan evliliklerden tövbe etme yolunda önderlik ettiğini görürüz. Halk günahlarından tövbe eder ve Rab'bin önünde günahlarını itiraf eder (10. bölüm).

GENEL HATLAR:

I. Koreş'in Fermanı (1:1—2:70)

A. Halk Tapınağı Yeniden İnşa Etmek Üzere Yeruşalim'e Dönüyor (1:1–11)

B. Geri Dönenlerin Listesi (2:1–70)

II. Tapınağın Restorasyonu Başlıyor (3:1–13)

A. Hazırlıklar (3:1–7)

B. Yapılan İş (3:8–13)

III. Tapınağa Karşı Direniş (4:1–24)

A. Düşmanlar Yapıcılara Karşı Geliyor (4:1–5)

B. Ahaşveroş'a ve I. Artahşasta'ya Mektuplar (4:6–16)

C. İşi Bırakma Buyruğu (4:17–22)

D. Tapınağın İşi Bırakılıyor (4:23–24)

IV. Tapınak Tamamlanıyor (5:1—6:22)

A. Yeniden İnşaya Devam Ediliyor (Darius'un İkinci Yılı) (5:1–5)

B. Darius'a Mektup Gönderiliyor (5:6–17)

C. Darius'un Fermanı (6:1–12)

D. Tapınak Tamamlanıyor (Darius'un Altıncı Yılı) (6:13–18)

E. Fısıh Kutlanıyor (6:19–22)

V. Sürgünler Ezra'yla Birlikte Dönüyor (7:1—8:36)

A. Ezra Yeruşalim'e Geri Dönüyor (7:1–10)

B. I. Artahşasta, Ezra'ya Yazıyor ve Tapınağın Hazinelerini Tedarik Ediyor (7:11–28)

C. Geri Dönenlerin Listesi (8:1–14)

D. Sürgünler Yeruşalim'e Yeniden Giriyor (8:15–36)

VI. Sürgünler Arasında Öteki Uluslarla Evlilikler (9:1—10:44)

A. Öteki Uluslarla Evlilik Sorunu (9:1–2)

B. Ezra'nın Tövbe Duası (9:3–15)

C. Halkın Tövbesi ve Törensel Bir Toplanış (10:1–8)

D. İsrail Halkı Arındırılıyor (10:9–44)

1. BÖLÜM

1. Tanrı kendi Sözü'nü yerine getirmeyi asla unutmaz. Bu, O'nun vaatleri için olduğu kadar tehditleri için de geçerlidir. Biz Tanrı'nın Sözü'nü unutsak da O unutmaz, ona sadıktır. O'nun Sözü'nü O'na duayla geri getirin ve onu yaşamınızda yerine getirmesi için O'na yakarın.

2. Tanrı her şeye egemendir. Ulusal düzeyde ve ulusların önderlerinde etkindir (1. ayet). Ancak O aynı zamanda yollarında yürümesi ve vaat ettiği mirasın peşinden gitmesi için bireyler de çıkarır (5. ayet). Bu sizi uluslar için dua etmeye nasıl teşvik ediyor? Peki ya, bireyler için?

3. Koreş'in Tanrı'nın tasarısında ve amacında özel bir yeri vardı (Yşa. 44:28; 45:1). Tanrı onu kendi halkını özgür kılmak için kullandı. Ancak Mesih kendi halkını Koreş'in asla yapamayacağı şekillerde özgür kılacaktı. O, ölüme yürüyecek ve halkının hak ettiği cezayı kendisi ödeyecekti. Bizi karanlığın krallığından kurtarıp ışığın krallığına aktardığı için Tanrı'yı övün (Kol. 1:13).

2. BÖLÜM

1. Zerubbabil bir kral değildiyse de kraliyet soyundan geldi ve Rab İsa'nın soy ağacına dahildi (Mat. 1:12-13). Sürgün Mesih'in gelişine engel olamayacaktı. Rab kâhinlerin, peygamberlerin (5:1) ve Davut soyunun ülkeye tekrardan yerleşmesini sağladı. Mesih halkının Peygamberi, Kâhini ve Kralı olarak bu üç görevi kendinde birleştirecekti. Bu görevi dahilinde O, insanları karanlıktan ışığa çekmekte ve onları kendi krallığının vatandaşları yapmaktadır (Ef. 2:19). İnsanın günahlarına rağmen, birbirinizi şununla cesaretlendirin: Mesih'in krallığı kurulacak ve ebediyen galip gelecektir.

2. Urim'le Tummim (63. ayet) Harun'un giydiği yargı göğüslüğünde, yüreğinin üzerinde bulunan taşlara karşılık gelmektedir (Çık. 28:30). Urim'le Tummim'in nasıl kullanıldığına dair pek az şey biliyoruz ancak İsrail tarihinde var olma şekillerine bakarak, bunların Tanrı'nın isteğini ayırt etmede kullanıldığını öğreniyoruz (Say. 27:21; Yas. 33:8; 1.Sa. 23:6-12; 28:6). Nasıl işlev görmüş olursa olsun, bunların İsrail topluluğuna Tanrı'nın onlar için olan isteğini ilettiğini biliyoruz. Tanrı bugün kendi halkına bizi gerçeğin yollarında yönlendirmesi için ne vermiştir (Yu. 16:13)?

3. Tapınak hizmetinde çalışmak için gerekli niteliklere sahip olduğunu ortaya koyamayanlar için bu durum ne büyük bir hayal kırıklığı olmuş olmalıdır (59. ayet)! Siz adınızın göklerde yazıldığıyla sevinecek güvenceye sahip misiniz (Lu. 10:20)?

4. Halkın Rab'bin işine nasıl bağışta bulunduğuna dikkat edin. "Her biri gücü oranında hazineye... bağışladı" okuyoruz (69. ayet). Birçok kişinin Rab'bin işine neşeyle bağışta bulunduğunu görmek ne güzeldir (2.Ko. 9:7)! Siz kendinizi ve paranızı O'nun işine nasıl sunuyorsunuz?

3. BÖLÜM

1. Halk hızlıca kurbanları yeniden tesis etmeye girişti. Günahlarımızın yıkanmasına ve Tanrı'nın tayin etmiş olduğu ve tüm kurbanların işaret ettiği İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini bilmeye muhtaç hissetmemiz iyi bir işarettir (İbr. 7:27). Sizin yüreğiniz bağışlanmak için Mesih'in kurbanına koşmakta ne kadar hevesli? Siz günahlarınızı itiraf etmeden önce ne kadar ve neden pinekliyorsunuz?

2. Temelin atılışına tanıklık edenlerin sevinci ağlayışla iç içe geçmişti. Hristiyan'ın sevincinin çoğu zaman ağlayışla iç içe olduğu doğru değil midir? İmanlılar olarak bu bedende ikamet ettiğimiz sürece içimizde bu sevinç ve ağlayış gerilimini taşırız (2.Ko. 6:10); ta ki, gözlerimizden her yaş silininceye dek (Vah. 21:4). O zaman sevincimiz katıksız olacak ancak şunu unutmayalım ki, hiçbir tapınak da olmayacaktır (Vah. 21:22). Bunun nedeni nedir? O gün hakkında ne biliyoruz?

4. BÖLÜM

1. Zerubbabil, Yeşu ve diğer önderlerin çetin cevabı karşısında kendi kabuğumuza çekilesimiz gelebilir (3. ayet). Ancak bunun sadece Eski Antlaşma'ya özgü bir vurgu olmadığı İbraniler 13:10'da görülebilir: "Bir sunağımız var ki, tapınma çadırında hizmet edenlerin ondan yemeye hakları yoktur." Ruhsal paydaşlık ve ortaklık ancak ve ancak aynı Ruh'u paylaşan, aynı Tanrı'ya ibadet eden ve sadece Mesih'le övünen kişiler arasında olabilir (Flp. 3:3). Muhakemede gelişmek için dua edin ki taviz vermeyesiniz.

2. Mesih kendi öğrencilerine zulmü beklemelerini söyledi (Yu. 16:33). Bazı zaferlere tek bir kuşakta ulaşılmaz çünkü savaş sonraki kuşaklara dek sürer. Kendimizi Mesih'in davasını hedef bileyenlere karşı uzun sürecek bir savaşa hazırlamamız gerekir (Ef. 6:10-13). Kilise bugün hangi savaşlarla yüzleşiyor? Kilise bu savaşları uzun vadede dayanma gücüyle vermek için kendisini nasıl hazırlayabilir?

5. BÖLÜM

1. Tanrı kendi Sözü'nü halkına yaşam vermek için kullanır. Yirmi yıl sonra, Yahudileri tapınağı bitirmeye cesaretlendiren başlangıç Haggay'la Zekeriya'nın vaazı oldu. Tanrı kendi halkını eyleme geçirmek üzere Sözü'nü kullandı. Bu nedenle, Tanrı Sözü'nün vaazını güçlü bir şekilde destekleyelim. Nasıl Söz'ün yalnızca dinleyicileri değil, aynı zamanda uygulayıcıları olabiliriz (Yak. 1:22-27)?

2. Bu bölüm şu gerçeğin kanıtıdır: "Kralın yüreği RAB'bin elindedir; kanaldaki su gibi onu istediği yöne çevirir" (Özd. 21:1). Prenslerin ve yöneticilerin eylemlerinin ardında, ilahi takdirin eli kendi halkı için kendi tasarılarını gerçekleştirmektedir. Bu gerçek, yönetimlerin başındakiler Tanrı'nın tasarılarını boşa çıkarıyor gibi göründükleri zaman Hristiyanlara nasıl cesaret verebilir?

3. Yahuda neden bu kadar düşmanlıkla karşılaştı? Tanrı, işleri onlar için çok daha kolay bir hâle getiremez miydi? Tanrı denenmeler aracılığıyla kendi halkını güçlendirir. Onlara sabrı öğretir. Tanrı, halkının sadece etrafında değil, aynı zamanda onların içinde çalışmaktadır (Flp. 2:13).

6. BÖLÜM

1. Musa'nın kitapları bu insanlar için rehber olmaya devam etti (18. ayet). Nerede gökten gelen bir uyanış veya canlanma varsa, orada insanlar Tanrı Sözü'ne geri dönecektir (Neh. 8:1). Büyük duygusal heyecan, büyük insan kalabalıkları ve etkileyici dinî adanmışlık eylemleri olabilir ancak eğer bunların altında Kutsal Yazılar'a iman ve sevgi yoksa, hiçbiri Rab'bin Ruhu'ndan gelmiyor demektir. Sizin Tanrı Sözü'ne olan bağlılığınızı yenilemeniz gerekiyor mu?

2. Bu bölüm bir dönüm noktasını anmakta ve kutlamaktadır. Tanrı halkı zor ve terbiye edici zamanlardan geçerken, şunu hatırlamak zorundadır: Son her zaman başlangıçtan daha iyidir (Vai. 7:8) ve her şey birlikte onların iyiliği için etkindir (Rom. 8:28). Siz büyük denenme zamanlarından sonra kutlama dönemleri yaşadınız mı?

3. Yalnızca Rab kendi halkının yüreklerinde doğru sevinç işleyebilir (22. ayet). Mezmur yazarının söylediği gibi, "Çünkü öfkesi bir an sürer, lütfu ise bir ömür; gözyaşlarınız belki bir gece akar ama sabahla sevinç doğar" (Mez. 30:5). Eğer bir ağlayış dönemindeyseniz, umutla sebat etmek için gereken gücü nasıl bulabilirsiniz?

7. BÖLÜM

1. Her bir Hristiyan Ezra'dan ders alabilir. Ezra yüreğini Tanrı Sözü'nü çalışmak için hazırladı, onun öğretilerini uyguladı ve bu öğretileri başkalarına aktardı (10. ayet). Bu ister ailenin reisi, ister kilisedeki pastörler ve öğretmenler olsun, Söz'ü öğretmekle yükümlü olan herkesin vazifesidir. Resmî olarak öğretme sorumluluğumuz olmasa bile yine de Tanrı Sözü'nü başkalarıyla paylaşabiliriz. Ebeveynler, öğretmenler, kilisenizdeki önderler ve kendiniz için dua edin ki hepinizde Ezra'nın yüreği olsun.

2. Artahşasta Ezra'ya ve dolayısıyla da Tanrı'nın davasına yardım etti. Tanrı'nın onu kullanış şeklinden dolayı şükredebiliriz. Ne var ki, Artahşasta Rab'be hiçbir zaman yürekten bir bağ beslemedi. Sadece Tanrı'nın davasını ilerletmek yeterli midir? Yoksa Ezra gibi, Tanrı'yı ve O'nun buyruklarını altından daha fazla sevmeyi öğrendiniz mi (Mez. 119:127; Mat. 6:24; 22:37)?

3. Ezra mevcut koşullarda Tanrı'nın merhamet elini fark etti (28. ayet). Eğer Rab'be aitsek, yaşamlarımız Tanrı'nın merhamet işaretleriyle doludur. Ezra gibi, bu işaretlerin izini sürüp onlar için Rab'be şükrediyor musunuz? Tanrı'nın merhametli eli sizin yaşamınızda son günlerde nasıl göründü?

8. BÖLÜM

1. Ezra'nın duyduğu en temel endişe, Tanrı'nın isteğiydi (21. ayet). Ezra gibi, Tanrı'ya bel bağlayan bir adam için dahi, Tanrı'nın isteğini ayırt etmek her zaman kolay değildi. Tanrı'nın isteğini ayırt etmek için elinden geleni yaptı, oruç tuttu ve Rab'bi aradı. Biz de önemli kararlarla yüzleştiğimiz zaman Tanrı'yı ve O'nun isteğini aramak için zamanımızı ve enerjimizi harcamalıyız. Bu süreç başlı başına O'nu onurlandırır. Birey, aile, kilise veya toplum olarak hangi büyük kararlarla yüzleşmektesiniz? Rab'bi nasıl arıyorsunuz?

2. Ezra Tanrı'yı aramanın gücünü biliyordu. Ayrıca Tanrı'yı bırakanların O'nun gazabı altında olduğunu da biliyordu (22. ayet). Pavlus benzer bir şey yazar: "Onun için Tanrı'nın iyiliğini de sertliğini de gör. O, düşenlere karşı serttir; ama O'nun iyiliğine bağlı kalırsan, sana iyi davranır. Yoksa sen de kesilip atılırsın" (Rom. 11:22).

9. BÖLÜM

1. Yahuda sakinleri, etraflarındaki uluslar ve onların putperestlikleri tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıyalardı. Bugün de dünyevilikten ayrı olan bir yaşama çağrılmaktayız. Pavlus'un Hristiyanlara tembihi şuydu: "Doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir?" (2.Ko. 6:14). Hristiyan olmayan biriyle romantik bir ilişki bir Hristiyan'ı niçin cezbedebilir? Kişi bu ayartıya nasıl karşı koyabilir?

2. Ezra günahı derhal günah olarak ikrar etti. Tanrı'nın ulusu hak ettiğinden çok daha az cezalandırdığını biliyordu (13. ayet). Eğer kendi kötü yüreklerimize dair az da olsa bilgimiz varsa, içinde bulunduğumuz koşulların haksız olduğundan şikâyet etmek bize zor gelecektir. Tanrı'nın iyiliğini sorgulamaya ayartıldığımızda, günahkârlığımıza ve neyi hak ettiğimize dikkat edelim.

3. Günahla yalnızca Tanrı'nın lütfu sayesinde savaşabiliriz. Ezra duayla Rab'be koşarak doğru yolu göstermektedir. Tanrı bize ayartının ortasında yardım edeceğini nasıl söylemektedir (1.Ko. 10:13)?

10. BÖLÜM

1. Eğer kilise, devlet ve aile önderleri Ezra gibi tövbeye öncülük edebiliyor olsa, neler olacağını kim söyleyebilir? Ulusunuzun hangi büyük günahlardan tövbe etmesi gerekiyor? Kiliseniz veya mezhebinizin tövbe etmesi gereken noktalar var mı? Tanrı'nın önderlerden ve sizden başlayarak İsa Mesih aracılığıyla yürekten tövbe bahşetmesi için dua etmeye başlayın.

2. Gerçek tövbe akılda başlasa da özünde, eylem üreten bir yürek değişimi vardır ki bu bölümde de halkta bunu görmekteyiz. Pavlus bize böyle bir tövbenin resmini 2. Korintliler 7:10-11'de çizmektedir. Tövbeniz bu Kutsal Kitap modelleri ışığında ne durumda? Hangi noktalarda daha esaslı bir tövbe icra etmeniz gerekiyor?

NEHEMYA

NEHEMYA'YA GİRİŞ

YAZAR ve TARİH:

Ezra'ya Giriş'e bakınız.

TEMA:

Tanrı'ya yaraşır, duaya bağlı ve öngörülü hareket eden önderler aracılığıyla kendi halkını koruyan ve onların ihtiyaçlarını karşılamakta olan Tanrı'nın sadakati.

AMAÇ:

Doğru önderleri ve onları izleyenleri şu gerçekle cesaretlendirmek: Eğer Tanrı'nın hizmetkârları O'nun buyruklarını sadakatle tutarsa, Tanrı tüm insani beklentilere rağmen kendi halkını geri getirir.

TOPLU BAKIŞ:

Nehemya'nın Kurtuluş Vahyine Katkısı

Nehemya kitabı, Ezra kitabıyla yakından ilişkilidir; Yeruşalim'in yeniden inşasının ve ayrıca ruhsal reformların ardında Tanrı'nın nasıl etkin olduğunu ortaya koyar. Nehemya sürgünden Yeruşalim'e dönmüş olan kalıntı halkın haberini alır (1:2) ve onların Yeruşalim'in yıkık surundan ötürü çektikleri sıkıntıyı ve azabı duyar (3. ayet). Yürekten vurulur (4. ayet) ve Tanrı'nın surları yeniden inşa etmek üzere bir yol sağlaması ve böylece kendi antlaşma halkının azabını kaldırması için dua eder.

Kralın sakisi olarak Nehemya'ya, ilahi takdir uyarınca gidip Yeruşalim'in surlarını yeniden inşa etmek üzere izin isteyebileceği bir kapı açılır. Yeruşalim'e ayak basar basmaz, Nehemya durumu incelemek için bir gece gezintisi yapar (2. ayet). Sonraki bölümler Yahudilerin, dışsal düşmanlıklara ve içsel çekişmelere rağmen Yeruşalim'in surlarını yeniden inşa etme çabalarını aktarmaktadır (3-7. bölümler). Kitabın ikinci kısmı kentle birlikte halkın Rab'be adanmasını (8-12. ayetler) ve gerekliliği ortaya konan bazı devam eden reformları anlatmaktadır (13. bölüm).

Nehemya en fazla surun inşacısı olarak bilinse de kendisi aslında Yahuda'nın en büyük ihtiyacının sadece fiziksel duvarlar olmadığını, Tanrı'ya ruhsal adanmışlık olduğunu fark etmiştir. Tanrı'nın evi ve adı için duyulan kıskançlık Nehemya'yı yaptıkları şeyi yapmak üzere motive etmiştir. Kendisi daha büyük Yeniden İnşacı'ya işaret etmiştir ki O gelip halkını günahlarından kurtaracak ve onları ruhsal tutsaklıktan ve sürgünden ilk ve son kez özgür kılacaktır.

Nehemya, Mesih'in geleceği zamanın doluluğunun gelişimine önemli bir katkıda bulunmuştur. Mesih'in tüm doğruluğu yerine getirmesi için, belirli şeylerin yerli yerinde olması gerekiyordu. Mesih törensel yasaları tutmakta olan bir Yahudi topluluğuna doğacaktı (krş. Lu. 2:21-22, 27) çünkü Rab aniden tapınağında belirecekti (Mal. 3:1). Öteki uluslar ve Yahudiler arasında net bir ayrım olması gerekiyordu ki Mesih uygun ve yanılmaz bir şekilde tanımlanabilsin çünkü kurtuluş Yahudilerden (Yu. 4:22), İbrahim'in ve Davut'un Soyu'ndandır (Mat. 1:1; Rom. 1:2-3; Gal. 3:16). Bunun olması için öteki ulusların nüfuzunu hariç tutacak gerekli mekanizmaların oturmuş olduğu güçlü bir Yahudi toplumu olması gerekiyordu. Basitçe toparlamak gerekirse, bir Mesih olacaksa, bir İsrail olmak zorundaydı. Nehemya'nın kenti inşa etmedeki işi ve ibadet paklığı talebi Mesih'in gelişi yolunda kilit bir bileşendi.

GENEL HATLAR:

I. Yeruşalim'den Gelen Haber ve Nehemya'nın Duası (1:1–11)
- A. Yeruşalim'in Durumuna Dair Haber (1:1–3)
- B. Nehemya'nın Tövbe Duası (1:4–11)

II. Nehemya Kral'a Ricada Bulunuyor ve Yeruşalim'e Dönüyor (2:1–16)
- A. Nehemya Kral'a Ricada Bulunuyor (2:1–10)
- B. Nehemya Surları İnceliyor (2:11–16)

III. Kent Kapıları Tüm Direnişe Rağmen Yeniden İnşa Ediliyor (2:17—7:4)
- A. Nehemya Yahudileri Surları Yeniden İnşa Etmek İçin Cesaretlendiriyor (2:17–20)
- B. Kentin Kapıları Onarılıyor (3:1–32)
- C. Surların İnşasına Karşı Çıkılıyor (4:1–23)
- D. Tefecilik Mahkûm Ediliyor ve Nehemya Vali Atanıyor (5:1–19)
- E. Nehemya'ya Karşı Çıkılıyor ve Surlar Tamamlanıyor (6:1—7:4)

IV. Yeruşalim'de Yaşayan Sürgünlerin Listesi (7:5–73)

V. Ezra Yasa Kitabı'nı Okuyor ve Antlaşma Yenileniyor (8:1—10:39)
- A. Ezra Yasa'yı Okuyor ve Çardak Bayramı Tutuluyor (8:1–18)
- B. Yasa Halkın Huzurunda Okunuyor (9:1–3)
- C. Tanrı'nın İsrail'e Sadakati Yeniden Anılıyor (9:4–31)
- D. Antlaşma Yenileniyor (9:32—10:39)

VI. Halkın, Kâhinlerin ve Levililerin Bölümü (11:1—12:47)
- A. Yahuda Halkı (11:1–9)
- B. Kâhinler (11:10–36)
- C. Levililer (12:1–47)

VII. Yenilenen Toplumda Süregelen Sorunlar (13:1–31)
- A. Toviya Tapınağı Lekeliyor (13:1–9)
- B. Levililer Bağışlardan Mahrum Bırakılıyor (13:10–14)
- C. Şabat'ın Kutsallığı Hiçe Sayılıyor (13:15–22)
- D. Öteki Uluslarla Evlilikler (13:23–31)

1. BÖLÜM

1. Kralın hâli vakti yerinde olan bu hizmetkârı, Yahudi soydaşlarının acılarından ve ızdırabından etkilendi. Mesih'in kendi halkına olan sevgisi çok daha büyüktür. O en büyük onur ve yücelik makamlarında oturuyorduysa da (Yu. 17:5), onları için aşağı indi (Mat. 1:20-21; 20:28) ve onların aklanmaları için dirilmiş olarak (Rom. 4:25), O şimdi göklerde onlar için aracılık etmektedir (Rom. 8:34). Yahudiler için Nehemya'ya sahip olmak nasıl büyük bir teselli olduysa, Hristiyanlar için Tanrı'nın sağ elinde bize yakınlık duyabilen bir Kurtarıcı'ya sahip olmak da sonsuz bir teselli-dir. O'nun sevgisi ve bizim yerimize yaptığı aracılık için Tanrı'ya övgüler sunun!

2. Duasında da açıkça görüldüğü üzere Nehemya Kutsal Yazı'nın gerçeğini biliyor ve ona inanıyordu. Tanrı Sözü'nü bilmek ve ona inanmak duada nasıl yardımcı olur? Nehemya'yı örnek alarak, Tanrı'nın niteliklerini (5. ayet) duada nasıl kullanabiliriz? O'nun yasalarını (7. ayet), O'nun vaatlerini (8-9. ayetler) nasıl kullanabiliriz? O'nun büyük kurtuluş işlerini (10. ayet) nasıl kullanabiliriz?

2. BÖLÜM

1. Nehemya bir dua adamıydı. Tekrar tekrar onun herhangi bir şey yapmadan önce dua ettiğini okumaktayız (4, 20; 1:11 vs.). Bazı duaları uzun adanma zamanlarından oluşuyordu; diğerleriyse göklere yöneltilen kısa ancak yürekten yakarışlardı. Tanrı'ya olan bağımlılığını fark eden bir adam sık sık göklere dualarını yöneltecektir. Siz kendi dua yaşamınızı nasıl tarif ederdiniz?

2. Nehemya ilk önce enkazı araştırmadan aceleyle bir plana girişmedi. Neye ihtiyaç duyulduğunu yakından gördükten sonra, başkalarını eyleme ve kendisiyle birlikte inşaya girişmeye çağırdı. Nehemya bir bilgelik, özellikle de bilge önderlik örneğidir. Eylem öne sürmeden önce bir durumu dikkatle incelemek ve anlamak niçin önemlidir? (Bkz. Özd. 18:17; 29:20; Lu. 14:28-30).

3. Tanrı'nın davası dünya tarafından direnişle karşılanacaktır ancak cehennemin kapıları ona karşı direnemeyecektir (Mat. 16:18). Tanrı'nın hizmetkârları eğer Tanrı'nın krallığının ve doğruluğunun ardından gidiyorlarsa, direniş ve zafer, acı ve başarı beklentisinde olmalılardır. İbraniler 11-12. bölümleri okuduğumuzda, cesaret, dayanma gücü ve iyimserlik kaynaklarımız ne olmalıdır?

3. BÖLÜM

1. Rab'bin işine karşı hiçbir tutku beslemeyen bazı insanları görmek üzücüdür (5. ayet). İşi omuzlamaktan geri kalanlar ne büyük bir kutsama kaçırmaktalardır! Tanrı onların inatçı ve bencil ruhlarının gelecek kuşaklara kaldığından emin oldu. Bu

bizim için bir uyarı olsun. Siz gelecek kuşaklar tarafından nasıl hatırlanmak istiyorsunuz?

2. Küçük veya büyük olsun, insanların Tanrı'nın kentini korumaya yardımcı olmak üzere kendine düşeni yaptıklarını görmek heyecan vericidir. Her biri yalnızca bir parça inşa ettiyse de Tanrı herkesin emeklerini gördü ve onları Kutsal Yazılar'da onurlandırdı. Kilise bir bedendir ve hiç kimse bedenin diğer bir üyesine ihtiyacı olmadığını söyleyemez (1.Ko. 12:21). Her Hristiyan'ın kilisenin inşasında oynayacağı bir rolü vardır. Tembel olmayalım ve başkasının armağanlarını ve konumunu kıskanmayalım. Her birimiz sahip olduğu armağanlara ve çağrıya göre hizmet etmek için sıkı çalışsın. Tanrı bizi ödüllendirecektir. Siz Tanrı'nın kentinin inşasına nasıl yardımcı oluyorsunuz?

4. BÖLÜM

1. Yahudilerin düşmanları onların işlerine baktılar ve onun çürük olduğunu söyleyip alay ettiler (3. ayet). Çoğu zaman dünya kiliseye baktığında, kusurluluğu, kabahatleri, günahları ve onun "enkazı"nı görür ancak onun devam etmekte olan bir iş olduğunu görüp anlamakta başarısız olur (Flp. 1:6). Ancak bir gün kilise göksel Güveyi için saf ve lekesiz bir gelin olacaktır (Ef. 5:25-27; Yah. 24-25). Bu umut kilisenin mevcut işinde gayretli olmanıza nasıl yardımcı olabilir?

2. Nehemya dua etti ve çalıştı. Dua, sorumluluğumuzu icra etmenin yerine geçmemelidir. Yapıcıların Rab'bin kutsaması olmadan boşuna didindikleri doğrudur (Mez. 127:1) ancak O'nun kutsamasına sahip olmak bizim inşa etmekten muaf olduğumuz anlamına gelmez. Tanrı'nın hizmetkârları O'nun krallığının ardından giderken yoğun çabayla duaya adanmışlığı harmanlamak zorundadır. Bir kimse duayı çalışmamak için nasıl bahane olarak kullanabilir? Neden birlikte hem duada hem de çalışmada bulunuyoruz?

5. BÖLÜM

1. Yahudi toplumu nasıl hem içeriden hem de dışarıdan düşmanlarla karşılaştıysa, imanlılar da birden fazla cephede savaşla karşılaşmaktadır. Kilise kendi arasında günahla karşılaşmak zorunda kaldığında şaşırmayın ancak onun icabına sevgiyle ve adaletle bakmaya hazır olun (Gal. 6:1-2). Kendi yüreklerimiz ruhsal savaşta en kötü düşmanımızdır. Dolayısıyla başkasını eleştirmeden önce gözünüzdeki merteği fark edin (Mat. 7:3). Nasıl kuşkuculuğa veya güvenilirliğe kapılmadan Hristiyanlar arasında adaleti savunabiliriz?

2. Nehemya hem söyledikleriyle hem de yaptıklarıyla önderlik etti. Evdeki, kilisedeki ve toplumdaki önderlerin Nehemya'dan öğreneceği şey çoktur. Yine de Nehemya

da hepimiz gibi kusurluydu. Yalnızca Mesih lekesiz bir şekilde önderlik etti. Yaşamınızdaki önderler için dua etmeye zaman ayırın.

6. BÖLÜM

1. Rab, Nehemya'yı çağırmış olsa da onu zorluklardan esirgemedi ve her şeyi onun için kolay hâle getirmedi. Çoğu zaman zorluklar Tanrı'nın büyük iyilik için kullanmakta olduğu durumları ve insanları bulur. Zorluk ortaya çıktığında cesaretimizi yitirmemeli, Tanrı'nın ilahi takdirine güvenip büyük cesaretle yola devam etmeliyiz. Cesaret imanla ve duayla bulunabilir (9. ayet). Ayartıların ve tehditlerin ortasında dayanma gücü bulmanız, Tanrı'ya yakarmanız, O'na bel bağlamanız ve durumunuzu ve zorluklarını büyük ruhsal muhakemeyle değerlendirmeniz için Tanrı'dan yardımını dileyin.

2. "Bu işi Tanrımız'ın yardımıyla" başardılar (16. ayet). Tanrı'nın davası şüpheye yer bırakmaz. O asla kaynaklardan yoksun değildir. O şöyle der: "Tasarım gerçekleşecek; istediğim her şeyi yapacağım" (Yşa. 46:10). O, antlaşmasını tutacaktır. Bu, cesaretimizin temelidir ve dualarımızın kayasıdır. Siz bu temel üzerine nasıl inşa edebilirsiniz ve savunma duvarınızı nasıl destekleyebilirsiniz?

7. BÖLÜM

1. Tanrı korkusu her iyi önderde olması gereken bir niteliktir (2. ayet). Hatta, gerçek imanlıların temel bir ayırt edici özelliğidir (Yer. 32:40). Onlar insandan çok Tanrı'dan korkarlar. Tanrı'dan korkmak O'nun haşmetine saygı duymak, O'nun yüceliğini sevmek, O'nun isteğine Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekliyle itaat etmek, günah işlemekten korkmak ve O'nun lütfunu ve merhametini aramaktır. Tanrı korkusu hem ibadeti hem de davranışı yönlendirir. Bir kişinin yaşamında o kişinin Tanrı'dan korktuğunun veya korkmadığının işaretleri nelerdir? Tanrı korkusu önderlikte neden çok önemlidir?

2. "Tanrım yüreğime koydu" (5. ayet). Nehemya tüm iyi fikirlerini ve Tanrı'ya yaraşır eylemlerini Tanrı'ya atfetti (Flp. 2:13). Tanrı'nın lütfu olmadan, bizim iyi niyetlerimiz, tutumlarımız ve icatlarımız hiçbir şey ifade etmez. Tanrı'nın Ruhu'yla yönlendirilmeye ihtiyacımız vardır (Rom. 8:14). Siz sizdeki herhangi bir iyilik için hem dudaklarınızla hem de yüreğinizle Tanrı'ya yücelik vermekte ne kadar hızlısınız? Gizliden gizliye kendinizle övünüyor musunuz?

8. BÖLÜM

1. Yeruşalim'in surlarının fiziksel koruma sağlaması gibi (1-6. bölümler), Tanrı'nın kuralları da ruhsal güvenlik sağlar (Mez. 119:165). Tanrı'nın Sözü'ne geri dönme-

den surları inşa etmek ahmakça olurdu. Bunun ahmakça olmasının sebebi nedir ve bu nasıl Rab'bin kıskançlığını alevlendirirdi?

2. Ezra sadece halkın önünde yasayı okumakla kalmadı, aynı zamanda Levililer, halkı Tanrı'nın isteğinde eğitmek üzere tayin edilmişlerdi. Tanrı'nın kendi gerçeğini yaşamınızda açıklaması ve uygulaması için hem geçmişte hem de şimdiki zamanda gönderdiği kutsal pastörler için şükredin.

3. Tanrı'nın gerçeği hiç sizin yüreğinizi sizi 9. ayetteki bu insanlar gibi ağlatacak kadar kırdı mı? Tanrı Sözü bizi ele geçirdiğinde, Tanrı Sözü'nün ifşa ettiği günahlarımızdan ötürü ağlayabiliriz. Ağlayabiliriz çünkü Tanrı'yla (daha fazla) paydaşlık için özlem duyuyoruzdur.

4. Yas tutmanın bir zamanı vardır ancak Tanrı'ya yaraşır duyguların diğer yönü unutulmamalıdır. Burada Levililer halkı öyle yönlendirdiler ki üzüntüleri mutluluğa dönüştü (10. ayet). Gerçekten de Rab'bin sevinci yersiz üzüntüye karşı büyük bir savunma veya kalkan gibidir. Hristiyan kişi Rab'de her zaman sevinmeyi nasıl öğrenebilir?

9. BÖLÜM

1. Yüzyıllar boyunca yönetimler ve kiliseler için, özellikle de facia, sıkıntı, savaş ve benzeri zamanlarda oruç, alçalma ve dua günleri belirleyip bunların duyurusunu yapmak yaygın bir gelenekti. Tanrı'nın ilahi takdirini bir gözümüz Tanrı'nın doğruluğunda olacak şekilde okumalıyız. Kendimizi alçalttığımız zamanlar, ister kişisel ister topluluk olarak olsun, Tanrı'yla her yakın yürüyüşte önemlidir. Bu alışkanlıkları Rab'le olan yürüyüşünüze nasıl dahil edebilirsiniz?

2. Çoğumuzun hafızası zayıftır. Bu nedenle, Tanrı'nın yapmış olduğu büyük özgürlük ve kurtuluş eylemlerini sürekli olarak aklımızda tutmamız gerekmektedir. Çocuklarımızın, torunlarımızın ve etrafımızdaki herkesin Tanrı'nın bizde ve bizim için işlediği büyük yolları duymaya ihtiyaçları vardır (Mez. 78:4; 96:3). Tanrı'nın yaşamınızda nasıl çalıştığını ve çalışmakta olduğunu size yakın biriyle paylaşın.

3. İbrahim'den sürgüne dek uzanan İsrail tarihini gözden geçirdiğimizde, bunların ışığında Kutsal Yazı metninden çıkan dersi şu kelimelerle özetleyebiliriz: Tanrı adildir ve vaatlerini tutar ancak insan kötüdür ve Tanrı'nın yasalarını çiğner. O hâlde nasıl yaşamalıyız? Bizim ve ailemizin de İsrailliler kadar veya onlardan daha kötü bir şekilde Tanrı'nın yasasına karşı ayaklandığını görerek ve lütfun Tanrısı'na umut bağlayarak, kendimizi son derece alçaltmak zorundayız. Bu bölümde gördüğümüz gibi İsa Mesih'in lütfu için yakarın.

10. BÖLÜM

1. Bu insanlar Tanrı'nın İsrail'le bir antlaşma yaparak Musa aracılığıyla Sina'da yapmış olduğu şeyi yeniden yasalaştırmıyorlar. O antlaşma olmuştu ve hâlâ bağlayıcıydı. Bu insanlar Tanrı'nın buyurmuş olduğu bu şeyleri tutmaya dair yeminlerini ifade ediyor, özellikle de o zamana dek es geçilmiş olan belirli şeyleri vurguluyorlar. Ruhsal sınırlarımızın hangi alanlarda saldırı altında ve savunmasız durumda olduğunu ayırt etmek tüm imanlılar, özellikle de önderler için çok önemlidir. Tanrı'nın sizi kendi Kutsal Ruhu'yla hangi günahlarınızın konusunda ikna etmekte olduğunu bilebilmek için bilgelik dileyin.

2. Bu mutabakat yalnızca yapılmayacakları değil, aynı zamanda Tanrı'ya sunulan sunu ve Levililer desteklemek gibi yapılacakları da vurgulamaktadır. Tanrı'ya itaat yalnızca günahlı olandan kaçınmak değil, aynı zamanda iyi olanı yapmaktır. Yakup 4:17'yi okuyun. Sizin ihmal etmekte olduğunuz "iyi" nedir?

3. Bu bölümün sonundaki güçlü kararlılığa dikkat edin. "Artık Tanrımız'ın Tapınağı'nı göz ardı etmeyeceğiz" (39. ayet). Mesih, Rab'bin evi için büyük gayret duyuyordu (Yu. 2:17). Siz de buna "Amin!" diyebiliyor musunuz? Mesih'in kilisesi ve Tanrı ibadeti için gayret duyuyor musunuz? Desteğinizi ve gayretinizi nasıl gösteriyorsunuz?

11. BÖLÜM

1. Burada Tanrı halkının onda biri Yeruşalim'de yaşıyordu. Bu özel bir "ondalık"tı, O'nun kutsal kentini sürdürmek üzere Rab'be adanmış bir gruptu. Zekeriya aracılığıyla Tanrı sadece tek bir kentin değil, her yerin artık kutsal olarak adlandırılacağı bir zamandan bahsetti (Zek. 14:20-21). Bu, Mesih'te doğrudur. Artık Tanrı'nın özel bir şekilde varlığıyla doldurduğu tek bir kent yoktur (Yu. 4:21-24). "Tanrı kenti" bu dünya genelindeki imanlıları kapsamaktadır ve yüceliğiyle birlikte cennettedir (İbr. 12:22-24). Bir gün açığa çıkarılacak olan yüceliğine dair sahip olduğumuz umuttan dolayı Tanrı'yı övün!

2. Şu ayette ne büyük bir sevinç işareti vardır: "İsrailliler'in geri kalanı, kâhinlerle Levililer ise Yahuda'nın öbür kentlerine dağılmıştı. Herkes kendi mülküne yerleşmişti" (20. ayet). Uzun bir sürgünün ardından, kaybolan bu kişiler geri gelmiş, her biri kendi mirasına dönmüştü. Siz Rab'be ve İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı'na döndünüz mü? Bu ömür boyu devam eden bir süreçtir ancak Tanrı'ya dönmekle ve dünyayı terk etmekle başlar.

12. BÖLÜM

1. Levi soyundan gelen kâhinler daha büyük Kâhin'in ön gölgeleriydi. Mesih Levi soyundan değil, Yahuda soyundan geldi. Böylece bir kral olabildi. Ancak O aynı zamanda başka bir düzene göre, Melkisedek düzenine göre bir kâhindir (Mez. 110:4; İbr. 7:14-16). Bu daha büyük Başkâhin'in işi Tanrı'nın ruhsal evini yeniden inşa etmek ve kurmak olacaktı. İbraniler 7:23-25'i okuyun ve sonra büyük Başkâhinimiz'e tapınarak zaman geçirin!

2. 12. bölüm Ezra ve Nehemya kitaplarındaki zirve anlarından birini içermektedir. Uzun bir sürenin ardından Yeruşalim surları ve kenti Tanrı'ya adandı (27. ayet). Tanrı bunun gibi bir uyanış gerçekleştirdiğinde, hâkim tema şudur: "Tanrı onlara büyük sevinç vermişti" (43. ayet). Uyanış, öncesinde donuk ve ölü olan şeye yaşam getirir. Buna verilecek tek uygun karşılıksa sevinçtir. Dolayısıyla, Tanrı'nın işleriyle sevinmekten ve kutlama yapmaktan çekinmeyin. Sizin ibadetteki sevincinizi ne baskılıyor?

3. Kutsal Kitap, her yerde ibadet paklığıyla ilgilenmektedir. Aynı odak burada da şu ifadeyle ortaya çıkmaktadır: "Davut'un buyruğu uyarınca" (24, 45. ayetler). Uyanış, öğretide ve ibadette yeniliğe gitmek değil, Tanrı Sözü'nün eski yollarına geri dönmektir. Bugün Tanrı ibadetinin Tanrı'nın buyruklarıyla düzenlenmesi ciddi bir ihtiyaçtır. Sizce sizin ibadetiniz hangi şekillerde Tanrı Sözü'ndeki paklığa daha çok yaklaşabilir?

13. BÖLÜM

1. Her zaman kötü güçler olacaktır. Balam'la Balak'ın tarihi bize hatırlatmaktadır ki, insanlar Tanrı'nın halkına ve Tanrı'nın amaçlarına karşı gelmeye çalışacaklardır. Ancak Tanrı "laneti kutsamaya" çeviren bir Tanrı'dır (2. ayet). Lanet tarafına geçmemek ve Tanrı'nın Mesih aracılığıyla sergilediği kutsama işini deneyimlemek için nasıl tetikte olabiliriz?

2. Tanrı'nın baş düşmanlarından birinin Tanrı'nın evinde koca bir odasının olması nasıl mümkün olabilir? Günümüzde birçok kilisede ve teoloji okulunda, Müjde'nin düşmanları çokça tesire sahiplerdir (Yu. 2:15-16). Bizim nöbetçiliğimizde bunun yaşanmaması için dua etmeli ve emek sarf etmeliyiz.

3. Birçok kişi Nehemya'nın eylemlerinin fazla sert olduğunu hissetmiştir (25. ayet). Ancak Mesih'in tapınaktan satıcıları kovmak üzere bir kırbaç yapışını hatırlayalım (Yu. 2:15-16). Muhakkak hiç kimse Nehemya'nın günahsız olduğunu söyleyemez ancak Mesih günahsızdı. Ve Nehemya kendi Tanrısı'nın onurunu tutkulu bir şekilde arzulayan ve bu uğurda kararlılıkla eyleme geçen bir adamdı. Fiziksel güç kullanacak yetkiye sahip olmayabiliriz ancak biz sahip olduğumuz yetkiyi ve nüfuzu Tanrı'nın yüceliği için nasıl kullanıyoruz?

ESTER

ESTER'E GİRİŞ

YAZAR:

Ester kitabını kimin yazdığına ilişkin farklı görüşler mevcuttur. Augustinus, bu kitabı Ezra'nın yazdığını savunmuştur. Talmud'a göre, Ester'i kaleme almış olanlar, Büyük Sinagog'un adamlarıdır (*Baba Bathra,* 15a). İskenderiyeli Klement ve birçok eski Yahudi ve Hristiyan kaynaklarının kanısına göreyse yazar Mordekay'dır. Son olarak, yine diğer kaynaklara göre Ester bir kâtip tarafından, belki de Pers Kralı'nın sarayındaki kâtiplerin biri tarafından yazılmıştır. Ester'i kimin yazdığı konusundaki belirsizlik bu kitabı kanonik olarak görmemize engel değildir.

Ester'in tarihselliği çoğu zaman sorgulanmıştır. Bazı Kutsal Kitap uzmanları Ester'deki tüm hikâyenin kurgu olduğuna ve herhangi bir gerçek olaya dayanmadığına inanmaktadır. Bazı uzmanlar bu kitabın tarihselliğinin gayretli savunucuları olmuştur. Büyük bir grup uzmansa Ester'in belki tarihsel bir kurgu olduğuna, içinde doğru bileşenler barındıran gösterişli bir hikâye olduğunu öne sürmüştür.

Genellikle, Ester'in tarihselliğini kabul etmeyen uzmanlar Ester'in, Grek tarihçi Herodot gibi diğer kaynaklardan bildiklerimizle örtüşmediğini düşünmektelerdir. Ancak yazarın Pers meselelerine ilişkin detayları günümüzün araştırmalarıyla örtüşmektedir. Daha da önemlisi, kitap kendisini tarih olarak sunmaktadır ve kitapta veya Kanon'un başka bir yerinde bize aksini belirten hiçbir şey yoktur. Kitabın türü ve bizim Kutsal Yazılar'a ilişkin anlayışımız uyarınca, bu kitabın tarihsel bir anlatıdan başka bir şey olduğuna inanmak mümkün değildir. Hatta, Kutsal Kitap tarihi gibi gerçekliğe ve olayların doğruluğuna dayanan başka hiçbir tarih yoktur.

TARİH:

Ester şu ifadeyle başlar: "Ve vaki oldu ki Ahaşveroş'un günlerinde..." (1:1 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Ahaşveroş aynı zamanda Pers Kralı Serhas (Xerxes) (M.Ö. 486-465) olarak bilinir. Kanonik olarak Ester, Nehemya'dan sonra gelmektedir. Ancak kronolojik olarak Ester şu iki olayın arasına yaşanmıştır: 1) I. Darius'un krallığında M.Ö. 516'da tapınağı yeniden inşa eden Zerubbabil'in önderliğinde ta-

pınağın tamamlanışı ve 2) M.Ö. 458 yılında Ahaşveroş'un oğlu Artahşasta kralken, Ezra'nın önderliğinde daha fazla sürgünün geri dönüşü.

I. Darius Pers İmparatorluğu'nu büyük görkemine kavuşturmuştur. Oğlu Ahaşveroş'un krallığında imparatorluk Mısır'ın yeniden fethedilmesi ve Babil isyanının bastırılması gibi muazzam başarılar görmüştür. Ancak aynı zamanda da büyük kayıplar görmüştür, özellikle de Greklere karşı olan Salamis Savaşı'nda (M.Ö. 480). Kral Ahaşveroş'a Kutsal Kitap dışındaki kaynaklarda, örneğin antik dönem tarihçisi Herodot'un kayıtlarında yapılan göndermeler görmekteyiz ve bu kayıtlarda Ahaşveroş aksi ve sabırsız bir kral olarak tarif edilmektedir. Bu, Kutsal Kitap'ın ona dair tanıklığıyla uyumludur. Ahaşveroş M.Ö. 465 yılında öldürülmüştür ve yerine oğlu I. Artahşasta geçmiştir.

Kitabın derlenme tarihi Kutsal Kitap uzmanları tarafından büyük ölçekte tartışılmaktadır. Bazılarına göre Ester geç bir tarihte, Grek veya Makkabi dönemi sırasında yazılmıştır. Ancak çoğunluğun kanısına göre Ester, Büyük İskender dünyayı helenistikleştirmeden önce yazılmıştır. Böylece, Ester'in dünyanın helenistikleştirilmesine yönelik bir Yahudi cevabı olduğunu düşünmek şaibelidir. Yazar açıkça Ahaşveroş'a, Perslerin infaz şekillerine ve benzeri şeylere aşinadır. Tüm bunların ışığında, Ester'in M.Ö. 450 yılı civarında yazılmış olması muhtemeldir çünkü kitap Serhas'ın ölümünden sonraki bazı şeylere değinmektedir (10:2)

TEMA:

Tanrı kendi halkını yok etmek isteyenlerin yok edildiğinden egemen bir şekilde emin olmaktadır.

AMAÇ:

Tanrı'nın halkını, kötü yöneticilerin altında, O'nun gizli ilahi takdirine iman aracılığıyla uysallık ve aynı zamanda Tanrı'ya yaraşır cesaret içinde kulluk etmeye teşvik etmek. Nitekim Tanrı bu gizli ilahi takdiri sayesinde Esenlik Kralı'nı getirecektir.

TOPLU BAKIŞ:

Ester'in Kurtuluş Vahyine Katkısı

Ester Yahudilerin Purim Bayramı'nın kökenini açıklamaktadır ki bu zamanda Yahudiler kendilerinin düşmanı olan Haman'ın kötü niyetli eylemlerinden kurtarılmışlardır. Bu kitap bu bayramın nasıl ortaya çıktığını ve önemini göstermektedir. "Purim" kelimesi muhtemelen Akad dilindeki *Pur* kelimesinden türemiştir ve bu kelime Haman tarafından Yahudileri yok etmek üzere çekilen kuralarla bağlantılı-

dır. Bu kuralar her ne kadar ilk başta Yahudilerin yok edilişi anlamına geliyorduysa da (3:7), sonrasında Yahudilerin kutlama ve sevinç zaman olacaktı (9:23-32).

Purim'in başlangıcına ilişkin anlatılar aracılığıyla, kitap Tanrı'yı –içinde O'nun adından hiç bahsedilmese bile– çekilen kuralardan büyük küresel olaylara kadar her şeyin üzerindeki Egemen Tanrı olarak yüceltmektedir. Ester'in yazarı bu anlatıdaki olayları sıradan bir şekilde aktarmamaktadır. Aksine, Ester dikkatlice işlenmiş bir başyapıttır. Yazar birçok edebi teknik kullanır, okuyucuyu hikâyenin içine çeker. Tanrı'nın ilahi takdirinin eli kendisini tarihsel olayların şaşırtıcı virajlarında göstermektedir.

Ziyafetler ve şölenler bu dramanın merkezini oluşturmaktadır. Vaşti bir ziyafette kraliçe olarak reddedilir. Haman ölüm hükmünü Ester'in ziyafetinde alır. Yahudiler kurtuluşlarını Purim denen bir şölenle kutlarlar. Ester'in detayları bizi gereksiz detaylarla sıkmayıp tam olarak sürükleyecek niteliktedir. Yazar retorik etki için ön gölgeleme ve şaşırtma kullanır. Hikâyenin farklı bileşenlerini bağlamak üzere farklı noktalarda tekrardan yararlanılır. Tüm Ester kitabı bir dramadır (kurgusal bir tiyatro oyunu değil, gerçek olayların sürükleyici bir anlatısı) ve bu dramada okuyucunun ilgisi çekilir. Son derece merak uyandıran bu hikâye, Yahudilerin Haman'ın kötü fermanını alaşağı etmeleriyle birlikte bizim onların rahatlamasını ve sevincini paylaşmamızı sağlar.

Açılış bölümü bir karakter olarak Ester'i kapsamaz ancak Ahaşveroş'un, karısı Vaşti'yi topluluğun önüne çıkması için ziyafete çağırmasıyla başlar. Vaşti daveti reddeder ve Ahaşveroş da bir öfke kriziyle onun kraliçeliğini düşürür. Bu, Ester'in anlatıya girişine sahne olur.

Kral Ahaşveroş kraliçesinin kim olacağına karar vermeye çalışırken, Ester onun önüne getirilen birçok kadından biridir. Ester kralın yanında gecelemek üzere çok uzun bir hazırlık sürecinden geçer. Ahaşveroş'un beğenisini kazandıktan sonra kraliçe olur ancak geldiği soyu açığa vurmaz.

Tüm bunlar olurken, Persler arasında kötü bir lider olan Haman, Yahudileri öldürmek üzere bir plan yapmaktadır. Yahudilerle Agaklılar arasında eskilere dayanan bir düşmanlık vardır ve Haman da ayrıcalıklı makamını kullanarak krala ulaşır ve onun Yahudiler için bir ölüm gününü yasaya koymasını sağlar. Ester'in kuzeni Mordekay, Kral Ahaşveroş'un öldürülmesine yönelik bir plana engel olmuştur ancak Mordekay, Haman'ın egosunu tatmin etmediği için Haman onu hedef bilir ve Mordekay'ı astırmaya hazırlanır.

Mordekay, Yahudilere yönelik planı Ester'e bildirdikten sonra, ona sahip olduğu nüfuzu kullanmasını söyler. Ancak Pers yasasına göre bir yasa bir kez yürürlüğe konduktan sonra, onu kral dahi kaldıramamaktadır. Ve kralın emri olmadıkça ona yaklaşmaya çalışmak kolaylıkla ölüm hükmüne yol açabilmektedir.

Görünüşteki tüm bu imkânsızlıklara rağmen, Ester krala yaklaşır ve Haman'ın planını açıklar. Kral da Haman'ın ölüm emrini verir ve ilahi bir ironiyle Haman, Mordekay için hazırlattığı darağacına bizzat asılır. Kral sonrasında bir yasa çıkarır ve bu yasaya göre Yahudiler büyük saldırı gününde kendilerini savunabileceklerdir.

Yahudiler için o vahim gün geldiğinde, Yahudiler kendilerine zulmedenlere karşı ayaklanırlar ve birçoklarını öldürürler. Bu günü anmak üzere Purim Bayramı, Yahudilerin düşman elinden kurtuluşlarının hikâyesi olur.

Ancak bu kitabın arka planını oluşturan daha büyük bir amaç vardır. Kitap, Tanrı'dan açıkça bahsetmese de Ester'in tarihsel anlatısı boyunca Tanrı'nın elinin hareket ettiği barizdir. Tanrı söyledikleriyle olduğu gibi yaptıklarıyla da bilinir. Haman'ın karısı Haman'ın eylemine dair içgörü dolu bir yorumda bulunur: "Önünde gerilemeye başladığın Mordekay Yahudi soyundansa, ona gücün yetmeyecek, önünde yok olup gideceksin" (6:13). Yahudilerle onları öldürmek isteyenler arasındaki bu gerilimin asıl arka planında, kadının soyuyla Yılan'ın soyu arasındaki mücadele vardır (Yar. 3:15). Halk sürgündeyken bile, Tanrı kendi antlaşma vaatlerine sadık kalmıştır. Tanrı tüm tarihin yazarı ve egemenidir. Ester kurtuluş tarihine, Tanrı'nın İsrail ulusunu koruyuşunu göstererek katkıda bulunur ki bu, zamanın doluluğunda Mesih'in gelişi için hayatiydi. Beden yönünden Mesih, İsrail aracılığıyla geldi (Rom. 9:5). Tanrı'nın kurtarış tasarısında, Mesih'in gelmesi için bir İsrail'in olması gerekiyordu.

GENEL HATLAR:

I. Kral Ahaşveroş, Ester'i Kraliçesi Olarak Alıyor (1:1—2:23)

A. Ahaşveroş, Kraliçe Vaşti'yi Kovuyor (1:1–22)

B. Ester, Kral Ahaşveroş'un Onayını Kazanıyor (2:1–20)

C. Mordekay, Ahaşveroş'u Öldürmeye Yönelik Bir Planı Açığa Çıkarıyor (2:21–23)

II. Haman'ın Yahudileri Öldürme Planı (3:1—4:17)

A. Haman Terfi Ediliyor (3:1–2)

B. Mordekay Diz Çökmeyi Reddedince Haman'ın Yahudilere Yönelik Nefreti Büyüyor (3:3–6)

C. Kral Ahaşveroş, Yahudileri Öldürmek Üzere Ferman Çıkarıyor (3:7–15)

D. Mordekay Planı Ester'e Açıklıyor (4:1–17)

III. Haman'ın Devrilişi ve Mordekay'ın Yükselişi (5:1—8:2)

A. Ester, Kral'ı Hoşnut Ediyor ve Ziyafet Yapıyor (5:1–8)

B. Haman, Mordekay'ın Ölümünü Planlıyor (5:9–14)

C. Haman Alçaltılıyor ve Mordekay Yüceltiliyor (6:1–14)

D. Haman'ın Ölümü ve Mordekay'ın Yükselişi (7:1—8:2)

IV. Kral'ın İkinci Fermanı (8:3—9:32)

A. Kral, Yahudileri Kurtarmak Üzere İkinci Bir Ferman Çıkarıyor (8:3–17)

B. Yahudiler Yok Olmaktan Kurtuluyor (9:1–19)

C. Purim Kuruluyor (9:20–32)

V. Son (10:1–3)

1. BÖLÜM

1. Dünyanın evliliğe dair fikirleri çarpıktır. Bugün de ünlü insanların evlilikleri nadiren evlilik kurumuna dair iyi şeyler söylemektedir. Çoğu zaman bu evlilikler erkeklerin ve kadınların doğaları gereği kötü yüreklerini yansıtmaktadır. Mesih'in kiliseyle olan görkemli evliliği, evlilik için nihai modeldir (Ef. 5:22-23). Hristiyan kocalar ve karılar olarak nasıl Mesih'in modelini izleyebiliriz ve kralların evliliklerinden daha asil evlilikler sergileyebiliriz?

2. Çoğu zaman Tanrı'nın dünyamız ve onun kötü –bu denli yozlaşmış, kibirli ve ehemmiyetsiz– liderleri aracılığıyla nasıl etkin olduğunu merak ederiz. Ancak biz fark etsek de etmesek de kontrol, Tanrı'nın elindedir. Ester'in ilerleyen kısımlarında Tanrı'nın, Ahaşveroş'la görevlilerinin hevesleri ve akılsızlıkları aracılığıyla nasıl daima etkin olduğunu görürüz. Tanrı'nın, O'nun elinin günümüzde de etkin olduğuna güvenmeniz üzere size yardım etmesi için dua edin.

3. Tanrı'nın yasası erkeklerle kadınların, ebeveynlerle çocukların ve üstlerle astların nasıl ilişki kuracaklarına ilişkin kuralları koymaktadır. Tanrı korkusundan tümüyle yoksun bir kralın, yaptıklarıyla ve haysiyetiyle kazanmadığı saygıyı medeni kanunla kazanmaya çalıştığını görmek acınası bir şeydir (20. ayet). Tanrı'nın değerleri saygı kazanmanıza nasıl yardımcı olabilir?

2. BÖLÜM

1. Dünya, insanların dış görünüşüne değer verir. Ne yazık ki, bununla birlikte Mesih'in güzelliğine hiç itibar etmez (Yşa. 53:2). Kutsal Kitap ise içsel, ahlaki ve ruhsal güzelliğe değer vermektedir (1.Pe. 3:3-6). Bu, Ester'in kilit bir karakter özelliğiydi ki o bilge öğüdün ardından gidip Mordekay'a itaat etti (15, 20. ayetler). Siz nasıl böyle bir alçakgönüllülük gösterebilir ve geliştirebilirsiniz? Dünyanın güzellik standartlarını mı izliyorsunuz, yoksa Tanrı'nınkileri mi?

2. Mesih kendi gelininin güzelliğini arzular. Nitekim Mesih ezgisinde şöyle okuruz: "Ve kral senin güzelliğini arzu edecek çünkü o senin efendindir; onun önünde eğil." (Mez. 45:11 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). Siz Mesih'in gelininin bir parçası mısınız? Pavlus, Mesih'in gelinini başı olarak Rab'be olan teslimiyetiyle tanımladı (Ef. 5:23-24). Yüreğiniz Rab olarak İsa'ya teslim oldu mu? Bu sizin eylemlerinizde nasıl kendini gösteriyor?

3. BÖLÜM

1. Mordekay'ın Haman'a diz çökmeyişinin nedenini tam olarak bilmiyoruz. Ancak biliyoruz ki dünya bizim onun dolaplarına teslim olmamızı istemekte ve çoğu zaman bu teslimiyetin herkese açık bir işaretini talep etmektedir (Dan. 3). Taraf

olmadığımızda, sonuçlarla karşılaşırız ki buna sosyal izolasyon, aşağılanma, hapsedilme veya daha kötüleri dahildir. Büyük soru şudur: Bütün aklınızla, yüreğinizle ve gücünüzle yalnızca Tanrı'ya diz çökecek misiniz?

2. Haman'ın Yahudilerin yok olması için plan ve pazarlık yapışı bize şunu hatırlatmaktadır: Dünya, Tanrı'nın halkından nefret eder ve onların yıkımından zevk alır (Yu. 15:18; Vah. 11:7-10; 20:7-9). Muhakkak dünya çarmıhta Tanrı Oğlu'na işkence ettiğinde ve O'nu öldürdüğünde asıl rengini belli etti. Zalimlerle ve Ahaşveroş ile Pontus Pilatus gibi böylesi çirkin haksızlıklara müsaade eden yöneticilerle karşılaştığınızda, bir Hristiyan olarak nefretle karşılık vermemeniz için dua edin ve şunu hatırlayın: Bir zamanlar siz de nefretle doluydunuz. Tüm insanlara saygılı ve nazik olmaya gayret edin ve Tanrı'nın onları Kutsal Ruh'la yeniden doğdurması için umut besleyin ve dua edin (Tit. 3:1-8).

4. BÖLÜM

1. Tanrı'nın adı Ester kitabında hiç geçmese de Mordekay'ın, kurtuluşun Yahudilere geleceği yönündeki kanaati (14. ayet) açıkça şunu göstermektedir: Mordekay, Tanrı'nın kendi halkından ve vaadinden vazgeçmeyeceği gerçeğine güveniyordu. Onun, Tanrı'nın ilahi takdirine olan güveni onu pasif kılmadı, aksine, Ester'i kendi halkı için harekete geçmeye çağırması için ona motivasyon oldu. Tanrı'nın kontrolde olduğuna inanmak, konumlarımızı ve becerilerimizi O'nun halkının iyiliği için kullanmaktan geri durmamız için mazeret olamaz. Aksine, bize umut verir. Şöyle ki, Tanrı bizi tam da bu amaçla buraya koymuştur ve dolayısıyla O'nun davasına kulluk etme çabalarımıza başarı bahşedecektir. Tanrı'nın vaatleri sizi nasıl motive ediyor?

2. Ester, Mordekay'ın öğüdüne kulak verdi, Tanrı'nın kendi halkına dair vaatlerine bariz biçimde inandı ve kararlılıkla harekete geçti. Ancak yine de izleyeceği eylem rotasına ilişkin muhakemeye ihtiyacı vardı ve böylece oruç ve muhtemelen aynı zamanda dua çağrısında bulundu (16. ayet). Bizim için de Tanrı'nın isteğini bilmek, Tanrı'nın yaşamlarımıza yerleştirdiği bilge insanlara (özellikle ebeveynlere ve pastörlere) kulak vermeyi, O'nun Sözü'nü bilmeyi ve ona inanmayı, ne pahasına olursa olsun O'na itaat etme kararlılığını göstermeyi ve bilgelik için dua edip diğer Hristiyanlardan da dua istemeyi gerektirir. Şu anda hangi önemli kararlarla yüzleşiyorsunuz veya yakın zamanda hangi kararlarla yüzleşeceksiniz? Tanrı'nın isteğini ayırt etmek için aynı araçları nasıl kullanabilirsiniz?

5. BÖLÜM

1. Ahaşveroş'un tahtıyla Rab'bin tahtı arasında nasıl da bir fark vardır! Mesih sayesinde, cennetin tahtına lütuf tahtı denmektedir ki bu taht, "yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım" diye (İbr. 4:16), muhtaç durumdaki günahkârlara her zaman açıktır. İmanlılar olarak Rab'bin tahtına cesaretle gelebildiğimiz için Tanrı'ya şükredin (İbr. 10:19-22).

2. Ester Tanrı'nın halkıyla birlikte oruç tutup Tanrı'yı aradığında (4:16), bunun sonucu dikkate değer bir cesaret ve bilgelik oldu. İsrail'i kurtarmak üzere kralla konuşup yaşamını tehlikeye attı. Yine de yardım talep etmek üzere acele etmedi, düşünceli ve sakin bir şekilde kralı bir şölene çağırdı. Bu, Tanrı'nın lütfunun gayretli dua aracılığıyla elde edilen gücüdür. Bu bir kriz aracılığıyla geldiyse de aynı zamanda yıllar içerisinde geliştirilmiş alçakgönüllülük, alışkanlıklarının sonucuydu (2:15, 20). Krizlere iyi karşılık verebilmek için Ester gibi bilgelikte ve esenlikte nasıl büyüyebilirsiniz?

3. Kibirli Haman'ın burnunun havada olduğunu söyleyebiliriz. Tek bir adamdan ötürü hissettiği aşağılanma o güne dek elde etmiş olduğu tüm saygınlığı ve varlığı geride bıraktı. Sonuç olarak, kralın idaresindeki sadık bir kulu öldürmeye yeltendi. Yüreğinizde hangisi daha ağır basıyor: Hak etmediğiniz hâlde elde etmiş olduğunuz saygınlıklar ve kutsamalar için şükran mı, yoksa aşağılayıcı tek bir söz mü? Dikkat edin ki kibriniz sizi nefrete ve hatta başkalarına zarar vermeye itmesin.

6. BÖLÜM

1. Tanrı'nın ilahi takdiri yalnızca kudretli mucizelerde değil, aynı zamanda uyuyamayınca birtakım sıkıcı resmî kayıtları okuyan bir kralın örneğinde olduğu gibi olağan olaylarda da görünür. Her gün bunun gibi milyarlarca olay olmaktadır ve biz bunları çok az fark ederiz ancak Rab bunların her birini kendi hükmüne göre yönlendirmektedir (Ef. 1:11). Tam Haman, Mordekay'ı astırmaya geliyorken, Tanrı, Mordekay'in sadakatini krala hatırlattı. O'nun zamanlaması mükemmeldir. Bu yüce takdiri olan Tanrı'nın bizim Babamız olduğunu bilmek Hristiyanlara nasıl umut verebilir?

2. Haman kudretli Pers İmparatorluğu'nda yüksek makam sahibi bir yetkiliydi ancak fethedilmiş ve dağıtılmış bir halkı yok edemedi çünkü onlar yaşayan Tanrı'nın halkıydılar. Aksine, Haman'ın içi boş övüncü ve bön kibri onu yalnızca utanca ve yenilgiye götürdü. Kiliseye zulmedenlerden korkmayalım, aksine onlara acıyalım ve onlar için dua edelim.

7. BÖLÜM

1. Ester burada Mesih'in bir resmidir. Ester kral onları yok etmesin diye nasıl açıkça kendisini Yahudi ulusuyla özdeşleştirdiyse, Mesih de aynı şekilde Babası onları yok etmesin diye açıkça kendisini halkıyla özdeşleştirmiştir. Ester Yahudilerle özdeşleşerek kendi canını tehlikeye attı; Mesih kendi halkının temsilcisi ve kefili olarak onların günahlarının cezasını yüklendi ve kendi canını verdi. Ester ulusu için yalvardı ve Mesih gökten kendi çocuklarından her biri için aracılık etmektedir. Burada gördüğümüz bu resim Mesih'in sizin için olan işini takdir etmenize nasıl yardımcı olmaktadır?

2. Haman'ın bütün araçları gün ışığına çıkarıldı ve cezasını buldu. Bugün birçokları kibirle yürümektedir ve kendileri için her şey tıkırındaymış gibi görünür. Ancak Tanrı Sözü bizi uyarmaktadır. Şöyle ki, gizlide yapılmış olanların tümüyle gün ışığına çıkarılacağı gün gelmektedir (1.Ko. 4:5). Haman'ın hikâyesi sizi alçakgönüllü olmak ve Rab korkusunda yaşamak üzere nasıl teşvik ediyor?

3. Haman'ın ölümü Mesih'in işini yansıtmaktadır, ancak büyük ironiyle. Haman, Mordekay için inşa ettiği darağacıyla yok edildi. Haman gibi Şeytan da çarmıh aracılığıyla Mesih'in yıkımını tasarladı ancak Mesih'in ölümüyle kendi gücünden oldu (Yu. 12:31-33; 13:2; 14:30; 16:11). Ancak darağacına asılan Haman olsa da çarmıha asılan ("ağaç", Elç. 5:30; 10:39; 13:29) İsa Mesih'ti; öyle ki, Tanrı'nın yasayı çiğneyenlere karşı olan lanetini yüklenerek Tanrı'nın adil gazabını yatıştırsın (Gal. 3:13). O'nun sevgisi ne harikadır! Bu ilginç zaferin ışığında Mesih'e tapının: Bu zafer O'na ölüm, günahkârlaraysa kurtuluş getirmiştir!

8. BÖLÜM

1. Ahaşveroş nasıl Yahudileri kurtarmak üzere Mordekay'a kendi mühür yüzüğünü vermiş ve onu Pers İmparatorluğu'nda büyük bir önder olarak yüceltmişse, aynı şekilde Baba Tanrı da gökte ve yerde tüm yetkiyi bizim yüceltilmiş Kâhinimiz ve Kralımız olarak halkını sonsuz yıkımdan kurtarması için İsa Mesih'e vermiştir (Mat. 28:28; Yu. 17:2; İbr. 8:1). O, tarifsiz bir güzellik, sevinç ve zenginlikle Baba'nın sağına yüceltilmiştir. Eğer Mesih'e aitsek, neler bizimdir (1.Ko. 3:21-23) ve Tanrı bizim için nasıl etkindir (Rom. 8:28, 32)?

2. Kral'ın, Ester'in düşmanlara aynı şekilde karşılık vermeleri yönündeki isteğini kabul etmesiyle birlikte Yahudilerin yaşadığı büyük sevince dikkat edin (15, 17. ayetler). Yahudiler esasında ölüm hükmünden geri döndürülmüş oldular. Eğer Yahudilerin fiziksel ölümden kurtuluşu böylesi sevince ve coşkuya neden olduysa, fiziksel ölümden çok daha üstün bir ölümden kurtulmuş olmak bizim için ne kadar daha fazlasına neden olmalıdır? O hâlde, Hristiyanların bazen sevinci niçin azdır?

Anahtar için Filipililer 4:4'e bakın. Yahudiler nasıl Mordekay'ın yüceliğiyle sevinç buldularsa, imanlılar da zihinlerini ve yüreklerini göksel Kralımız olan İsa Mesih'in görkeminde sevinmeye vermelilerdir.

9. BÖLÜM

1. Harika bir değişiklikle, Yahudilerin yıkımı onların düşmanlarına karşı zaferine çevrildi. İsrail soyu dipten zirveye çıktı. Tanrımız büyük tersine çevirmelerin Tanrısı'dır (1.Sa. 2:4-8; Lu. 1:52-53) ki bunların en büyüğü çarmıhta lanetli ölüme giden Mesih'in dirilişi ve Tanrı'nın sağına yükselişidir. Ey Hristiyan, bu dünyada en aşağıların da aşağısında olsan bile, yüreklen. Şimdi kendini Rab'bin önünde alçalt ve O seni kaldıracak, İsa Mesih'in yüceliğine yükseltecektir.

2. Tanrı'nın işleri anılmayı hak eder. Eski Antlaşma'nın bayramlarıyla birlikte bütün gölgeleri Mesih'te yerine geldiyse de (Kol. 2:16-17), Hristiyanlar Tanrı'nın gerçekleştirdiği kurtuluş için O'na kurban olan yaşamlara çağrılmaktalardır. Aynı zamanda her hafta Mesih'in, dirilişinde ölüm üzerinde kazandığı nihai zaferi anmaya çağrılmaktayız (1.Ko. 16:1-2; İbr. 10:25). Hristiyanlar daima Tanrı'nın onlara, ailelerine, halkına ve dünya çapında kiliseye olan merhametlerinden dolayı O'na şükretmeleriyle öne çıkmalılardır.

10. BÖLÜM

1. Bu kitap Mordekay'ın, antlaşma soyunun esenliği için kralın sağ eli olarak hüküm sürdüğü güzel bir resimle sonlanmaktadır. Mesih kanı aracılığıyla bizim esenliğimizdir ve Müjde, yakındakiler ve uzaktakiler için, Yahudi ve Yahudi olmayanlar için O'nun esenlik bildirisidir (Ef. 2:14-17). O, göğün ve yerin üzerinde sonsuza dek hüküm sürmektedir ve Tanrı'nın vaadinin yerine gelişinin zevkine varmaktadır. Şöyle ki, O kendi ruhsal soyunu görecek ve acılarının ürünüyle hoşnut olacaktır (Yşa. 53:10). O, her türlü Pers imparatorundan çok daha iyi bir kraldır çünkü O, tebaalarını para ve emek için kullanıp tüketmek yerine, onlara bütün iyi armağanları vermektedir (Ef. 4:7-8). Siz Mesih'in ruhsal ailesinin bir parçası mısınız? O, kendisinin günahkârlar için ölümünün Müjdesi aracılığıyla sizin ruhunuza esenlik konuştu mu? O, sizin üzerinizde Rab olarak hüküm sürüyor mu? O, sizin yücelik için umudunuz mu? Eğer öyleyse, sevinin. Eğer değilse, bugün Mesih'e teslim olacak lütfu bulmak için dua edin.